

Jan Čapek, Radek Křivský

Historie Sokola Víška

fotbalového oddílu

2012

Obsah

Úvodem.....	5
Počátky sokolského hnutí v obci a význam Sokola	6
Sokol v době okupace a v poválečné éře (1939–1948)	10
Od roku 1948 k založení fotbalového oddílu.....	13
Založení fotbalového oddílu, 60. léta ve víseckém Sokole	19
Léta sedmdesátá	22
Osmdesátá léta v „Sokole“	29
Vísecká TJ Sokol od roku 1990 do současnosti	33
Vzpomínání pamětníků víseckého sokola a fotbalu	45
Příspěvek Tomáše Škaryda.....	45
Příspěvek Thomase Kůšnera	46
Moje osobní zážitky ve Vísce a Nové Vsi (<i>Kurt Swinkendorf</i>)	46
Vzpomínám (<i>Marie Ďoubalová</i>).....	47
Moje vzpomínky na Sokol ve Vísce (<i>Jiřina Fajmanová</i>)	48
Co dal Sokol mně? (<i>František Žák</i>)	49
Vísecké sokolky na sletech (<i>Jitka Březinová</i>)	50
Vzpomínání (<i>František Šimon</i>)... ..	52
Vzpomínky na začátky víseckého fotbalu (<i>Luděk Čermák</i>).....	53
Můj život s víseckým fotbalem (<i>Karel Březina</i>)	54
Trenérem žáků ve Vísce (<i>Jiří Tůma</i>).....	56
Trenérem dorostu a dospělých ve Vísce (<i>Luboš Pospíšil</i>).....	57
Vzpomínky na vísecký fotbal (<i>Jiří Málek</i>).....	58
Fotbal – Víska – já! (<i>Josef Málek</i>)	60
Závěrečné slovo.....	62
Přehled umístění fotbalových družstev.....	63
Sponzoři.....	64
Prameny.....	66
Literatura.....	66

Úvodem

Vážení čtenáři, členové a přátelé TJ Sokol Víska,

otevíváte skromnou publikaci, která vznikla u příležitosti několika výročí spojených s existencí víseckého fotbalu a TJ Sokol Víska. Vísecký fotbalový oddíl si v roce 2012 připomene 50 let od svého založení. Půl století trvání, to je zajisté dobrý důvod k rekapitulaci. V těsné návaznosti na toto kulaté jubileum bude zdejší tělovýchovná jednota vzpomínat další události, které zásadně ovlivnily její působení i současnou existenci. Dne 11. února roku 2013 to bude 60 let od vzniku samostatného Sokola Víska. Tentýž rok 2013 přinese 40 let od zahájení partnerství mezi zdejší TJ Sokol a německými přáteli z SV 90 Lohmen (dříve Traktor Gerdshagen). V roce 2010 navíc uplynulo 90 let od založení Sokola Maleč, na jehož činnosti se obyvatelé Vísky od počátku zásadním způsobem podíleli a po jehož rozdělení vznikl samostatný Sokol Víska.

Všechny tyto mezníky nás inspirovaly k sepsání následujících stránek. Při psaní jsme se pokoušeli zmapovat vývoj a působení Sokola ve Víscce a především jeho fotbalového oddílu. Naší snahou bylo zpřístupnit alespoň některé údaje z bohatého dění v organizaci i oddíle během předcházejících desetiletí. Jako autoři jsme v neposlední řadě chtěli vzdát hold všem těm, kteří obětavě pro zdejší Sokol pracovali a pracují. I proto, že tím pomáhali či stále pomáhají vytvářet ve Víscce a jejím okolí podmínky pro sportovní i společenské vyžití zdejších obyvatel.

Celá drobná publikace je rozdělena do dvou částí. První připomíná vývoj Sokola od jeho počátků ve společné jednotě s Malčí. Od založení fotbalového oddílu v roce 1962 se přednostně věnuje především aktivitám spojeným s fotbalem. Text vznikl na základě studia mnoha pramenů spojených se životem zdejší tělovýchovné jednoty i obce Víska, ale také za pomoci vzpomínek pamětníků.

Druhou, pro mnohé jistě zajímavější, část práce tvoří příspěvky osobností, které jsou spojeny s bohatou činností zdejší jednoty. Podařilo se nám shromáždit vzpomínky od 14 autorů. Vzpomínání pokrývá široké období téměř 70 let, od přípravy na všesokolský slet 1948 přes hvězdné okamžiky víseckého fotbalu až po události nedávno minulé a současné.

Přejeme všem, kterým se tato práce dostane do rukou, pokud možno zajímavé a inspirativní čtení. Zároveň prosíme laskavé čtenáře o toleranci k případným chybám či nedostatkům publikace. Na úplný závěr bychom rádi poděkovali všem, kteří přispěli svými texty, fotografiemi, konzultacemi či se jinak zasloužili o vydání této práce.

Za kolektiv autorů
Jan Čapek

Věnováno členům TJ Sokol Víska

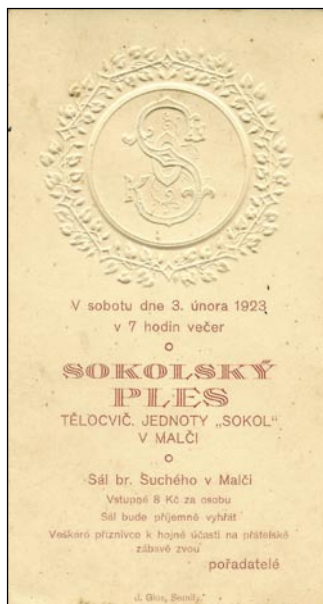
Počátky sokolského hnutí v obci a význam Sokola

Rok 2012 je v oblasti sportu na území našeho státu spjat s významným výročím. Uplynulo v něm 150 let od založení Sokola, který se stal během svého působení jednou z nejvýznamnějších sportovních, ale také společenských organizací v dějinách novodobého českého národa. Založení první sokolské jednoty Miroslavem Tyršem a Jindřichem Fügnerem v roce 1862 v Praze představovalo zásadní okamžik v moderních českých dějinách. Vznikla tak organizace, která otevřela prostor pro působení sportu v rodícím se moderním českém národě. Se Sokolem začal vznikat „český sport“ a ten se pak stal jedním z momentů hnutí za zrovnoprávnění Čechů v rakousko-uherské monarchii. I český sport pomohl k tomu, že se během 19. a na počátku 20. století Češi přetvořili z národa, kterému hrozil zánik, na všestranně moderní společnost. Ta, i díky vlastní sportovní reprezentaci a masovému sportovnímu hnutí, měla před první světovou válkou všechny důležité charakteristiky moderního evropského národa, který v důležitých věcech snesl srovnání s národy nejspělejších evropských států.

V oblasti sportu, ale také společenského života k tomu mimořádnou měrou přispěl právě Sokol. Není proto náhodou, že sokolové ve 20. století stáli často u nejdůležitějších momentů českých dějin. Zapojili se do prvního odboje za první světové války a významně se podíleli na vyhlášení samostatnosti Československé republiky v roce 1918. Sehráli důležitou roli při formování nového státu, zajišťování jeho hranic. Jako organizace s více než miliónem členů pomáhali mobilizovat republiku proti nebezpečí nacismu. Během druhé světové války se stali důležitou součástí protinacistického odboje, tisíce členů Československé obce sokolské za to zaplatili svým životem. Proslavil je i jejich odpor proti rodící se komunistické totalitě a podíl na tzv. třetím odboji.

Sokolské hnutí začalo brzy po založení pražské sokolské jednoty v roce 1862 pronikat mimo hlavní město. Poměrně rychle vznikala sokolská sdružení v dalších místech Čech a Moravy, nejprve ve městech, ale později také na venkově. Na českých vesnicích se sokolské jednoty stávaly součástí silného spolkového hnutí, které bylo pro český venkov na počátku 20. století typické. Sokol v něm hrál klíčovou úlohu. Na rozdíl od mnohých dalších spolků to bylo hnutí nadstranické, sdružovalo všechny zájemce bez ohledu na majetek, společenské postavení, náboženství, stranickou příslušnost či vzdělání. Podařilo se mu získat obyvatele českých měst i vesnic pro masivní sportovní činnost. Velmi důležitá byla ale i jeho funkce společenská. Sokolové se od svých počátků klíčovým způsobem podíleli na formujícím se českém společenském životě. Organizovali plesy, taneční zábavy, výlety. Výrazně se podíleli i na kulturním a vzdělanostním vzestupu českého venkova. Ten se snažili vylepšovat pomocí hraní divadel, přednášek, budování knihoven, odebíráním časopisů, pořádáním různých školení. Osvětu prováděli nejen kulturní, ale také zdravotní či samozřejmě tělovýchovnou. Sokol napomáhal spouště lidem na venkově uvědomit si jejich češství, pocítit hrdost na příslušnost k svému národu a národní sebevědomí v době, která mu alespoň z hlediska státního uspořádání příliš nepřála.

Velmi důležitou roli hrál i demokratický charakter Sokola. To, že si jeho členové tykali a oslovovali se bratře a sestro, bylo na tehdejší dobu velmi revoluční. Vždyť tykání tehdy nebylo běžné ani

Pozvánka na sokolský ples 1923 – první písemná zmínka o existenci Sokola v Malčín

v rodinách (například mezi dětmi a rodiči), natož pak mezi různými vrstvami (rolník, úředník, učitel, bohatší rolník). Dle pravidel Sokola si tykali všichni a navíc se oslovovali bratře a sestro, což zdůrazňovalo rovnost a stíralo v té době vsudypřítomné a důležité sociální rozdíly. A v neposlední řadě sehrál Sokol nemalou roli při emancipaci žen. To, že ženy mohly do Sokola vstupovat, měly v něm zajištěny posty ve správních výborech (náčelnice) a aktivně se účastnily na jeho dění, bylo tehdy krajně neobvyklé (připomeňme, že volební právo získaly až po roce 1918). Přínos Sokola pro modernizaci české společnosti byl tedy nemalý a našťástí se nevyhnul ani zdejší obci. Jeho demokratický ráz je i z dnešního pohledu obdivuhodný a není proto překvapením, že se sokolové stali předními strážci demokratických ideálů a zapojili se do boje proti oběma totalitám 20. století.

Víska měla na počátku 20. století, kdy začaly být sokolské jednoty ve větší míře zakládány i na venkově, již aktivní spolkový a hlavně společenský život. V roce 1907 zde vznikl Sbor dobrovolných hasičů, hrálo se zde divadlo, působila dvojtřídní škola. Tedy, vzhledem k tehdejší době, úctyhodné společenské dění na obec, která v roce 1921 vykazala 385 trvale žijících obyvatel. Sportovní organizace zde ale chyběla a ke slovu se dostala až po první světové válce. Právě období po vzniku Československa v roce 1918 přineslo rychlé zakládání sokolských jednot právě ve venkovských obcích.

V našem sousedství se tak stalo v roce 1920. Tehdy v sousední Malči vznikla jednota Sokol Maleč. Dokumenty o jejím založení nejsou známy, kniha zápisů organizace začíná až rokem 1927. Z téhož roku ale pochází zápis z osmé valné hromady Sokola Maleč. Vzhledem k tomu, že všechny další roky platilo – jeden kalendářní rok – jedna řádná valná hromada, je rok 1920 jako rok založení vysoce pravděpodobný. Odpovídala by tomu i skutečnost, že v roce 1940 se v knize zápisů ze schůzí zmiňuje, že jednota v tomto roce dovrší dvacet let. Také rok 1930 je připomínán jako výročí „jubilejního desetiletí“.

Mezi členy Sokola Maleč byli od počátku jeho působení hojně zastoupeni obyvatelé obcí okolo Malče a z nich, nejspoději od konce 20. let, nejvýrazněji vystupovali členové z Vísky. Bylo to patrné například na složení výboru organizace, kde lidé z Vísky zastávali pro chod jednoty velmi důležité posty, dále z místa schůzování (často jím byla Víska) i z akcí, které se pod sokolskou záštitou přímo ve Vísce odehrávaly. Navíc je ze zápisů ze schůzí zřejmé, že těžiště dění v organizaci se postupně přelévalo z Malče do Vísky.

Knihy zápisů začíná osmou řádnou valnou hromadou, která rekapitulovala dění roku 1926. Z jejího textu je možné získat obrázek o činnosti jednoty. Odkrývá nám velmi živě fungující a aktivní organizaci. V sedmém roce svého působení měla 66 členů, z toho 49 mužů, 15 žen a dva členy zakládající. Překvapuje zejména vysoký počet žen v poměru k počtu členů, tak vysoké zastoupení žen neměla zdejší tělovýchovná jednota ani dlouho po druhé světové válce. Starostou organizace byl Ing. Gustav Kovařík z Malče, místostarostou Václav Fuxa ze Lhotek. Ale již velmi důležitý post náčelníka zastává občan Vísky. Byl jím Stanislav Čapek, bratr tehdejšího starosty Františka Čapka. Také funkce jednatelce svěřila jednota do rukou víceckého rodáka, konkrétně pozdějšího starosty zdejšího Sokola mlynáře Ladislava Nevoleho. Kromě nich je v 15členném výboru minimálně další jeden člen výslovně uveden jako obyvatel Vísky. U ostatních jmen výboru se většinou neuvádí, odkud pochází, příslušnost k Vísce u některých z nich je ale pravděpodobná.

Na základě zápisu z valné hromady si můžeme vytvořit obrázek o činnosti tehdejší jednoty a porovnat ho s dneškem. Hlavní pilíř tehdejší činnosti představovalo, na rozdíl od dnešní situace, pravidelné cvičení členů, něco, co bychom dnes asi nazvali základním tělocvikem. V roce 1926 cvičili dvakrát týdně muži. Cvičilo se vždy v úterý a pátek, poměrně pozdě večer – od 20.00 do 21.30 hodin. Vedoucím nácviku býval náčelník. Hodinu před nimi (úterý a pátek od 19.00 do 20.00) se ke cvičení scházeli dorostenci. Dále cvičily ženy pod vedením náčelnice (někdy také nazývané jako „náčelní“). Setkávaly se při pohybu také dvakrát týdně, dny? večer od 19.30 do 21.00 hodin. Jejich nácviku předcházelo hodinové cvičení dorostenek. Jednou týdně, v neděli odpoledne, cvičili dvě hodiny žáci, přímo pod

vedením starosty, dvakrát týdně se na dvě hodiny scházely žákyně. Jedna hodina týdně pak byla vyhrazena pro schůze cvičitelského sboru, který tvořilo sedm vedoucích. Cvičení ale rozhodně, s výjimkou žákovských, nebyla nějak masově navštěvovaná. Pro představu o počtu účastníků lze uvést statistiku z června roku 1927. V tomto měsíci cvičilo na jedné odcvičené hodině v průměru sedm mužů (zapsáno na cvičení jich bylo celkem 11), čtyři ženy (zapsáno šest), šest dorostenek, ale pouze dva dorostenci (respektive průměrná účast 1,7 ze dvou zapsaných), 14 žáků a 24 žákyň (z 29 zapsaných).

Kromě činnosti sportovní od počátku zdejšího Sokola hrála důležitou roli společenská rovina fungování organizace. Sokolové se ve zdejších obcích velmi aktivně účastnili tehdejšího dění. Vstupovali do něj pořádáním plesů, tanečních zábav, hraním divadla, organizací besídek, výletů i oslav různých výročí. Tyto akce sloužily k zviditelnění organizace, byly také velmi důležitým zdrojem příjmů. Pro přesnější představu uveďme opět rok 1926 jako příklad těchto aktivit. Členové jednoty v tomto roce pořádali čtyři divadelní představení, dva večírky, jeden společenský ples, jednu tělocvičnou a „zábavnou“ besídku, účastnili se oslavy narozenin prezidenta Masaryka, oslavy výročí Františka Palackého či připomínky Husova upálení.

Sokolskou organizaci řídil v době mezi řádnými valnými hromadami správní výbor. V jeho čele stál starosta, zastupovali ho jeden nebo dva místostarostové. Pro praktický chod organizace měl nepostradatelný význam jednatel, pro hlavní náplň, tj. sportovní činnost, náčelník pro mužskou složku a náčelnice pro ženskou část Sokola. Další funkce výboru se minimálně svými názvy poměrně odlišovaly od názvů dnešních. Po většinu prvních let existence jednoty k nim, kromě výše uvedených, patřily pozice pokladníka, revizora účtů, hospodáře (spravoval majetek organizace, například tělocvičné nářadí), knihovníka, vzdělavatele, matrikáře (měl na starosti evidenci členů) a novináře, který odpovídal za odběr tisku. V prvním zaznamenaném roce konal Sokol šest výborových a šest členských schůzí.

Vrcholem sportovního snažení bývala účast zdejších sokolů na všesokolských sletech. První slet, jehož se členové zdejšího Sokola prokazatelně zúčastnili, se konal v roce 1926. Minimálně od tohoto roku se stala účast na tomto vyvrcholení činnosti sokolské obce

Pohřeb bývalého náčelníka Sokola Maleče Stanislava Čapka 1953

tradicí. A to natolik silnou, že zdejší Sokol, respektive TJ Sokol, nevynechal od tohoto roku žádný ze sletů či spartakiád a pokaždé vyslal do Prahy své cvičence. V roce 1926 se členové Sokola Maleč rozjeli na obvodový slet do Chotěboře, poté na slet župní do Čáslavi a nakonec i do Prahy. Čtyři sokolové cvičili v Praze v roce 1932. Stejný počet Vísku reprezentoval v roce 1938, kdy čtyři zdejší muži cvičili spolu s 30 000 dalšími sokoly na Strahově slavnou skladbu Příklad republiky.

Jednota se od počátku své existence potýkala s několika problémy. Tím prvním byl nedostatek financí, který ji v nějaké formě provází prakticky po celou dobu působení až do dnešních dní. Již v prvním zápisu se objevuje stížnost na „neutěšené finanční poměry v jednotě“. Už od prvních let platilo, že si zdejší sokolové na sebe museli sami „vydělat“, tj. spoolehnot se na vlastní zdroje příjmů. Prostředkem od počátku byly členské příspěvky, dary jednotlivců (nyní firem) a pořádání společenských akcí.

Druhým palčivým problémem byl prostor ke cvičení. Již první zápisy zmiňují existenci „cviště“ v Malči a spory o tom, že je ponecháváno bez dozoru a slouží tudíž, ač je oploceno, místním k pastvě dobytka. „Státní subvence tak byla promarněna,“ stěžoval si jeden z členů na sokolské schůzi. Ke cvičení byly dlouho využívány prostory malečské školy či sálu hostince u Fajmanů. Definitivně se tuto podmínku účelné existence Sokola podařilo vyřešit až výstavbou hřiště ve Vísce na přelomu 50. a 60. let a vybudováním tělocvičny v budově bývalého hostince U Hermanů o něco později.

Třetí problematickou záležitostí dlouhodobě představovaly vztahy mezi malečskou a víseckou částí Sokola Maleč. Jak již bylo uvedeno, vísecký „element“ byl od počátku v jednotě velmi patrný a postupně jevil tendenci převažovat. Za zlom, který k tomu přispěl, bývá považován konec 20. let, kdy v sousední Malči zanikla továrna na barvíva (stávala v místě dnešních správních budov zemědělského družstva). S jejím zánikem přišla malečská část Sokola o část členů. V této době jednota prodělávala krizi a její činnost se dočasně téměř zastavila. Když se na valné hromadě v roce 1930 rozebíraly důvody této krize, náčelník Stanislav Čapek mezi nimi uvedl, že Maleč jako sídlo jednoty má velmi málo členů a z nich jen dva až tři mají porozumění a snahu Sokol udržet. Tvrdí, že celá zdejší sokolská organizace sice má dostatek členů, ale v jiných obcích než v Malči a je tudíž i příliš rozlehlá. „Tato rozlehlost jest činnosti jen na závadu. Sám střed, kde není činnosti, pro spolek ničeho neznamena,“ tvrdil náčelník. O růstu významu Vísky během třicátých let svědčilo i to, že sokolské schůze se stále častěji konaly ve Vísce v hostinci u Fajmanů (tehdy ještě Faimanů).

Během let třicátých se v činnosti jednoty střídaly roky útlumu činnosti s roky poměrně cíle aktivity. O sokolech se tehdy poměrně často zmiňuje vísecká obecní kronika. Z ní je zřejmé, že nechybějí na téměř žádné větší společenské akci, ať už se jednalo o odhalení pamětní desky padlým v budově školy v roce 1930, oslavy 28. října, narozenin T. G. Masaryka či výročí upálení Mistra Jana Husa. Pro bližší představu o podobě takových oslav můžeme uvést „husovskou“ z roku 1933. Husova památka tehdy byla slavena společně s Malčí. Sokolové a hasiči připravili přednášku, živý obraz, kratší divadlo a recitaci se zpěvy. Oslava narozenin prezidenta Masaryka byla zase v tomtéž roce spojena se „sokolskou besídkou dětí“. O propojení Sokola a zdejší školy svědčí i zápis obecního kronikáře, který zmiňuje, že v roce 1934 okresní školní výbor v Chotěboři povolil, aby žáci zdejší školy mohli cvičit v „Sokole“. „Téměř všechno žactvo cvičilo po celý rok,“ píše poté kronikář. Ve spolupráci s hasiči a žáky školy se uctívala i památka padlých dvouminutovým tichem před budovou školy.

Konec třicátých let přinesl ohrožení existence Československa ze strany nacistického Německa. Ale právě v této době zdejší Sokol definitivně překonal kritické období a vykazoval velmi čilou aktivitu. Tato aktivita již byla soustředěna z velké části do Vísky. O dominanci Vísky vypovídá i složení výboru ze „sletového“ roku 1938. Starostou Sokola, stále ještě oficiálně pojmenovaného jako Sokol Maleč, byl poprvé zvolen vísecký občan. Byl

jím zdejší mlynář a dosavadní dlouholetý jednatel jednoty Ladislav Nevole. Dosavadního předsedu Karla Hadince, vrchního poštmistra z Malče, jmenovala valná hromada čestným starostou. Místostarostou se stal vícecký učitel František Lidmila, náčelníkem zůstal Stanislav Čapek. Občané z Vísky dominovali i zbytku výboru a oživení činnosti se tak stalo zejména jejich zásluhou. V roce 1938 tak Sokol znovu vykazoval účtyhodnou aktivitu. Cvičily v něm opět všechny „složky“ – muži, ženy, dorostenci, žáci a žákyně. Žáci a žákyně se scházeli ve Víscce i v Malči zároveň. Počet členů však nedosáhl úrovně z druhé poloviny 20. let. K počátku roku 1939 jich jednota vykázala 30, z toho tři ženy.

Sokol v době okupace a v poválečné éře (1939–1948)

Činnost Sokola neustala ani s příchodem německé okupace a vytvořením Protektorátu Čechy a Morava v roce 1939. Naopak, v květnu téhož roku cvičily v Sokole všechny „složky“ – muži, ženy, dorostenci, dorostenky, žáci i žákyně, a to v dosud nebyvalém počtu (například průměrná docházka u žáků byla 36, u žaček 32 cvičících). Aktivita jednoty však začínají být velmi brzy omezovány úředními zákazy (příkaz o zatemnění omezující večerní cvičení či zákazy tanečních zábav). Členové jednoty se přesto nevzdávali a ještě v roce 1940 vznikl ve zdejším Sokole hudební kroužek. Stále rostl počet členů, během roku 1940 se navýšil z 37 na rekordních 48, z toho 13 tvořily ženy. Ve stejném roce vrcholila i účast na cvičeních. Muži cvičili během roku 57×, dorostenci dokonce 74× s celkovým počtem 735 cvičenců na všech hodinách.

V tomtéž roce se sokolům podařil i husarský kousek na poli divadelním. Během roku sehráli čtyři divadelní představení před 1020 diváky. Legendárním se stalo jejich nastudování Lucerny, které odehráli v zahradě malečského zámku během tamní pouti. Jiráskovu hru v podání sokolských ochotníků navštívilo 200 diváků během odpoledního a neuvěřitelných 400 (!) během večerního představení (tyto údaje alespoň uváděl vzdělávatel na následném zasedání výboru). Na zmíněné představení se pak ve Víscce právem vzpomínalo ještě další desítky let.

Horečná aktivita druhého válečného roku ale představovala jakousi labutí píseň Sokola v době druhé světové války. Němečtí okupanti si velmi dobře uvědomovali, že Sokol, jako málokterá jiná organizace, brání jejich snaze pacifikovat a později zlikvidovat český národ. Během jara 1941 proto přišlo pozastavení činnosti Sokola. V říjnu téhož roku pak přímo zastupující říšský protektor Heydrich nařídil rozpuštění organizace a zabavení jejího majetku. Symbolicky za sedm měsíců poté se tento kat českého národa stal za vydatné pomoci sokolského odboje obětí atentátu. Sokol se ale po zmíněném pozastavení činnosti musel na čtyři roky odmlčet. Poslední zápis z výborové schůze je datován březnem 1941.

Brzy po osvobození byla ale činnost sokolské organizace obnovena, a to i ve zdejší obci. Organizace začala působit opět pod vedením víceckého starosty Ladislava Nevolesho. Náčelníkem si zvolila Karla Tvrdíka, který byl místními dlouho s velkou úctou připomínán jako jedna z „legend“ cvičitelů a organizátorů Sokola ve zdejší obci. Ve výboru pak zasedlo několik osobností z mladší sokolské generace, z nichž mnohé pak dlouhou dobu významně ovlivňovaly dění v organizaci. Patřil mezi ně Jaroslav Fajman, František Polívka, Josef Leffler či Jaroslav Klepetko. Mezi členy výboru jednoznačně převažovali sokolové z Vísky. Na jedné z prvních schůzí výboru zazněl návrh náčelníka Tvrdíka na přejmenování jednoty na Viska-Maleč, jelikož „vedení jednoty a celá činnost její takřka ve Víscce“. Změna názvu ale byla odložena až na řádnou valnou hromadu. Ta se konala 3. února 1946 a jednota na ní byla po jednomyslném hlasování přejmenována na „Sokol Maleč-Viska“.

Celé období let 1945 – 1948 pak probíhalo ve znamení výrazné aktivity sokolů. Jakoby se řídili citovaným Tyršovým heslem „Tam se svět hne, kam se síla napře“. A síl se jim dařilo napřít opravdu hodně. Z pravidelných zápisů schůzí i ze vzpomínek pamětníků je patrný obrovský elán po vynucené přestávce v činnosti. Důležitou roli v něm sehrál

i nástup další generace členů, která postupně nahrazovala zakládající členy ve většině aktivit. Projevilo se to během volby vedení jednoty na první poválečné valné hromadě. V tajné volbě poněkud překvapivě zvítězil Josef Kajinek s 13 hlasy, zatímco dosavadní starosta Ladislav Nevole skončil s pěti hlasy na druhém místě. Byl proto vzápětí navržen aklamací na místostarostu, ale funkci odmítl. Náčelníkem byl potvrzen Karel Tvrdík, nově zřízené funkce místonáčelníka se ujal Jaroslav Fajman, náčelníci členové zvolili Drahomíru Klepetkovou (později Lefflerovou), místonáčelníci Květu Košumberskou (později Filipovou).

Sokol především velmi rychle obnovil cvičení svých členů a postupně do něj zapojil všechny složky. Stejně jako před válkou cvičili muži, ženy, dorostenci, dorostenky, žáci i žákyně. Cvičilo se ve Visce, ženské složky i v Malči. Jednotě vyrostli noví cvičitelé, vedle náčelníka Tvrdíka to byla Jiřina Klepetková (později Fajmanová), Jaroslav Fajman, Drahomíra Klepetková, Květa Košumberská. Například muži během roku 1947 odcvičili celkem 78 hodin s účastí 482 cvičenců, žáci dokonce 82 s celkovým počtem 852 účastníků! Žákyně vykázaly 103 hodin během jednoho roku s průměrnou účastí devíti cvičenek. Znatelně rostl i počet členů zdejšího Sokola. V roce 1945 jich po poválečné kontrole matriky bylo 54. Velmi rychlým tempem ale přistupovali další, takže ke konci roku 1946 jich jednota vykazovala 67 (z toho 19 žen) a na počátku roku 1948 dokonce 141, včetně dorostenců a žactva (dospělých bylo 73). Tak velkého počtu již jednota ve své historii nikdy poté nedosáhla.

Postupně se objevují zprávy i o nových sportech. V roce 1946 byl uspořádán první zaznamenaný výlet na kolech, začala se hrát i odbíjená. Zmínují se štafetové běhy i účast na lehkootletických přeborech v Havlíčkově Brodě. Velkou roli při upevňování pospolitosti sehrávala veřejná vystoupení. První poválečné se odehrálo jako tělocvičná besídka v létě roku 1946 na zahradě hostince u Fajmanů. Na besídce opět cvičili zástupci všech složek a účastnily se jí i delegace Sokola z Nové Vsi a Chotěboře. Místní sokolové zase na oplátku cvičili v obou zmíněných místech, ale i třeba ve Žlebech a jinde.

Znovu byla obnovena i aktivní účast Sokola na společenském životě. Tak jako v meziválečném období sokolové připomínali různá výročí českých dějin (besídky 28. října, k výročí narození T. G. Masaryka, výročí Karla Havlíčka Borovského a další). Nechyběli na žádné důležité akci v obci, jakou například bylo odhalování památníku padlých v parčíku před školou v roce 1947. Společenské akce (jako například besídky, plesy či divadla) sloužily také jako zdroj příjmů a poválečná éra i díky nim byla jednou z mála, kdy jednota hospodařila s přebytkovými rozpočty a finance dokonce ukládala na vkladní knížky.

Ochotníci Sokola v představení Lucerna v roce 1940

Důležitou součástí činnosti tehdy představovaly i vzdělávací aktivity. Jednota pořádala přednášky, půjčovala knihy ze své knihovny, odebírala rekordních sedm titulů časopisů pro své členy. Navrhovalo se zpívání písní (během roku 1947 hlásil vzdělávatel 22 nacvičených písní), pro nové členy se připravovaly tzv. ideové školy. Nejčastějším vzdělávacím počinem byl, dnes zvláště znějící, „proslov před nastoupením šikem“ (v roce 1946 jich vzdělávatel nahlásil 40). Velká část těchto vzdělávacích aktivit směřovala k žactvu, ať už se jednalo o žakovské divadlo či, opět poněkud neobvyklé, „čtení pohádek žactvu“ nebo „vycházka na led“. I názvy některých tehdejších přednášek nám dnes znějí trochu jako z jiného světa, namátkou: „Svoboda přítelkyně“, „Příroda a duch“ či „Jak se chovati na župním sletě a po cestě“.

Občas do chodu organizace pronikl i z dnešního pohledu hůře hodnocený moment. Ještě v roce 1946 zazněl na výborové schůzi dotaz cvičitelky z Malče. Zmiňovala, že má ve svém družstvu mezi svými žačkami dvě dívky německé národnosti, které ale mluví česky a chodí do české školy. Dotaz byl směřován k tomu, zda mohou nadále cvičit. Výbor se ale bohužel usnesl, že vzhledem k tomu, že stanovy neumožňují mít v Sokole příslušníky německé národnosti, mají být dívky ze cvičení vyloučeny.

Nicméně celkově dodnes z tehdejšího jednání a akcí jednoty číší na první pohled nadšení, pospolitost, obětavost i dobrá týmová práce vedení i jednotlivých členů. Projevovalo se to i při zakončení schůzí, které vesměs končily zpěvem nějaké sokolské písně. Například schůze z 10. července byla dle zápisu „za nadšení a chuti do nové práce zakončena písněmi Co ten ptáček jarabáček a Spějme dál“. Obětavost se projevovala nejen prací, ale i častými finančními a materiálními dary. Starosta například zdarma šil pro žáky uniformy, ženy pekly cukroví, které se pak rozprodávalo na plesech a besídkách. Občas se jednalo i o obětavost tak trochu pod tlakem. Když se na schůzi debatovalo o pořízení vývěsní skříňky, došli členové k závěru, že se skříňka nebude z důvodu úspory kupovat, ale že „Bratr starosta požádá bratra Křivského, aby sám z bratrské lásky skříňku udělal, na kterou dá bratr Fajman prkno.“

Starosta Sokola Maleč Ladislav Nevole s rodinou na všesokolském sletu 1948

Od roku 1948 k založení fotbalového oddílu

Rok 1948 a únorový převrat, při kterém moc ve státě plně převzala komunistická strana, znamenal konec tohoto pro místní Sokol nadějného období. Alespoň zpočátku přinesl výrazný pokles mnohých aktivit Sokola, byť to zdaleka neplatilo pro všechna jeho pole působnosti. Ještě na úplném počátku roku 1948, před touto politickou změnou, valná hromada Sokola zvolila staronovým starostou Ladislava Nevoleho. Dosavadní starosta Josef Kajínek se stal místostarostou, vzdělavatelem pak visecký učitel František Mach. Ostatní funkce výboru zůstaly vesměs nezměněny.

Na druhé straně se ihned po únoru 1948 objevily politické tlaky, byť jim zdejší jednota zřejmě poměrně zdatně odolávala. Již v březnu se projednávala výzva nadřízených orgánů, aby zdejší sokolové založili akční výbor, který tehdy vylučoval nespolehlivé členy prakticky všech organizací. Jak tehdy zaznělo na jedné ze schůzí: „V Sokole má být zavedena očista“. Ke cti zdejšího členstva je nutno uvést, že se tomu zřejmě úspěšně bránilo. Na požadavky zřízení akčního výboru odpovědělo jednání výboru zdejší jednoty v březnu 1948 (dle zápisu ze schůze): „Ujednáno, neplést se v Sokole do politiky, nevolit akční výbor,“ byť později byla jakási komise pro očistu zvolena. Také visecký starosta Sokola, označený později v obci za „vesnického boháče“, zůstal ve své funkci až do roku 1952, kdy na vlastní žádost odstoupil. To by svědčilo o tom, že se zdejší jednota politickými tlaky nenechala snadno proměnit.

Rok 1948 přinesl již od jara pokles aktivity, což se ještě prohloubilo po letním sletu. Toho se ještě z Visky zúčastnila poměrně početná výprava. Na župním sletu v Humpolci cvičilo pět dorostenců a šest mužů a z Visky je doprovázela ještě více než třicetičlenná skupina diváků. V Praze pak cvičilo šest mužů a šest dorostenců. Sám slet vyzněl jako předposlední velká protikomunistická manifestace poznamenaná již ale zatýkáním tajné policie dokonce během sletového průvodu.

Po návratu z Prahy ve zdejší jednotě začal rychle klesat počet do té doby pravidelných schůzí a také výrazně počet jejich účastníků. V listopadu oznamoval náčelník, že muži a dorost od léta dosud necvičí, ženské složky cvičí pouze ve Visce, žactvo cvičilo pouze třikrát. Krátily se zápisy ze schůzí, u správ činovníků je velmi často v zápise (na rozdíl od dřívějších let) – „nemá zpráv“, snad ještě častěji byli jednotliví

Dorostenci Sokola Maleč – Viska na všesokolském sletu 1948

činnovníci nepřítomni. Na schůzi v červnu 1949 je zmínka: „... docházka mužů velmi špatná. V minulé schůzi odhlasováno, že cvičení mužů započne příští pátek, avšak nikdo se po celý měsíc nedostavil.“ Prudce poklesla i činnost jednatele, příchozí pošta i činnost vzdělávatelská. Postupně klesal počet členů na 58 v roce 1950 a až na 42 v roce 1956.

Na druhé straně je patrné, že se postupně v dalších letech namísto dosavadních forem práce objevovaly pro sport nové možnosti, byť je často doprovázely nutné „politické tanečky“. První skutečností představovalo to, že tělovýchova byla, z pohledu valné části sokolů násilně, sjednocena do centrální organizace s okresními pobočkami. V ní se Sokol jako organizace rozplynul, což je dodnes Českou obcí sokolskou považováno za formu zákazu. Tyto okresní centrály, později s názvem okresní výbor Československého svazu tělesné výchovy (dále OV ČSTV), přebíraly dohled nad jednotami. Kromě politických školení jim ale začaly později pomáhat i finančně. Především v 70. a 80. letech pak finance od OV ČSTV tvořily významnou část prostředků, které udržovaly chod zdejší organizace. Dotace od této organizace představovaly v přepočtu na dnešní finance velmi solidní sumy, které by mohla dnešní TJ Sokol tehdejší jednotě závidět.

Další možnosti pro sport ve Vísce souvisely zejména s tím, že v Malči začal působit závod s názvem Strojní a traktorová stanice Maleč (dále jen STS). Protože patřila do kategorie tehdy preferovaných průmyslových závodů, disponovala podstatně lepšími finančními i materiálními možnostmi pro organizaci sportu. Malečskému podniku se podařilo na přelomu 40. a 50. let oslovit mnoho mladých lidí v Malči a jejím okolí, včetně Visky, a nabídnout jim nové druhy sportovního vyžití. Při STS tak vznikl nejprve hokejový oddíl. Dle zápisu z výroční schůze měl v roce 1951 13 registrovaných hráčů a velmi dobře si vedl v okresním přeboru (tehdy okresu Chotěboř), kde skončil na pěkném druhém místě. Hokejisté hráli nejprve na rybníce v zámeckém parku v Malči, později na kluzišti u malečské školy. K hráčům z Visky, kteří v družstvu působili, patřil František Mach mladší, který je pro rok 1951 uváděn jako vedoucí mužstva, nebo František Šimon, Jaroslav Sedláček, František Doležal a Josef Brejša.

Tabulka okresního přeboru kopačky

1. S. Hvo. Chotěboř	9	9	0	0	34:16	18
2. S. Východ. dílce	10	6	0	4	26:17	12
3. S. Černý nábytek	9	6	0	3	29:11	12
4. S. Králová	9	4	0	3	14:18	8
5. S. Víska	10	2	0	8	15:13	4
6. S. Hrosovatec	9	1	0	8	3:40	2

Hvo. Chotěboř	3:3		8:3	6:3	4:2	
Králová		3:0	1:3	0:2		2:4
Dílce n/š	3:2	3:0	3:0		2:0	3:0
Víska	0:3	3:0		0:3	3:2	3:8
Hrosovatec	0:3		0:3	0:3	0:3	
Černý nábytek		3:0	3:0	1:3		3:3
	ČN	BN	VÍ	VŽ	KŘ	KCH

Výsledky a tabulka okresního přeboru Chotěboř v kopačce z 8. září 1952

Další sport, kterému existence STS přinesla podporu, představoval fotbal. Kopaná se zde v menší míře dle pamětníků hrála již před válkou. Před ní a hlavně po ní se ve Víscce utkávali místní v přátelských zápasech s hráči z okolních vesnic. Sloužilo k tomu tzv. staré hřiště, které se nacházelo u dnešní usedlosti čp. 64 (dříve rodina Filipova, nyní Aleš a Martina Košťálovi). Využívala ho jednak škola, jednak i sokolové. Z hlediska fotbalu však bylo nevyhovující. Jeho rozloha se navíc zmenšila již před válkou regulací potoka a také stavbou rodinného domku čp. 64. Rozvoji kopané bránilo samozřejmě i to, že zde neexistoval regulérní fotbalový oddíl. Ten byl založen, dle pamětníků, poprvé v roce 1950. Mužstvo hrálo ve fotbalové soutěži (přeboru) tehdejšího okresu Chotěboř a většinu jeho kádru tvořili hráči z Vísky. Rozpadlo se ale již po třech letech svého působení (blíže o něm příspěvek Františka Šimona).

K novým sportům, které se začaly ve větší míře v této době provozovat v místní jednotě, patřila odbíjená, stolní tenis, částečně také atletika, zvláště tehdy oblíbené přespolní běhy při příležitosti oslav různých politických výročí. V odbíjené měla jednota svůj oddíl, který hrál okresní přebor, pořádala turnaje a vykazovala v ní značné úspěchy. V roce 1951 získal oddíl odbíjené Sokola Maleč-Víska druhé místo v okresním přeboru, a probojoval se tak dokonce do přeboru krajského. Hrál v tehdejší sezóně 18 utkání, z toho 16 vítězných. Ve Víscce se v témže roce konal turnaj v odbíjené o putovní pohár. Místní oddíl z něj vyšel jako vítěz a putovní pohár tak získal již podruhé, stejně jako v roce 1949, kdy zde hrálo pět týmů.

Činnost jednoty zůstávala v 50. letech ve znamení velké rozkolísanosti. Na jedné straně po útlumu v letech 1948–1949 vykazoval místní Sokol výraznou činnost v letech 1950–1952. Toto období je spojeno s vynikajícími výkony, například ve zmíněné odbíjené, s existencí fotbalového oddílu i hraním ledního hokeje (respektive jak uvádějí tehdejší zápisy „hockeye“). Personálně byla tato éra spjata již s novým vedením organizace. Jednatelství se tehdy ujímá František Šimon ml., náčelníkem zůstává Jaroslav Fajman, velký podíl na činnosti jednoty má vzdělavatel a učitel na zdejší škole František Mach. V roce 1952 odstoupil dosavadní starosta Ladislav Nevole a na jeho místo byl zvolen Karel Nevole, který

Podobenka člena a majitele průkazky, na nepodlepeném fotografickém papíře v rozměru 6 x 6, a představující poprsí s jasnou, zřetelnou souměrnou podobou. Podobenka se orazí v zrcadlo (v pravém dolním rohu) tak, aby se odrazil na přilehlé straně. Podobenka se musí být na světlém místě (ne na tmavém), podpíše ji vlastním jménem a příjmením inkoustem nebo modrou tužkou, třebas se modrou tužkou, třebas je neplatný.

František Šimon ml.
ještě od r. 1947
člen jednoty Sokol

Maláček
Sokolská župa
Haršička
Ředitel jednoty

Fajman
Jednatel
Kapánek
starosta

Dorostenecké příspěvky placeny za:

19 <i>47</i>		19 _____		19 <i>50</i>	
podpis	dat.	podpis	dat.	podpis	dat.
1.		1.			
2.		2.			
3.		3.			
4.		4.		4.	
5.		5.		5.	
6.		6.		6.	
7.		7.		7.	
8.		8.		8.	
9.		9.		9.	
		10.		10.	
		11.		11.	
		12.		12.	

Dorostenecká průkazka Sokola Maleč-Víska

tuto funkci zastával až do roku 1973. V této době se poprvé v zápisech ze schůze jednalo o zřízení fotbalového hřiště, na pořad jednání se dostala i výstavba koupaliště na „novém rybníce“ – jedná se o dnešní rybník Společný. Zdejší sokolové pro jeho zbudování žádali dotaci od okresního výboru tělovýchovy. Plánovali zde vybudovat, kromě úpravy rybníka, i převlékárny, které by v zimě sloužily jako kabiny hokejistům.

Od roku 1953 přišel naopak zásadní útlum činnosti. Souvisel jednak s odchodem některých členů na vojnu, ale především s odloučením malečské části jednoty, při které hrozil i zánik víceckého Sokola. Již během léta roku 1952 se místní výbor na svém jednání dozvěděl od tajemníka Okresního výboru sportu Tecla, že v rámci nové linie tělovýchovy vznikne v Malči u STS podniková tělovýchovná organizace podřízená odborům (vystupovala pod názvem Dynamo Maleč). Členům zdejšího výboru bylo řečeno, že „v budoucnu stejně zaniknou vesnické jednoty a vše přejde pod odbory“. Tajemník následně navrhl, aby se zdejší jednota sloučila se s STS Maleč. Dle zápisu narazil na jednohlasný nesouhlas se sloučením a odpor proti tomuto návrhu, který se nakonec naštěstí neprosadil. Byť zdejší členové dle zápisu souhlasili s tím, že „proti sloučení není námitek, až znovu utvořená STS Maleč bude vykazovat činnost a ukáže práci a neklidila jen ovoce jednoty Víska“. Je pravděpodobné, že zdaleka ne každý z 12 účastníků schůze z řad zdejších sokolů pomýšlel vážně na sloučení. Rozpory mezi skutečným smýšlením a tím, co bylo řečeno či odsouhlaseno na schůzi, tehdy byly u nemalé části obyvatel poměrně časté.

K odštěpení malečské části Sokola došlo během druhé části roku 1952. Výroční členská schůze na počátku roku 1953 začala konstatováním, že po založení Dynama Maleč a odchodem jeho zaměstnanců a části členů jednoty do této organizace zůstává jednota jen pro obec Víska. Datum valné hromady – 11. únor roku 1953 – se tak, poněkud proti vůli zdejších sokolů, stal dnem osamostatnění víceckého Sokola, a tedy i datem založení Sokola Víska. Přes okleštění jednoty vyznívala rekapitulace roku 1952, v němž ke zmenšení fakticky došlo,

Visečtí sokolové v 50. letech (pohřeb pana Ďoubala z Nové Vsi) – zleva Jan Lacina, Jiří Klepetko, Vladimír Musilek, Břetislav Čapek

ještě výborně. Sokol vykazoval oddíl odbíjené, který skončil třetí v okresním přeboru. Dále provozoval oddíl kopané s umístěním v druhé části tabulky okresní soutěže. U hokeje bylo zmíněno, že jednota již nemá samostatný oddíl, ale že její členové hrají za „Sokol Traktor Maleč“, kde tvoří většinu mužstva. Rozpočet skončil přebytkem, poprvé vykazoval příjmy z fotbalu. Zazněla dokonce zmínka o výstavbě kulturního střediska v obci a slib jednoty, že brigádnicky pomůže při jeho výstavbě.

Reálná činnost v tomtéž roce ale zaznamenala výrazný propad, který kontrastoval s aktivitou předcházejících tří let. Už v rekapitulaci roku 1953 stojí zmínka o rozpadu hokejového i fotbalového oddílu, odbíjená se hrála pouze rekreačně, nebyl sehrán žádný zápas. Cvičení z velké části odumřelo, mimo jiné i proto, že v sále, kde jednota do té doby cvičila, bylo uskladněno obilí. Schůze se vyznačovaly nepravdivostí, často na nich zaznívaly stížnosti na to, že se v Sokole necvičí. Jednota dokonce působila bez pokladníka, protože původní odešel a nový se neujal funkce. Ustalo vybírání příspěvku, činnost financovaly výběry z vkladních knížek, kde se tenčily rezervy z let minulých.

Oživení činnosti přinesla polovina 50. let. V roce 1955 se podařilo zorganizovat nácvik na první spartakiádu, obnovit účast družstva odbíjené v okresním přeboru a hlavně zahájit personální stabilizaci organizace. Funkci jednatele v tomto období převzal Jiří Košumberský, podařilo se získat i nového pokladníka, obnovit vybírání příspěvků a postupně vylepšovat i finanční bilanci.

Druhá polovina 50. let již znamená návrat velké aktivity a čísnodosti místních sokolů. Organizace získala nové vedení, které působí z dnešního pohledu jako dobře sehraný a velmi aktivní tým. Vedle

předsedy Karla Nevolesho, náčelníka Jaroslava Fajmana a jednatele Jiřího Košumberského zde důležitou roli hrál člen výboru František Šimon. Postupně se objevovala i nová jména jako vedoucí sportu František Žák, který přebírá i funkci cvičitele. Důležitou roli hráli i spolupracovníci výboru jako Josef Leffler, František Štěpánek a další. Výbor tehdy pracoval ve složení: předseda, náčelník, jednatel, hospodář, zdravotník, kulturní propagátor a vedoucí sportu.

Klíčovým tématem konce 50. let se stala výstavba fotbalového hřiště. Jak bylo uvedeno výše, tento problém byl v jednotě projednáván již od počátku desetiletí. Již v roce 1952 se jednota zabývala hledáním vhodného místa. Z hledání vzešel nejprve pozemek za mostem

Cvičenci z Visky na spartakiádě v Praze 1955 – viz výše (zleva Vladislava Pospíšilová- Krůlíková, Eva Košumberská – Holubová, Drahomíra Lefflerová, muži Jiří Košumberský, Bohumír Holík, Josef Leffler

u mlýna. Zápis ze schůze zmiňuje, že majitel pozemku mlynář Nevole souhlasí s odkupem či výměnou. Tento návrh nicméně brzy zapadl.

Znovu se dostal na pořad dne v roce 1957, kdy byla přijata myšlenka vybudovat hřiště na tehdejší návsi. Podařilo se pro ni získat tehdejší samosprávu obce – Místní národní výbor Víska. Pro členy jednoty začal obrovský úkol. Náves do té doby tvořila nevyrovnaná plocha, plná různých struh, příkopů a dolíků s rybníčkem uprostřed. Sloužila jako obecní pastvina, tehdy především pro hejna hus, ale i jiné domácí zvířectvo. Část byla využívána jako obecní sad, pro který náves vymezilo obecní zastupitelstvo již na počátku 20. století. Přeměna návsi na fotbalové hřiště navíc nenalezala pochopení u starších obyvatel obce, zejména u „majitelů drůbeže“, které nechtěly přijít o pastvu pro své zvířectvo. Jak zmiňují pamětníci, plány „kopalistů“ vyvolávaly v obci nesouhlas.

Již během roku 1957 se ale podařilo zahájit práce na výstavbě, a to s pomocí mechanizace. Tu zapůjčila STS Maleč, silniční správa z Chotěboře a místní JZD Víska. Nejprve buldozery zahrnuly dolíky, poté byla náves zorána a urovnána. Celý proces se musel z důvodu sléhvání půdy v dolících ještě dvakrát opakovat. Do toho bylo zapotřebí pozemek odvodnit, takže na řadu musely přijít i meliorace. Členové místní jednoty při úpravách hřiště odpracovali stovky brigádnických hodin zdarma. Pro uvedení příkladu stojí za zmínku, že jenom v roce 1962 jejich počet dosáhl úctyhodných 1344! hodin (na hřišti i při jiných činnostech v obci). Celá akce byla zakončena v roce 1963 a dílo se ukázalo jako velmi zdařilý počín. Obec jím získala na tehdejší dobu velmi kvalitní a vzhledem k velikosti Vísky velmi nadstandardní sportovní areál a s ním i zázemí pro příznivce sportovních aktivit. Hřiště se pro další roky stalo přirozeným centrem obce, které slouží dodnes nejenom členům zdejší tělocvičné jednoty. Zlepšil se i vzhled obce a celá sportovní plocha patří od té doby, spolu s lipovým stromořadím, k neodmyslitelným dominantám zdejší vsi. Myšlenka zbudovat v centru Vísky sportovní areál se tak ukázala jako jeden z nejlepších investičních počínů v budování obce. Všem, kteří se o ni zasloužili, bude již nastálo náležet poděkování současných i budoucích generací, které ho využívají a jistě i budou využívat v letech příštích.

Přes velkou vytiženost budováním hřiště jednota žila na přelomu 50. a 60. let i jinými aktivitami. Působil v ní oddíl stolního tenisu a také oddíl odbíjené. Ve většině let cvičilo žactvo, pro něž Sokol získal nového cvičitele Františka Žáka. V zimních měsících, například v roce 1957, cvičili i muži a ženy s dorostem, ale pohromadě, protože ženským složkám chyběla vedoucí. V tomtéž roce mluví zápisy ze schůzí o „kroužku kopané“ a o již „tradičním“ fotbalovém zápase „staří proti mladým“ na velikonoční pondělí. Ten se konal na zahájení „jarní činnosti“ jednoty. Nejpozději ve stejné době se znovu vrátila tradice pořádání společenských plesů v zimě a poutových zábav na sklonku jara. Obě akce se staly významným zdrojem financování činnosti Sokola. K nim ale patřilo třeba i hraní „maňáskového divadla“ pro děti, většinou ve spolupráci se zdejším Československým svazem mládeže (zápis ze schůze z roku 1957 výslovně uvádí: „Jelikož jednota má finanční potíže, nutno sehrát maňáskové divadlo.“) Představa, že si takto – maňáskovým divadlem – přivydělávají současní členové jednoty, je z dnešního pohledu poměrně zábavná.

Jednota také postupně získávala nové členy. Často se jednalo o zdejší obyvatele, kteří přecházeli z v té době již nefunkčního Dynama STS Maleč. Například na rok 1958 si sokolově stanovili jako úkol získat do svých řad nové příznivce „z mrtvé jednoty Maleč“, tedy té, která měla ještě před několika lety více Sokol pohltnit. K významným počínům tohoto období patřil i nácvik na druhou spartakiádu v roce 1960 (účastnilo se ho osm mužů a šest žen) či účast zdejších členů na Slovenských tělovýchovných slavnostech v roce 1958.

Založení fotbalového oddílu, 60. léta ve víseckém Sokole

Přes oživení cvičení členů se na počátku šedesátých let již zřetelně ukazovalo, že pokud chce jednota získat ve větší míře mladé lidi, musí se věnovat zejména kolektivním sportům. Především mládež už přestávalo oslovovat kdysi zde tolik rozšířené cvičení základního tělocviku („sokolská prošťná“) a ke slovu se dostával čím dál tím více fotbal. K nárůstu jeho popularity výrazně přispěl rok 1962. Tehdy československý tým podal na mistrovství světa ve fotbale v Chile excelentní výkon a naši fotbalisté se do Prahy vraceli se stříbrnou medailí. Právě tento rok se symbolicky stal klíčovým pro dějiny víseckého fotbalu. Místní „kopalisté“ se konečně dočkali a TJ Sokol Víska jim vyšel vstříc oficiálním založením fotbalového oddílu. Ten jednota následně přihlásila do III. třídy okresního přeboru okresu Havlíčkův Brod. Tým prvních registrovaných hráčů tvořili následující pionýři víseckého fotbalu: Viktor Boháč, Břetislav Čapek, Ludvík Čermák, Jaroslav Fajman, Václav Hlaváček, Stanislav Kalvoda, Václav Kadleček, Karel Klepetko, Jiří Košumberský, Josef Košťál, Pavel Musílek, Jindřich Němec, Petr Novotný, Jan Rajchrt, Jaroslav Sedláček, František Šimon (dolní), Miroslav Šumpich, František Tůma, Josef Titz, Ladislav Záklasník a Josef Žák. Krátce poté Josef Holub, Ludvík Blažek, Jaroslav Musílek, Jan Bodnar, František Šimon, František Žák a František Stehno.

Trenérem mužstva se stala osobnost z hlediska zdejšího fotbalu téměř legendární. Jednalo se o jednoho z hráčů a do té doby také cvičitele zdejšího sokolského žactva Pavla Musílka. Jako trenér zdejšího týmu vydržel celkem neuvěřitelných 31 let (počítaje v to i jeho dva trenérské návraty v letech 1987–1991 a 1998–2002). Je to výkon o to obdivuhodnější, že ve Vísece po většinu času svého trenérství nebydlel a na tréninky i zápasy dojížděl z Chotěboře. Navíc v počátcích trenérské práce byl trenérem hrajiícím. Jeho obětavost, elán a tvrdá a poctivá trenérská práce přinesly víseckému fotbalovému mužstvu ovoce v podobě dobrého umístění v mnoha ročnících fotbalových soutěžích.

Družstvo zdejších fotbalistů velmi překvapilo již svojí první fotbalovou sezónou 1963/64. Doslova šok znamenala skutečnost, že během podzimní části sezóny nebyli nováčci soutěže ani jednou poraženi a skončili tedy jako vítězové podzimu. Celou sezónu završili na celkovém druhém místě a druhé místo získali i v tzv. soutěži slušnosti. „Stadion Chile“, jak bylo vísecké hřiště tehdy nazváno, tak prošel brilantním fotbalovým křtem a Víska

První mužstvo (1963/64) – horní řada zleva: Josef Titz, Petr Novotný, Josef Žák, Pavel Musílek, Jindřich Němec, Václav Kadleček, dolní řada zleva: Stanislav Kalvoda, Josef Košťál, František Šimon, Ludvík Čermák, Miroslav Šumpich a Jaroslav Sedláček.

získala možnost pravidelného sledování nedělních fotbalových utkání. Ta od té doby již nezaměnitelně patří ke koloritu zdejší obce.

O úspěch fotbalového oddílu se zasloužili nejenom trenér a hráči, ale celé vedení tehdejší jednoty. V roce 1964 ho tvořili: předseda Karel Nevole, jednatel František Šimon ml., hospodář Josef Klepetko, vedoucí základní tělovýchovy Jaroslav Fajman, vedoucí sportu Pavel Musílek, propagační referent Jiří Košumberský, referent pro výstavbu František Šimon st. a zdravotnice Ludmila Štěpánková. Přímo vedením oddílu byli dle zápisu ze schůzí Sokola pověřeni: Jaroslav Fajman, Josef Košťál st., Jiří Košumberský, Pavel Musílek a František Šimon ml. Funkci vedoucího fotbalového oddílu na sebe vzal Jaroslav Fajman.

I díky těmto výborným organizátorům úspěchy fotbalistů pokračovaly i v dalších sezónách. V sezóně 1964/65 skončil visecký tým opět na druhém místě III. třídy, a dokonce první v soutěži slušnosti, v dalších třech sezónách postupně na třetím, čtvrtém a znovu třetím místě (1967/68) III. třídy okresního přeboru. Od počátků existence týmu představoval jeho silnou stránku kvalitní trénink mužstva. Například v roce 1964 se trénovalo dvakrát týdně, v úterý a v pátek, tréninky vedl Pavel Musílek. Před jarní částí sezóny sehráli fotbalisté čtyři přípravné zápasy, z toho jeden tradičně „visecký“ – „svobodní proti ženatým“ na velikonoční pondělí. Pokles na čtvrté místo v letech 1966/67 zdůvodňoval trenér malou účastí hráčů na tréninku, která byla dána i tím, že někteří pracovali na směny.

Fotbal a dění okolo něj začalo postupně dominovat chodu TJ Sokol Víska. Většina aktivit jednoty začala být alespoň v nějaké míře propojována s fotbalovým oddílem. Před dokončením hřiště neustávaly práce na jeho zvelebení. V těsném sousedství fotbalové plochy se začalo budovat hřiště pro odbíjenou. V roce 1966 zahájil výbor Sokola jednání o oplocení „stadionu Chile“, protože jeho plochu znečišťovala při pastvě drůbež. Bohužel v podmínkách nedostatkové ekonomiky se vyřešení tohoto problému protáhlo až do 70. let.

Pro potřeby fotbalového oddílu ale i dalších složek tělovýchovy se jednota rozhodla vybudovat tělocvičnu. Ke cvičením jí již dříve sloužil sál bývalého hostince U Hermanů. Židovská rodina Hermanova, které celá budova dnešní „sokolovny“ patřila před druhou světovou válkou, se nevrátila z koncentračního tábora. Budova proto v 50. letech připadla zdejšímu JZD Víska. Sál tehdy sloužil družstvu jako místo pro uskladnění obilí, což samozřejmě výrazně snižovalo kvalitu prostoru. JZD Víska se v roce 1960 sloučilo s Novou Vší do JZD Nová Ves-Víska. To postupně získávalo vhodnější prostory a v roce 1965 vyhovělo žádosti TJ Sokol o přenechání „skladu“. Při vstřícnosti družstva jistě sehrál velkou roli i Josef Lefler, který byl dlouholetým předsedou JZD. Zemědělské družstvo pak začalo pomáhat i při dopravě hráčů na utkání, péči o hřiště či dalších investicích jednoty. Roli Josefa Leflera coby přímluvce, dnes bychom asi uvedli „lobbisty“, zdejšího Sokola pak převzal dlouholetý předseda JZD v 70. a 80. letech, tehdy už JZD Doubrava se sídlem v Malči, Ing. František Šimon. I díky němu se fakticky místní družstvo stalo patronem a sponzorem zdejšího fotbalového oddílu. Na druhou stranu členové jednoty každoročně pomáhali zemědělskému družstvu brigádnickou výpomocí, především v době sklizňových prací.

Ihned v roce 1965 začal Sokol s přípravou rekonstrukce prostor s cílem využít je jako tělocvičnu pro základní tělovýchovu, zimní tréninky fotbalistů a také jako kabinu při fotbalových utkáních. Do té doby sloužila jako kabina zdejší knihovna (dnes je součástí výčepu klubovny jako kuchyňka). To byl stav samozřejmě krajně nevyhovující pro všechny zúčastněné. Ukázalo se ale, že aby objekt mohl sloužit plánovanému účelu, bude potřeba zásadní přestavba. Ta se stala programem několika následujících let. Sokol ji realizoval vesměs svépomocí, brigádami svých členů. Finančně ji hradil částečně ze svých zdrojů, částečně z příspěvků na investice, které dostával od OV ČSTV. Nezřídka pomohlo i dlouhodobě nakloněné zemědělské družstvo tím, že poslalo své řemeslníky.

Práci na budově se realizovala celá řada. Začalo se překvapivě novou venkovní omítkou v roce 1965, což byla ještě součástí investičního plánu MNV. Po posouzení odborníkem začaly práce uvnitř budovy. V sále došlo k výměně starého stropu za nový a posunutí

obvodové zdi ve směru domu rodiny Šimonovy tak, aby se zvětšila plocha sálu. Sál postupně dostal novou elektroinstalaci a především betonovou podlahu a parkety. Novou zdi vznikl přístavek, který bylo potřeba zastřešit, opravu dostala i střecha a okapy celého objektu. Výstavba tělocvičny byla po odpracování mnoha set hodin brigádnických prací rámcově dokončena v roce 1968. Pro cvičení žáků začala být používána symbolicky 1. září 1968. Při celé rekonstrukci se střídala období velkého pracovního úsilí s obdobími, kdy si členové výboru stěžovali na nezáměr členů, na to, že práce váznou, jindy zase chyběl potřebný materiál.

Založením fotbalového oddílu, výstavbou hřiště a tělocvičny rychle narůstala potřeba finančního krytí. Zatímco investice pokrývaly z nemalé části investiční dotace od ČSTV, zajištění každoročního chodu fotbalového oddílu a dalších potřeb jednoty zůstávalo do velké míry na bedrech organizace. Velké finanční náklady přinášela doprava na zápasy, dále nákupy dresů, kopaček, později se platilo i hromadné praní a třeba také spravování dresů. K tradičním příjmům patřilo, kromě členských příspěvků a vybírání vstupného při fotbalových zápasech, i pořádání plesů a tanečních zábav. Tak jako dnes nemalou část zisku z nich představovaly peníze získané prodejem losů do tomboly. Ta ale bývala většinou chudší než nyní. První záznam o tombole pochází z roku 1965. Tehdy vypadala tak, že JZD do ní věnovalo homolí cukru a 30 vajec, členky sokola upekly cukroví a dort a další cenu představoval „sportovní pytel“. Ve stejném roce při posvícenské zábavě měla tombola tři ceny: první cenou byl sud piva, druhou pečená slepice, kterou „věnuje JZD a připraví Jaroslava Grundová“, třetí pak roční vstupenka na fotbalové zápasy. O rok později vypadala tombola ještě zajímavěji, když ji tvořily: láhev vína, dort, pár holubů, pár morčat a „jaternice jeden metr dlouhá“. Losy tehdy stály dvě koruny a během plesu se prodávaly i balíčky cukroví napečeného členkami za osm korun za kus.

V roce 1965 se pro financování Sokola poprvé pořádaly vepřové hody. Ve stejném roce zde proběhla v režii jednoty staročeská maškara. Pořádala se pro Novou Ves a Vísku. Průvod začínal dopoledne v Nové Vsi, odpoledne se přesunul do Vísky, kde následovala večerní taneční zábava. Za jeden kalendářní rok tedy sokolové pořádali ples, tři taneční zábavy, maškarní průvod, vepřové hody. Navíc ještě odpracovali přes 500 brigádnických hodin při úpravě hřiště, tělocvičny, obce a výpomoci JZD. Seznam aktivit, ke kterým

Muži 1969 – horní řada zleva: Pavel Musílek, Ladislav Žák, František Žák, Josef Mudruňka ml., Miroslav Šimon, František Marek, Jiří Košumberský, dolní řada zleva: Ladislav Hospodka, Josef Málek, Josef Šťastný Václav Kadleček, Jaroslav Motl, Jiří Hejduk.

patřilo také provozování fotbalového oddílu, nácvik na spartakiádu a zajišťování cvičení pro žáky, byl v jednom roce opravdu účtyhodný.

Kromě činností týkajících se fotbalu, jeho zázemí a financování pokračovala v jednotě i základní tělovýchova. Ta se omezovala především na cvičení žáků. Žákyně cvičily například v roce 1967 dvakrát týdně pod vedením Vlasty Kalvodové (později Karbanové) a Jaroslavy Fajmanové (později Krivské), žáky cvičil Josef Žák. V rolích cvičitelů se v tomto období vystřídal Josef Mudruňka a Karel Březina. Vzhledem k tradicím zdejší tělovýchovy nemohl chybět ani nácvik na spartakiádu v roce 1965. Cvičili na ní muži i ženy. Zejména nácvik žen přinesl pochvalná uznání od tehdejšího okresního výboru ČSTV. Do Visky tehdy dokonce, zřejmě poprvé v její historii, přijela natáčet Československá televize. Natočila zde nácvik zdejších žen a s některými zavítala, jak bylo tehdy zvykem, na jejich pracoviště. Lepší sportovní zázemí, a s ním aktivita a hlavně založení fotbalového oddílu začaly přivádět do TJ Sokol Víska nové členy. Členská základna tak od počátku 60. let narůstala a v roce 1968 čítala 63 členů.

Ne vše se samozřejmě v tomto období dařilo. K neuskutečným plánům patřil „vísecký evergreen“ v podobě vybudování koupaliště, jehož výstavba se znovu během 60. let stala předmětem jednání jednoty, ovšem bez jakéhokoli pozitivního výsledku.

Zlepšení materiálního zázemí zřejmě hrálo svůj díl i při zlepšování výsledků víseckého fotbalu. Přelomem se stala sezóna 1968/69. Zdejší fotbalisté v ní obsadili první místo a postoupili do okresního přeboru s excelentním osmibodovým náskokem a bez jediné porážky. Trenér mužstva Pavel Musílek shrnul důvody postupu následovně: „... dobrý přístup hráčů k zápasu i tréninku, stmelil se dobrý kolektiv, a to přineslo ovoce“. Ve stejném roce (1969) byl vyškolen i první vísecký rozhodčí kopané Jaroslav Fajman. Jako odměnu naplánoval dle tehdejšího okresního týdeníku „Cesta Vysočiny“ zájezd svého týmu a jeho příznivců do Prahy na mezistátní utkání ČSSR–Maďarsko. Potěšení v tomto roce museli být i fanoušci víseckého fotbalu, a to nejen výsledky svého týmu, ale i tím, že pro ně byly zbudovány lavičky pro sledování fotbalových klání.

Léta sedmdesátá

V roce 1970 si zdejší TJ Sokol Víska připomenul padesátiny zdejšího Sokola. K uspokojení mohly sloužit snad všechny oblasti činnosti – čím dál lepší výsledky fotbalu, pokračující základní tělovýchova, výrazně se zhodnocující materiální zázemí. K hrdosti jistě napomáhala i skutečnost, že jednota reprezentovala malou ves, navíc bez vlastní samosprávy. Od roku 1960 totiž Víska patřila pod MNV Nová Ves a přístup MNV k víseckému Sokolu lze především v 70. a 80. letech označit jako minimálně nepřilíh vstřícný. Kritika opakované neochoty novoveského MNV, především k finanční podpoře zdejší tělovýchovy, zaznívala opakovaně na mnoha schůzích TJ Sokol v tomto období. O to více vynikala úspěšnost jednoty, která v té době poskytovala sportovní zázemí i obyvatelům z mnoha obcí v okolí. Půl století existence plánovali sokolové oslavit výstavou „50 let Sokola Víska“, ale také oplocením hřiště a úpravou jeho okolí.

Asi nejhodnotnější počín v tomto jubilujícím období ale představovalo založení fotbalového družstva žáků, které bylo v sezóně 1969/70 přihlášeno do okresního přeboru. Vedli ho Josef Žák a Josef Mudruňka ml. V první sezóně žáci spíše sbírali zkušenosti a skončili na sedmém místě, v dolní polovině tabulky. Naopak družstvo mužů příjemně překvapilo umístěním v horní polovině tabulky OP – skončilo páté. Na nováčka se jistě jednalo o výborný výkon.

Druhá sezóna v okresním přeboru 1970/71 přinesla deváté místo a s ním i propad do dolní části tabulky. Trenér Musílek ho připisoval nedostatečné přípravě. Ale již o rok později došlo k posunu na místo šesté při rozšíření počtu účastníků soutěže ze 12 na 14. Následující sezónu 1972/73 pak přišel opravdový triumf. Mužstvo TJ Sokol Víska zvítězilo

v okresním přeboru a postoupilo do I. B třídy krajské soutěže. Vzhledem k vesnickému charakteru naší jednoty, malému finančnímu zázemí i velikosti Visky úspěch více než úctyhodný. Sám trenér svůj tým hodnotil jako ucelené mužstvo s velkou bojovností a prohlásil o něm: „Byl to celek kamarádký, jaký by nám mohly závidět i další oddíly.“ Zmínil i to, že „Jsme malá jednota a finanční prostředky nejsou tak velké, abychom mohli poskytovat hráčům to, co jiné oddíly, které podporují různé podniky.“ Mluvil otevřeně i o tom, že „vyvstala i otázka a mnoho se o ní diskutovalo, zda máme postoupit do I. B třídy, neb zde jsou větší nároky, aby se kolektiv po počátečních nezdarech nerozpadl“.

Postup do I. B třídy byl o to hodnotnější, že se symbolicky uskutečnil v roce, kdy zdejší fotbalový oddíl slavil 10. výročí svého založení. Připomněl si ho slavnostní schůzi, kde se sešli všichni hráči, kteří do té doby hájili barvy Visky. Dle tehdejšího zápisu ze schůze si „velmi pěkně mezi sebou pohovořili o úspěších i neúspěších a zavzpomínali na veselé historky za uplynulé desetiletí“.

Skvělý úspěch neušel pozornosti ani okresním novinám. Ty psaly o zdejší mužské sestavě následující: „Vítězstvím v okresním přeboru oslavili fotbalisté Sokola Víska nejlépe desetileté jubileum založení oddílu – na takový úspěch si na začátku sezóny nikdo ani nepomyslel. Mužstvo již od podzimu tvořilo dobrý a jednolitý hráčský kolektiv a na podzim mu uteklo prvenství jenom o vlasek. Co nevyšlo na podzim, stalo se skutkem na jaře.“ Pro úplnost ještě složení hvězdného týmu: brankář František Marek, který chytil již osmou sezónu, obrana ve složení: František Žák, Jiří Hejduk a Míla Fousek, dále krajní Václav Musil a Josef Kruml. Jak psaly okresní noviny Cesta Vysočiny (dále jen CV): „Tato obrana dostala nejméně branek ze všech týmů – což jistě mluví za vše.“ Zálohu tvořili „bojovný“ Miroslav Šimon, střelec Josef Mudruňka a „neúnavný“ Jaroslav Motl. Do zranění hrál i Petr Křivský, „nestárnoucí“ Ladislav Žák (lichotky CV postupně gradovaly) a Josef Jelínek. Útok hrál nejčastěji ve složení Ladislav Smutný, Josef Žák a Karel Březina – vypomáhali Josef Filip a Václav Kadleček. Střelcem jarní části se stal J. Mudruňka s osmi brankami, J. Žák a K. Březina dali po šesti brankách a L. Smutný zavěsil pět branek.

Další sezónu 1973/74 se nicméně ukázalo, že udržení se v I. B třídě skutečně bylo nad síly zdejšího fotbalového výběru. Ten po podzimním kole skončil na 11. místě se ziskem devíti bodů, čtvrtý od konce. Pavel Musilek uváděl, že úspěchy byly „středavé, mnohdy jsme prohráli smolně, když družstvo nevydrželo psychicky, někdy i fyzicky“. Sezónu ale tým bohužel zakončil na 14. místě. To znamenalo sestup zpátky do okresního přeboru. Sestup byl, dle vyjádření na výroční schůzi, zaviněn tím, že „kádr, který se proboujel do kraje, se částečně rozešel. Rovněž organizační stránka nebyla taková, jaká by na krajské úrovni měla být a tíha ležela na pár jedincích.“ Družstvu skutečně odešly dvě základní opory, Miroslav Šimon a Václav Musil, a Jiří Hejduk byl vyřazen vinou zranění. V první posestupové sezóně 1974/75 mužstvo skončilo na sedmém místě okresního přeboru.

Období 1970–1975 bylo také dobou růstu úrovně žákovského fotbalu ve Vísce. První sezónu této „pětiletky“ družstvo začínalo na nedobřím sedmém místě v devítimístřím okresním přeboru. V této situaci se práce s nimi definitivně ujal Josef Mudruňka st. Pro žákovský tým jeho působení znamenalo opravdové požehnaní. Prakticky ihned po převzetí pozice trenéra se ukazovalo, že kvalita týmu jde nahoru. Předseda Sokola Jaroslav Fajman uváděl: „Z jeho práce (míněno trenéra Mudruňky st.) je zřejmé, že práce s mládeží se vyplácí, což se projevuje v ukázněnosti a odpovědnosti, s jakou přistupují k tréninku.“ V sezóně 1972/73 již skončili žáci na pátém místě okresního přeboru a o sezónu později 1973/74 následovalo hvězdné první místo v okresním přeboru. Bohužel z finančních důvodů bylo rozhodnuto, že do krajské soutěže Mudruňkův tým nepostoupí.

První polovina 70. let se kromě fotbalových úspěchů stala mezníkem pro další aktivitu, která je pro zdejší Sokol a jeho fotbalový oddíl typická. Tou je od té doby nepřetržitě trvající přátelství s německým fotbalovým oddílem s dnešním názvem SV 90 Lohmen. Vznik partnerství obou tělovýchovných jednot představoval jistě pokračování tehdejší spolupráce

První zájezd do NDR

mezi zemědělskými podniky JZD Nová Ves – Víska a LPG Gerdshagen v tehdejší NDR. Ta se datovala od roku 1967 a velkou zásluhu na ní měl tehdejší předseda JZD a člen víseckého Sokola Josef Lefler, z německé strany pak jeho partner Günter Schumann. Na jejich práci se rozhodl navázat tehdejší předseda zdejšího Sokola Jaroslav Fajman, který inicioval dohodu s vedoucím oddílu Traktor Gerdshagen Kurtem Müllerem. V roce 1973 došlo k prvním vzájemným návštěvám členů obou organizací. Do tehdejší NDR nejprve vyjela osobními auty delegace zdejšího Sokola, poté následoval reciproční zájezd německé delegace k nám. Tehdejší vedení Sokola chápalo výměnnou akci i jako odměnu členům fotbalového oddílu za úspěšnou reprezentaci organizace a obce. První zájezd našich fotbalistů trval jeden týden a jeho účastníci během něj sehráli dva přátelské zápasy s Traktorem Gerdshagen. Navázané partnerství obou jednot od té doby trvá až do dnešních dní. Je pozoruhodné, že se nezměnilo ani s politickými změnami po roce 1989, kdy valná část takovýchto kontaktů zanikla. Kontakty mezi jednotami přerostly v četná osobní přátelství, takže dnes po téměř čtyřiceti letech partnerských vztahů dochází k návštěvám zdaleka ne pouze na úrovni sportovních oddílů, ale často také mezi jednotlivými rodinami.

Ve výrazném období počátku 70. let došlo i k personálním změnám ve vedení víseckého Sokola. Již v roce 1970 se výbor jednoty rozšířil o nová jména. Výraznější změna přišla v roce 1973. Tehdy ze své funkce po více než 30 letech odstoupil předseda víseckých sokolů Karel Nevole a na jeho místo jednota zvolila dosavadního předsedu fotbalového oddílu a dlouholetého zdatného organizátora zdejších sokolských aktivit Jaroslava Fajmana. Výbor organizace začal pracovat ve složení: Karel Březina, Břetislav Čapek, Jaroslav Fajman, Jaroslava Fajmanová, Ivana Košumberská, Jiří Košumberský, Josef Mudruňka ml., Karel Nevole, Pavel Musílek, Marie Stěpanková a Josef Žák.

Výraznou postavou nového vedení byl předseda organizace Jaroslav Fajman. V čele zdejšího TJ Sokol Víska stál dlouhých 21 let, až do roku 1994. Stal se jednou z nejvýraznějších postav v devadesátileté historii jednoty, v pravém slova smyslu duší a motorem sokolských aktivit. Jeho význam pro zdejší Sokol, ale také obec a veškeré dění v ní znásobovala i skutečnost, že spolu se svou ženou provozoval pohostinství. To fungovalo jako přirozené centrum dění ve Vísce a nezdědkou působilo jako jakýsi tmelící prvek nejen pro členy zdejšího Sokola.

Pokračovala výrazná investiční činnost Sokola. V roce 1972 úspěšně završeno (po šestiletém snažení!) oplocení hřiště a výstavba laviček. Ihned poté zahájili členové jednoty pod vedením nového výboru výstavbu sociálních zařízení a šatny v získané budově U Hermanů (nadále zjednodušeně sokolovna, v zápisech Sokola se někdy používá příliš vzletné „kulturní dům“, případně „u Žáků“, v části obce je vžitý název „židovna“, který by ale mohl nechtěně vyznívat poněkud pejorativně). Sociální zařízení a šatna byly dokončeny neobvykle rychle, již rok po zahájení prací. Zdejší fotbalisté tak získali na svou dobu moderní zázemí, které, jak bylo právem řečeno na výroční schůzi v roce 1974, „nám mohou závidět i leckteré oddíly z větších měst“. Finančně stavbu podpořily OV ČSTV i místní JZD a MNV. Souběžně probíhaly i práce na rozšíření hřiště a úpravě jeho okolí. V letech 1974–1976 investiční činnost sokolů poněkud ustoupila do pozadí, i proto, že se aktivně účastnili výstavby vodovodu ve Vísce, která také probíhala formou brigád v rámci tzv. akce Z. V druhé polovině 70. let ale již znovu aktivně pracovali na zvelebení spravovaného majetku, tentokrát především na odvodnění hřiště.

I na počátku 70. let pokračovalo cvičení pro žáky a žákyně. Na pozici cvičitelů se střídali u žáků Karel Březina, Stanislav Kalvoda, Josef Filip a Jiří Pešek, žákyně cvičily Jaroslava a Jitka Fajmanovy. V roce 1975 se nacvičovalo i na spartakiádu. Návčivku se účastnilo 12 mužů pod vedením Josefa Málka. Deset z nich pak cvičilo na okreskové a okresní spartakiádě a devět odjelo na vyvrcholení celého procesu do Prahy. Tam se všem podařilo zacvičit si na hlavním strahovském stadionu, ač původně odjížděli pouze jako náhradníci Východočeského kraje.

Druhá polovina 70. let již fotbalově pro TJ Sokol Víska nebyla tak příznivá jako předcházející pětileté období. Výsledky měly v porovnání s ním kolísavou tendenci a výrazněji se zlepšily až ke konci tohoto období. Byť v porovnání s dnešní situací vícecké fotbalové sestavy se celkově musí jevit jako výborné. Ihned v prvním roce návratu do okresního přeboru (1974/75) se vícectí muži propadli až na jeho sedmé místo. Útěchou byl zisk titulu střelce okresu pro Karla Březinu, který se s 21 góly dělil o první místo v tabulce střelců. Další sezónu se problematické stránky činnosti týmu ještě umocnily a vyústily v jeho

Muži z Visky a Nové Vsi při návčivku na spartakiádu

určitou krizi. Ta se vyznačovala špatnou docházkou hráčů na tréninky i na zápasy, mužstvo k utkání odjíždělo většinou s 11 hráči, někdy se odehrávalo v deseti. Výsledkem byl pokles na 11. místo tabulky a mužstvo chvílemi bojovalo o udržení v okresním přeboru. Trenér Pavel Musílek si stěžoval: „Trénink, ten vlastně vůbec nebyl, a když se sešlo čtyři, pět hráčů, to bylo vše. Jedenácté místo je žalostně málo.“ Svou roli hrálo i založení nové tělovýchovné jednoty s fotbalovým oddílem v sousedním Jeřišně (Viktoria Jeřišno), do níž tehdy přešli tři hráči.

V dalších letech se ale výkonnost mužského fotbalu ve Vísce začala zlepšovat. Přispělo k tomu i postupné omlazení týmu o členy z výborného družstva dorostu. Překvapivým a novým jevem se ale stalo časté napominání a vylučování hráčů, které zápisy ze schůzí zmiňují od roku 1977. Žluté a červené karty opakovaně způsobovaly oslabení týmu. Během sezóny 1976/77 vísecké mužstvo obdrželo 10 žlutých a 5 červených karet! Jednalo se o překvapení u mužstva, které ještě nedávno bodovalo v tabulce slušnosti. Pavel Musílek si proto stěžoval na morálku i výkony týmu: „Výkony kolísaly od velmi dobrých po průměrné a někdy i velmi slabé.“ Zajímavé bylo, že se družstvu lépe hrálo na hřištích soupeřů než na hřišti domácím, kde ztratilo cenných šest bodů, což je připravilo o lepší umístění v tabulce (celkem získalo 28 bodů se ztrátou čtyř na nejlepší mužstvo).

Na konci 70. let se ale kondice víseckých fotbalistů velmi zlepšila. Sezónu 1978/79 zakončili na výborném druhém místě okresního přeboru, sezónu následující 1979/80 pak na místě třetím. Zlepšila se i bilance ohledně žlutých a červených karet. Dle výroční členské schůze se o to zasloužila výborem zorganizovaná beseda hráčů o pravidlech a chování s předním rozhodčím okresu Chmelíkem. Ta údajně „měla zdařilý průběh a ovlivnila zřejmě i chování hráčů, protože žlutých i červených karet přece jen ubylo“.

Další změna proběhla v polovině desetiletí na poli žakovského fotbalu Víska. Žakovský tým, který v sezóně 1973/74 a znovu o ročník později vyhrál okresní přebor, postupně „odrostl“. Proto byl zrušen a založeno družstvo dorostu, které nadále trénoval Josef Mudruška st. A hned vstup týmu do okresního přeboru byl naprosto excelentní. Již v první sezóně 1974/75 obsadili víseckí dorostenci šokující první místo. I předseda fotbalového

Mužstvo 1975/76 – horní řada zleva: František Šimon, Jaroslav Fajman, Karel Březina, Míla Beneš, Petr Břiza, Míla Fousek, Josef Kruml, Pavel Turek, Pavel Musílek, Jaroslav Musílek; dolní řada zleva: František Marek, Jiří Staněk, Josef Mudruška ml., Petr Krivoský, Miroslav Čejka, Josef Uman, Karel Dvořák, Josef Žák.

oddílu zmiňoval při svém hodnocení, že při vstupu dorostu do soutěže se „s nějakým velkým úspěchem nepočítalo“. Všeobecně to bylo chápáno jako zásluha trenéra, který „započal mravenčí práci s žáky a dokázal stmelit dobrý kolektiv se zájmem o kopanou“. Bohužel z finančních důvodů bylo, stejně jako u žáků, rozhodnuto, že sestava do zasloužené krajské soutěže nepostoupí. V dalších dvou ročnících pak právem chválený dorost skončil v okresním přeboru druhý, v ročnících 1977/78 a 1978/79 třetí, o rok později pak čtvrtý. V sezóně 1977/78 trenér Josef Mudruňka st. ze svého postu odstoupil a pro ročník 1978/79 družstvo převzal Josef Košťál st. V roce 1979 se Josef Mudruňka na rok k trénování dorostu vrátil a poté již definitivně s touto činností skončil.

Přestože jednota čím dál tím více žila fotbalem, pokračovaly stále i další aktivity zdejšího Sokola. Každoročně probíhala výměna návštěv s partnerským německým sportovním oddílem (s výjimkou roku 1978, kdy se pro malý zájem nekonal zájezd zdejších sokolů do NDR, ale němečtí hosté přesto dorazili do Vísky). Postupně se ustálila i podoba zájezdů, ve Víscce se pro partnerské sportovce vesměs připravovaly dva až tři družební večírky, táborák, taneční zábava a občas exkurze (například do skláren Bohemia ve Světě nad Sázavou). Hosté zpravidla přenocovali ve zdejší tělocvičně.

V roce 1976 došlo k částečné proměně výboru organizace. Personální obsazení a názvy funkcí byly v tomto roce následující: předseda Jaroslav Fajman, místopředseda Josef Flefler, tajemník Josef Málek, „pol. a výchovná práce“ Josef Mudruňka ml., hospodář Břetislav Čapek, metodik a náčelník základní a rekreační tělovýchovy Karel Březina, zdravotník František Šimon, plán a evidence Jiří Košumberský a členové Pavel Musílek, Jiří Pešek a Josef Žák. Jednota ještě měla funkcionáře fotbalového oddílu. V něm působil předseda: Josef Žák, místopředseda Jaroslav Musílek (od sezóny 1978/79 pracoval jako předseda), organizační pracovník Jiří Košumberský, trenér mužstva dospělých Pavel Musílek, trenér dorostu Josef Mudruňka st., kapitán mužstva dospělých Josef Mudruňka ml., zástupce kapitána František Marek a členové Karel Březina a Jaroslav Fajman. I díky novému jednateli/tajemníkovi (od roku 1975 jím byl Josef Málek) precizně fungovala práce výboru,

Družstvo dorostu konce 70. let – horní řada zleva: Stanislav Šimon, Luboš Pátek, František Tomášek, Pavel Dušek, Bedřich Marek, pravděpodobně František Samek; dolní řada zleva: Josef Mudruňka st. - trenér, Miloš Uchytíl, Luděk Jindra, Zbyněk Málek, Karel Nevole

Žáci konce 70. let - stojící zleva: Rostislav Truksa, Oldřich Horvát, Zdeněk Březina, Tomáš Škaryd, Radek Vondra, Vilém Kufr; klečící: Petr Průša, Pavel Průša, Josef Žák ml., Petr Štěpánek, není známý

kteří se pravidelně jednou za měsíc scházeli a včas řešili všechny důležité záležitosti. Josef Málek velmi obětavě nesl tíhu administrativního chodu organizace až do roku 2011. Jednota ke konci roku 1978 čítala celkem 65 členů.

Kromě fotbalu se nadále provozovalo cvičení žáků a žákyň. Zatímco u žákyň se střídalo více cvičitelek (Marie Březinová, Libuše Šimonová, Blanka Šimonová), žáky převzal na velmi dlouhou dobu Josef Málek, jehož péči prošly během mnoha let desítky viseckých žáků. Novinkou tohoto období se stalo zřizování zimního kluziště na hřišti pro odbíjenou. Poprvé bylo ve spolupráci se zdejší pobočkou SSM zprovozněno v zimě roku 1977 a ještě několik dalších zim se ho díky spolupráci Sokola a mládeže dařilo zprovoznit.

Opakovaně řešeným problémem se v tomto období stávala finanční stránka chodu jednoty. S účastí dvou týmů v okresním přeboru (od roku 1978 přibyl ještě třetí žákovský), s pravidelnou výměnou s partnerskou německou organizací rostla výrazně potřeba financí. Jednota se dostávala nezřídká do deficitního hospodaření. Nově se snažila řešit finanční záležitosti i každoročním sběrem železného šrotu, dalšími žádostmi o dotace a od sezóny 1978/79 také pronájem svých prostor pro letní soustředění žáků a dorostenců fotbalového oddílu Spartak Žďár nad Sázavou. Přesto se především v 1. polovině 80. let často v hospodaření objevovaly poměrně velké schodky. Například v roce 1983 jednota vykázala příjem přes 33 000 Kčs, ale výdaje přesáhly 43 000 Kčs, takže výsledný schodek činil téměř 10 500 Kčs, což pro zjednodušený převod na dnešní finanční ekvivalent můžeme vynásobit deseti. Schodek byl vesměs hrazen z přebytků některých minulých let, ale ten se povážlivě ztenčoval. Pro zajímavost uvedme některé z položek tehdejšího rozpočtu. V roce 1985, který již byl přebytkový, získal TJ Sokol od ČSTV téměř 29 000 Kčs na investice a údržbu, tedy velmi solidní částku, sběr železa mu vynesl 2 250 Kčs, pořádání zábur zhruba 2 500 čistého zisku, vstupné na fotbal cca 1 800, za členské známky 3 400 a od TJ ŽĐAS Žďár nad Sázavou 1 600 Kčs. U výdajů tvořila největší část doprava 11 000, materiál na údržbu 12 000, ale

téměř 3 000 bylo občerstvení pro hráče, za úklid prostor a praní dresů bylo zaplaceno 4 200 Kčs, tedy také dosti vysoká částka.

Osmdesátá léta v „Sokole“

Také osmdesátá léta představovala v historii víseckého fotbalu i Sokola úspěšné období. Je dodnes spojováno především s excelentními výkony žáků a později dorostu. Žákovské družstvo bylo při zdejším fotbalovém oddílu obnoveno v roce 1978 a přihlášeno do okresního přeboru.

V první sezóně obnovené existence žáky trénovali Jiří Hejduk a Josef Žák. Hned po svém nástupu do soutěže jejich svěřenci příjemně překvapili, když sezónu zakončili na pěkném třetím místě. Následně ale oslabili na čtvrté a později na sedmé místo v ročnících 1980/81 a 1981/82. Zhoršení výsledků vyvolal především odchod několika hráčů do dorostu a problémy s doplněním družstva. Ty nakonec vyřešilo získání hráčů z okolních vesnic. Jednalo se ale o velmi mladé svěřence, což se projevilo ve výsledcích zápasů proti starším a zkušenějším týmům. V tomto období došlo ke změně na postu trenéra, když Josefa Žáka vystřídal Jiří Tůma z Nového Dvora. Díky jeho mravenčí a obětavé práci kvalita hráčského kádrů začala stoupat a tým brzy dosahoval vynikajících výsledků. V další sezóně 1982/83 žáci skončili ještě pátí, ale již následující ročník soutěže v letech 1983/84 přinesl excelentní první místo v okresním přeboru. V kvalifikaci o přeborníka okresu ale žáci úspěšní nebyli. Právý triumf tedy přišel až o rok později (1984/85) – první místo v soutěži, úspěšné klání o přeborníka a postup do krajské soutěže. Za zmínku stojí dechberoucí detaily výsledku – 18 vítězných zápasů bez ztráty jediného bodu se skóre 135:4! Člen vítězného týmu Petr Štěpánek se stal střelcem okresního přeboru s téměř neuvěřitelným počtem 45 gólů. Vynikli ale i další střelci Roman Sadílek s 22 góly a Petr Sadílek s 18. Roman Sadílek a Jiří Málek byli zařazeni do výběru okresu hráčů do 12 let.

Dominantní zásluhu na pro tak malou jednotu ojedinělém úspěchu měl samozřejmě především trenér Tůma. Jeho obětavost byla vícekrát označena jako „příkladná“. Sám Tůma krásně při jedné schůzové rekapitulaci dával do souvislostí počet tréninků a umístění. V sezóně 1981/82 52 tréninkových jednotek a sedmé místo, v dalších letech pak 69 jednotek a místo páté, 70 jednotek a místo první a konečně 90 jednotek a místo první s postupem do krajské soutěže. Podařilo se mu smelit i vynikající kolektiv, který si dokonce na své dresy vydělal na brigádách v místním JZD.

Působení žáků v krajské soutěži trvalo tři roky. Pro účast v této soutěži bylo podmínkou mít jak tým starších, tak mladších žáků. Starší, vedeni nadále Jiřím Tůmou, skončili v první sezóně jako sedmí, mladší, vedeni Milošem Uchytilem, jako devátí. O sezónu později si dokonce starší oddíl vylepšil skóre a dosáhl páté příčky žebříčku krajské soutěže. Třetí sezóna v kraji byla bohužel pro žáky poslední. Rok 1988 znamenal pro oba týmy 10. místo v tabulce a s ním sestup zpět do okresního přeboru. Předseda TJ Sokol Jaroslav Fajman strážlivě ohodnotil situaci s tím, že po odchodu klíčových hráčů do dorostu bylo zřejmé, že žáci na tuto soutěž nestačí. S přechodem do okresního přeboru se zhoršila i morálka žáků (dle trenéra pouze polovina z nich chodila na zápasy pravidelně) a sám trenér Tůma zažádal o uvolnění z funkce.

V prvním období po sestupu do okresního přeboru starší žáci ještě pokračovali ve svých dobrých výsledcích. Sezónu 1988/89 zakončili vítězstvím v soutěži, ale bohužel neuspěli v kvalifikaci, takže zpět do krajské soutěže nepostoupili. O rok později byli ve stejné soutěži druhí. Mladší žáci první po sestupu sezónu vybojovali páté místo. Další sezónu bohužel bylo jejich družstvo rozpuštěno pro nedostatek hráčů.

Dalším družstvem, které tehdejší TJ Sokol Víska reprezentovalo v okresním přeboru, bylo družstvo dorostu. Na jeho adresu se tehdy často snášela kritika, především v sezóně 1981/82, kdy soutěž zakončilo na 12. místě tabulky. Poté, co od týmu v roce 1978 odešel

Žáci z počátku 80. let – horní řada zleva: Ladislav Vacek, Jaroslav Bohuněk, Jiří Veselý, Petr Pradáč, Jiří Bohuněk; dolní řada Mirek Kolář, Josef Žák ml., Jaroslav Kosina, Roman Veselý, Milan Hořínek, Pavel Kolář

z pozice trenéra Josef Mudruška, se zde jako trenéři vystřídali Stanislav Kalvoda st., Vlasta Křivský, Miroslav Šumpich, Jiří Pešek, Miloš Uchytíl a Bohumír Tomášek. Ustálení přinesla až sezóna 1983/84, kdy vedení dorostu převzal Luboš Pospíšil. První polovina 80. let pro družstvo nebyla příliš úspěšná. Na neúspěších se podepisovalo i to, že kádr mužstva byl malý, členové byli během týdne většinou na internátech a nemohli docházet na tréninky. Celkově se zde ale opakovaně tréninková a zápasová morálka hodnotila jako špatná. V nejhorším ročníku poznamenávali trenéři, že „většina zápasů se hraje v 8–10 hráčích“. Zhruba v době nástupu trenéra Pospíšila začaly mít kvalita a herní vlastnosti týmu vzestupnou tendenci. Pospíšilovým svěřencům prospělo i posílení o hráče z vynikajícího žákovského týmu. I díky nim se výsledky zlepšovaly a družstvo stoupalo v tabulce z šestého místa (1983/84) na místo čtvrté (1984/85 a 1985/86).

Hvězdnou éru si pak dorost prožil v druhé polovině osmdesátých let. První velkolepý úspěch mu přinesla sezóna 1986/87. V ní se stali vícečtí dorostenci vítězi okresního přeboru. Bohužel neuspěli v kvalifikaci o přeborníka okresu, tedy do krajské soutěže nepostoupili. Nicméně jejich trenér Luboš Pospíšil sklízel zasloužené ovace. Následující sezóna vynesla dorostencům druhé místo, ale již o rok později jim byla fotbalová šťěstěna opravdu nakloněna. V sezóně 1988/89 se dostavilo nejen opětné získání prvního místa v okrese, ale i vynutěný úspěch v kvalifikaci a následný zasloužený postup do krajské soutěže. Navíc v této sezóně byl vyhlášen Roman Sadílek nejlepším střelcem okresního přeboru (s 27 góly). Malická Víska opět konkurovala velkým městům Východočeského kraje a jejich fotbalovým oddílům. Jejich soupeři v krajské soutěži v sezóně 1989/90 byly sportovní oddíly podniků s tisícovkami zaměstnanců (Tesla Pardubice, Transporta Chrudim). První rok působení v „krají“ zakončili dorostenci na sedmém místě.

Kromě výborných fotbalových dovedností, vštěpených těmto hráčům již v žácích trenérem Tímou, byla důležitým faktorem tohoto dobře fungujícího dorosteneckého týmu jeho opravdu mimořádná soudržnost jak na hřišti, tak mimo něj. Tato neobyčejná parta byla výsledkem přístupu trenéra Luboše Pospíšila, který hráčům velmi důvěřoval a připravoval pro ně různé zajímavé akce, jako například týdenní soustředění na Zlatomlýně u Opatova, kde všem vařila jeho žena. Pro úplnost je nutno uvést, že od roku 1988 Lubošovi

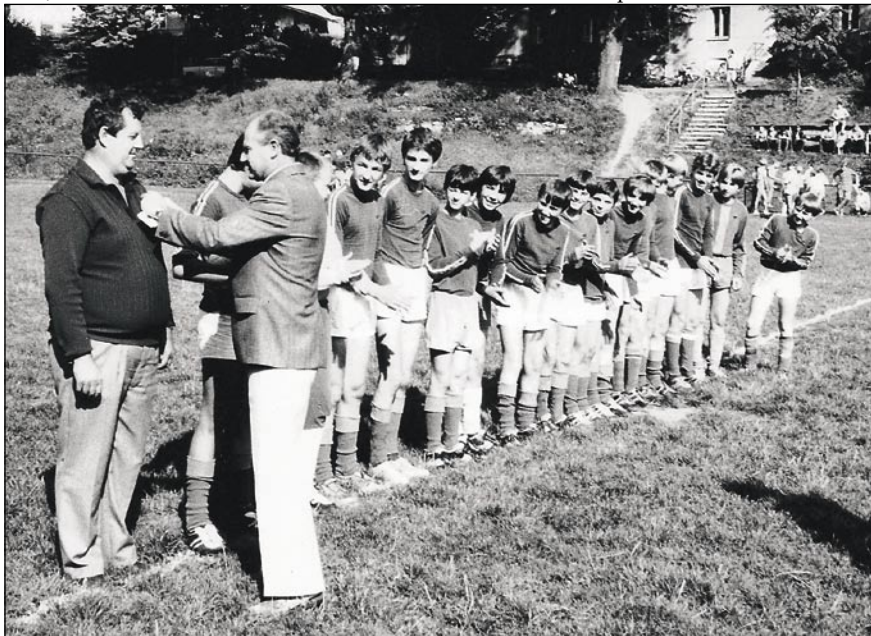
Pospíšilovi v jeho trenérské činnosti jako asistent pomáhal František Plutnar, který byl také velký fotbalový nadšenec.

Naopak sestupnou tendenci mělo v 80. letech vísecké družstvo mužů. Zatímco sezónu 1980/81 končilo jako páté, již o rok později se umístilo jako 12. na chvostu tabulky. Po dočasném vzestupu na 9. a 8. místo v dalších dvou sezónách následoval pád – jaro roku 1985 skončilo 15. místem a s ním následoval i sestup do III. třídy. Rok sestupu se stal i rokem odchodu dlouholetého trenéra Pavla Musílka. Ten u oddílu působil od jeho naprostých počátků a trénoval vísecké fotbalisty téměř čtvrtstoletí. Trenérem mužstva se po něm stal Jiří Hejduk, který tak definitivně odešel od žákovského celku.

V druhé polovině 80. let propad výkonnosti mužů pokračoval. Jejich umístění i v III. třídě mělo sestupnou tendenci (6., 10., 8. a 9. místo – viz závěrečná tabulka). Vylepšení přinesla až sezóna 1989/90 s výrazným vzestupem na místo čtvrté. Tam již hrál roli příchod některých nadějných hráčů z úspěšného dorostu. A zřejmě také návrat trenéra Pavla Musílka alias „Zagalla“, který u týmu začal znovu působit v sezóně 1987/88.

Nejen fotbalem ale žila v té době vísecká tělovýchovná jednota. Osmdesátá léta se nesla ve znamení oživení cvičení pro žáky. V obci se tehdy dostávaly do školních let silné populační ročníky let sedmdesátých a Sokol odvedl záslužnou práci v tom, že jim umožnil chodit „na sokol“ nebo „do sokola“, jak se tehdy mezi svěřenci říkalo. O pravidelná cvičení žáků a žákyň se tehdy zasloužili cvičitelé Josef Málek, Zdeněk Moravec, Miloslav Vaněk, z žen pak Marcela Kalvodová, Ludmila Málková, Jana Žáková, pomáhaly i Jitka Březinová a Pavla Březinová. Zájem o cvičení ze strany dětí byl poměrně velký, zlepšovalo se i vybavení tělocvičny náradím a účast svěřenců na různých soutěžích.

V roce 1989 zde nacvičovali muži spartakiádní vystoupení. Opět se tak dělo pod vedením Josefa Mála. Návčivku se zúčastnilo 14 mužů, z nich osm reprezentovalo obec v Praze.

*Žáci 1984/85 – Vítěz okresního přeboru
trenér Jiří Tůma, Ivan Švec (zástupce OFS), Jiří Hejduk (za I. Švecem), Kamil Škaryd (za I. Švecem), Leoš Práddč, Radek Tůma, Josef Dymák, Jaroslav Mašek, Radek Němec, Jaromír Pešek, Petr Štěpánek, Miloš Hejduk, Roman Sadílek, Petr Sadílek, Jiří Kuneta, Mirek Záruba, Jiří Málek*

Josef Málek pak znovu zopakoval vedení nácviku v roce 1985, kdy mu pomáhal Ladislav Kalvoda. Do Prahy na strahovský stadion se tehdy dostalo devět mužů z deseti, kteří nacvičovali. Zajímavým počinem se stalo „spartakiádní odpoledne“ ve Vísce. Při něm na zdejších hřišti vystoupili pro potěchu zdejších diváků muži, nejmladší žactvo a mladší žákyně.

Osmdesátá léta se také stala dobou pokračujících investic, i když neměly tak zásadní charakter jako v předcházejících obdobích. Během jejich první poloviny došlo k opravě střechy, výměně elektroinstalace. V objektu byla na místě bývalé knihovny vybudována kuchyňka s odpadem jako součást klubovny. Osvětlení dostalo zimní kluziště. Vše využíval rostoucí počet členů. Nárůst během let osmdesátých lze označit jako zásadní, byť se na něm podíleli zejména nedospělí členové jednoty. V roce 1981 poprvé dosáhl hranice 100, byť nemalá část členstva pocházela z okolních obcí. V roce 1986 jich jednota vykázala již 128, ale 2/3 tvořila mládež (mužů 47 a žen pouze 6 šest, dorostenců 19 a jedna dorostenka, zbytek představovali žáci a žákyně). V roce 1989 se počet členů rozrostl na rekordních 140.

Rostoucí počet členů přinesl také optimismus ohledně dalších investic. Ve druhé polovině osmdesátých let pomýšlelo vedení TJ Sokol na zbudování nářadovny vedle tělocvičny. Plán z roku 1987 počítal se zazděním vrat a vybudováním stropu, uvažovalo se i o ubytovně nad zmíněným prostorem na náradí, bytu či herně pro stolní tenis. Realizace ale vázla. Navíc se opět dostávaly ke slovu problémy finanční, množilo se například neodevzdávání členských příspěvků či nekázeň při udržování majetku, který jednota měla v účetní hodnotě téměř 3/4 milionu. Objevily se i například stížnosti hráčů na nekvalitní zboží, které museli využívat – šišaté míče, „nákolenky se po třetím vyprání sráží k nepotřebě“. Podpora stále nepřicházela ani od MNV, navíc od počátku roku 1989 byl národní výbor v Nové Vsi zrušen a Víska byla bez jakéhokoli dotazování občanů přidělena pod MNV Maleč.

Celé desetiletí pokračovalo partnerství s přáteli z „východního“ Německa, i když se ukazovalo, že o výměnu je větší zájem na jejich straně než na straně domácí TJ Sokol. V roce 1983 bylo proto rozhodnuto, že nadále se bude do NDR jezdit jednou za dva roky. Zaznělo při tom kritické zdůvodnění: „Družba s NDR neplní z naší strany zcela své poslání. Naši

Mladší žáci 1989 – horní řada zleva: trenér Luboš Pospíšil, Josef Dymák, Sláva Kadlecěk, Radek Krivský, Roman Wolf, Tomáš Fikar, Petr Hejduk, Aleš Čáp, trenér Jiří Hejduk; dolní řada: Aleš Krivský, Roman Málek, Roman Březina, Luďa Kocourek, Ladislav Pešek, Martin Švec

sportovci jezdí do NDR málo, různě shánějí další účastníky, což je pro nás nežádoucí, neboť máme s touto činností značná finanční vydání a má výhradně sloužit pro naše hráče a jejich rodinné příslušníky.“ Nicméně intenzita výměny zůstala i tak velká. V roce 1987 oslavil fotbalový oddíl 15 let družby s Traktorem Gerdshagen. Na oslavy přijelo 30 sportovců z partnerské jednoty a tři z nich – G. Schumann, K. Müller a K. Swinkendorf, kteří byli považováni za největší propagátory partnerství – obdrželi od místní TJ Sokol čestná uznání. Novou, ale ojedinelou akcí představoval zájezd zdejších fotbalistů a sokolů na Moravu na podzim roku 1982.

Do výboru jednoty v osmdesátých letech zaměřily nové osobnosti jako Stanislav Kalvoda ml., Pavel Lefler nebo Zbyněk Mudruňka. V roce 1986 byl navíc zřízen výbor základní a rekreační tělesné výchovy. Vedl ho Josef Málek, místopředsedou byl Zdeněk Muravec, náčelníkem Ladislav Kalvoda, náčelníci Marcela Kalvodová a dalšími členkami Ludmila Málková a Jitka Březinová. Vedoucím fotbalu zůstal po většinu období Jaroslav Musilek.

Konec osmdesátých let přinesl také jedno nevydařené mezinárodní partnerství s fotbalovým klubem z polské Jelenie Góry. Zástupce OV ČSTV na výroční členské schůzi v roce 1988 ve Vísce oznámil, že okresu byl v rámci „družby s Polskou lidovou republikou přidělen partner z oblasti Jelenia Góra“. Následně polští fotbalisté Vísku navštívili, aby již další výroční schůze o rok později uslyšela hodnocení: „Družba s fotbalovým klubem Jelenia Góra přinesla z polské strany mnoho problémů a zdá se do budoucna jako neperspektivní.“ Naopak o rok dříve si TJ Sokol zdařile – výstavou dokumentů ze své historie a slavnostní schůzí s více než sedmdesáti, vesměs bývalými, fotbalisty – připomněl 25 let fotbalu v obci.

Vísecká TJ Sokol od roku 1990 do současnosti

Pád komunistického režimu na konci roku 1989 přinesl velké množství změn i do tělovýchovy a její organizace a v mnohém proměnil i život zdejší jednoty. Na jedné straně přinesl úlevu od politizace tělovýchovy, která byla v předcházejícím režimu všudypřítomná. Snad každá tehdejší výroční schůze přinášela nějaké politické úlitby – závazky brigádnických hodin k různým sjezdům KSČ, hodnocení politické situace typu: „podal informaci o celosvětovém politickém dění s tím, že trvalý boj za mír je věcí nás všech,“ (zápis z výroční členské schůze 5. ledna 1985). Jednota později velmi získala obnovením samostatnosti obce Víska. Ta se brzy stala nejdůležitějším investorem, který výrazně pomohl zlepšit podmínky zdejší tělovýchovy. Postupně odezněla z velké části i nutnost časově náročné každoroční údržby sportovního areálu a okolí formou brigádnických hodin. Obecní úřad se navíc stal pravidelným sponzorem činnosti zdejšího TJ Sokol. Ten si také našel řadu pravidelných příspěvatelů z řad podnikatelů v regionu.

Na druhou stranu přinesly změny po roce 1989 i nemalé množství potíží. Především zpočátku se objevilo spousta nejasností a nejistoty, které každou změnu doprovázejí. Značná nejistota panovala při transformaci ČSTV, jehož okresní výbor prudce snížil své příspěvky na činnost jednoty. Finanční pomoc se ztenčila od JZD Doubrava, které se navíc brzy rozdělilo. Především v prvních letech prudce rostly i náklady, například na dopravu. Do toho přirozeně klesal počet zájemců o organizovanou tělovýchovu. Bylo to dáno jednak poklesem počtu dětí v obci a okolí (počet narozených začal klesat již od konce 70. let). Objevil se ale i další důvod – mnohem pestřejší výběr možností, jak trávit volný čas. To přinášelo TJ Sokol konkurenci především u nejmladších, jejichž zájem o aktivity nabízené zdejší jednotou poklesl.

Nejistota z nových poměrů byla znát zejména v období 1990–1992. Po něm došlo již ke stabilizaci chodu organizace. Přispělo k tomu dobré personální zázemí výboru TJ Sokol a jeho celkově vesměs dobrá práce. Výbor do bouřlivých 90. let nastupoval ještě pod

vedením Jaroslava Fajmana, ale s uprázdněným místem předsedy fotbalového oddílu. Předsednictví v něm se nakonec ujal Ladislav Horák z Nové Vsi, místopředsedou se stal Milan Hořínek. V roce 1993, v prvním roce existence samostatné České republiky, výbor pracoval v následujícím složení: předseda Jaroslav Fajman, místopředseda František Šimon, jednatel Josef Málek, pokladník Karel Březina, zapisovatel a referent výstavby Pavel Leffler, zdravotník Vlasta Křivský, kulturní referent Roman Grund a členové Břetislav Čapek, Ladislav Horák a Zbyněk Mudruňka. Kromě výboru TJ měla jednota ještě výbor fotbalového oddílu (na počátku roku 1995 ho tvořili: Ladislav Horák – předseda, Luboš Pospíšil, Josef Mudruňka ml., Dan Suchánek a František Plutnar) a výbor Sport pro všechny (například v roce 1995 ve složení: Josef a Ludmila Málkovi, Karel Březina a Ladislav Kalvoda).

Další zásadní změny v jednotě přinesl rok 1995. V čele fotbalového oddílu tehdy Ladislava Horáka vystřídal Jaroslav Musilek, který na této pozici působil již v předcházejícím desetiletí. Ve stejném roce na svoji předsednickou funkci po více než 20 letech rezignoval Jaroslav Fajman. Předsedou byl následně zvolen dlouholetý člen TJ Sokol Karel Březina, který představuje jednu z významných osobností zdejší fotbalové historie. Ve výboru se pod jeho vedením postupně začala objevovat nová jména mladší generace sportovců. Šlo především o Ondřeje Čapka, Miloše Hejduka, Milana Hořínka, Dušana Kraibicha, Tomáše Křivského, Radka Křivského, Miroslava Nedbala, Jiřího Mála, Miloše Marka a Romana Sadílka. V roce 2010 došlo ke změně na postu jednatele, kterým se stal Ondřej Čapek. V roce 2011 získala zdejší TJ Sokol nového předsedu. Po odstoupení Karla Březiny se jím stal Miloš Hejduk. V současnosti (rok 2012) výbor organizace pracuje ve složení: předseda Miloš Hejduk, jednatel Ondřej Čapek, dalšími členy jsou Karel Březina, Dušan Kraibich, Radek Křivský, Tomáš Křivský, Jiří Málek, Josef Málek, Miroslav Nedbal, Miloš Marek a Roman Sadílek.

Počet členů jednoty za posledních dvacet let spíše klesal, byť i nyní se udržuje na relativně vysoké úrovni. První velký pokles byl zaznamenán bezprostředně po roce 1989, do roku 1992 se počet členů snížil na 115, ke konci roku 1997 až na 101. Poté se situace obrátila

Muži 1994/95 – horní řada zleva: Daniel Suchánek, Václav Kocourek, Miloš Hejduk, Radek Němec, Roman Sadílek, Jan Stehno, Petr Sadílek, trenér Luboš Pospíšil; dolní řada zleva: František Samek, Jiří Málek, Jaromír Pešek, Miroslav Záruba, Petr Němec. Ležící: Zbyněk Franc.

a členská základna se začala zvětšovat. V roce 2005 vykávala zdejší TJ Sokol již 126 členů, z toho dospělých mužů 74 a 8 žen, tedy více dospělých, než měla před rokem 1989 (na jeho počátku pouze 61 dospělých ze 140). Úbytek tedy zaznamenal hlavně počet dětí a mládeže, ubylo především členů z okolních obcí.

Poměrně dobře se po změnách na přelomu osmdesátých a devadesátých let podařilo stabilizovat rozpočet jednoty. Byl to obrovský úkol, protože hlavní zdroj příjmů do té doby tvořily dotace od ČSTV, které velmi výrazně poklesly. Ještě v roce 1994 TJ Sokol hospodařil s výrazným deficitem. O následné zásadní vylepšení rozpočtu organizace se zasloužil příchod Františka Šimona do funkce pokladníka. Tomu se obětavou a činorodou prací ve prospěch sokolské pokladny podařilo nastolit natolik dobrý systém v získávání financí, že si jednota udržovala přebytkový rozpočet i při poklesu dotací od ČSTV, a hlavně při podstatném zvýšení výdajů. Roli hlavního donátora v posledních letech převzal obecní úřad, ale velkou roli hráli a hrají obětaví sponzoři z řad podnikatelů. Nejvýznamnějším sponzorem je již mnoho let firma Koreček.

Činnost TJ Sokol Víska se v posledních dvaceti letech existence ještě více než kdykoliv předtím soustředil na fotbal. Do devadesátých let vstupovala Víska s třemi týmy kopané, muži, dorostem a žáky. Družstvo mužů hrálo pod vedením trenéra Pavla Musilka v III. třídě okresu a první sezónu desetiletí skončilo na 4. místě tabulky. V další sezóně 1991/92, kdy většina dosud klíčových hráčů dorostu přešla do „A“ týmu, již muži trénovali pod vedením dosavadních trenérů dorostu Luboše Pospíšila a Františka Plutnara a skončili opět na 4. místě. Sezóna 1992/93 přinesla jejich týmu toužebně očekávaný úspěch. Víska z ní vyšla jako druhá v tabulce a postoupila do okresního přeboru.

Změnu v organizaci víseckého mužského fotbalu přinesl rok 1994. Tehdy došlo z důvodu nedostatku hráčů ke zrušení družstva dorostu a založení „B“ mužstva dospělých. V „B“ mužstvu měli hrát především dorostenci doplnění o starší hráče, kteří nehrají za „A“ tým. Muži „A“ pod vedením trenérů Pospíšila a Plutnara skončili v první sezóně v okresním přeboru 1993/94 na 11. místě. Největšího úspěchu v tomto období dosáhli v sezóně 1994/95,

Muži „B“ pravděpodobně 1994/95 – horní řada: Martin Švec, Stanislav Kalvoda, Petr Hejduk, Miroslav Záruba („A“ tým), Radek Křivský, Pavel Špitálník, Ondřej Capek, Petr Vácha; dolní řada: Jaroslav Sedláček, Karel Březina, Luboš Sedláček, Milan Hořínek, Jiří Málek („A“ tým), Zbyněk Francil („A“ tým), Miloš Hejduk („A“ tým), František Plutnar

Muži 1998/99 – horní řada zleva: Jan Ďoubal, Dušam Kraibich, Miloš Hejduk, Václav Kocourek, Miroslav Záruba, Václav Hospodka; dolní řada: Jiří Málek, Petr Němec, Zbyněk Francel, Pavel Kolář, Michal Dobrý

kdy skončili na výběrném 4. místě. Během ní také získal hráč tehdejšího mužstva Petr Sadílek titul střelce okresního přeboru s 18 góly. Prvním místem skončil pro zdejší tým zimní turnaj v Chotěboři. V tomto roce, z důvodu přestěhování se do Havlíčkova Brodu, skončil svou trenérskou činnost Luboš Pospíšil.

Následující sezónu 1995/96 trénoval „A“ mužstvo Jan Francel (odchovanec TJ Sokol Víska, v té době hráč Spartaku Hlinsko). Mužstvo skončilo na 8. místě. V tomto roce za zmínku stojí také vítězství v okresní lize malé kopané. O rok později skončilo zdejší „A“ mužstvo na 14. místě. Fotbalová sezóna 1997/98 byla bohužel završena 15., tj. posledním místem tabulky a s ním následoval sestup do III. třídy. Výkon mužstva velmi poznamenal fakt, že tým byl fakticky již druhým rokem bez trenéra, kterého nahrazoval jeden z hráčů – Jiří Málek.

Sestup do III. třídy kupodivu znamenal zmobilizování víceckého fotbalu. Mužstvo se dalo dohromady a jeho výkonnost začala mít vzestupnou tendenci. Zásadní roli při tom sehrálo získání staronového trenéra Pavla Musílka. Ten se do Vísky vrátil na podzim 1998, jeho asistentem se stal Jiří Málek. Následující dvě sezóny pod novým vedením dopadly pro Vísku dobře, když získala druhé a třetí místo. V roce 2000 zde TJ Sokol Víska také poprvé zorganizoval letní turnaj „Podoubraví cup“. Účastnila se ho čtyři mužstva a Víska z něj vyšla jako vítěz.

Triumf pro tehdejší mužstvo přinesla třetí fotbalová sezóna pod trenérem Musílkem – v červnu 2001 mohli zdejší fotbalisté znovu slavit vítězství v III. třídě a zasloužený návrat do okresního přeboru. Do čela tabulky III. třídy se Musílkovi svěřenci vyšvihli již v podzimní části této sezóny. Za zmínku stojí skutečnost, že Noviny Vysočiny je tehdy vyhodnotily nejen jako nejproduktivnější mužstvo III. třídy, ale také jako mužstvo, na jehož zápasy chodilo nejvíce diváků. Víska jich tehdy vykážala úctyhodných 580, zatímco několiknásobně lidnatější Nová Ves pouze 370. Radost z postupu se projevila i na bouřlivé oslavě, která ve Vísce následovala. Jejím vrcholem se stala „jízda králů“. Během ní se

Vítězné mužstvo III. třídy okresu 2001 - oslavy postupu

členové postupového týmu, kouřící doutníky a oblečení do speciálních postupových triček, projeli obcí na plošině tažené traktorem zdraveni přihlížejícími.

Smutnou událost v roce 2001 znamenala smrt dlouholetého předsedy a organizátora zdejších sokolských aktivit Jaroslava Fajmana. Ten působil ve zdejších Sokole již před druhou světovou válkou a po ní se stal jedním z hlavních hybatelů sportovních akcí ve Visce. Spoluzakládal fotbalový oddíl, byl jedním z jeho prvních hráčů a také jeho dlouholetým

Vítězné mužstvo III. třídy okresu 2001 – horní řada zleva: Radek Křivský, Pavel Musílek, Zdeněk Klepetko, Ladislav Houfek, Roman Sadílek, Václav Kocourek, Miroslav Nedbal, Martin Švec, Petr Němec, Tomáš Škarýd, Tomáš Křivský, Aleš Křivský a Josef Málek; dolní řada zleva: Libor Heidinger, Pavel Kolář, Adéla Málková, Jiří Málek, Karel Březina, Václav Nikrmaier, Miroslav Záruba, Miloš Hejduk a Ondřej Čapek

předsedou. Stál i u zrodu výstavby fotbalového hřiště i tělocvičny a dalších prostor v objektu dnešní sokolovny. I po skončení svého předsednictví zůstával aktivním činitelem a také sponzorem zdejšího Sokola. Jeho osobnost měla pro víceckou jednotu mimořádný význam. I proto bylo rozhodnuto, že další ročníky letního turnaje se budou na jeho počest nazývat Memoriálem Jaroslava Fajmana.

Naopak sestupnou tendenci měla v posledním desetiletí minulého století výkonnost dorostu. Ten ještě sezónu 1990/91 zakončil na excelentním druhém! místě krajské soutěže. Což byl pro náš malý oddíl obrovský a dosud zatím největší úspěch ve všech věkových kategoriích, který bude jen těžko někdy překonán. Ovšem následoval odchod mnoha klíčových hráčů do mužstva dospělých a kádr pro následující sezónu byl velmi mladý. V soutěži hráčů do 18 let hrálo družstvo převážně 15–16letých hráčů. Spolu s klíčovými hráči přešli k mužstvu dospělých i trenéři Luboš Pospíšil a František Plutnar. Dorost převzali Miroslav Čejka a Dan Suchánek. V sezóně 1991/92 skončilo družstvo na předposledním třináctém místě a sestoupilo do okresního přeboru. Pro následující období zůstal dorost bez trenéra. Takto dorostenci se hráli ještě dvě další sezóny, v kterých skončili na 4. a 5. místě okresního přeboru. Sezóna 1993/94 byla pro dorost poslední. Jejich družstvo se po ní pro nedostatek hráčů rozpadlo a z jeho části pak vznikl druhý tým dospělých – muži „B“. Ti hráli v následujících letech IV. třídu okresu, a to až do sezóny 1998/99, kdy bylo družstvo pro nedostatek hráčů zrušeno. První sezónu svého působení zakončili na druhém místě, v dalších sezónách se vesměs pohybovali v druhé polovině tabulky (dvakrát osmé, jednou šesté místo).

Ještě komplikovanější historii mělo od roku 1990 družstvo žáků. Do devadesátých let vstoupilo pod trenéry Jiřím Hejdkem, Karlem Březinou a Václavem Kadlečkem a v sezóně 1990/91 skončilo na třetím místě okresního přeboru. V něm také bojovali až do roku 1996, kdy bylo jejich družstvo zrušeno. Pro vícecký fotbal to byla velká ztráta. Zrušením přišel o možnost vychovávat si své budoucí hráče, což se za několik let negativně projevílo i na výkonnosti družstva mužů.

Naštěstí již po dvou letech došlo k znovuzaložení žákovského týmu. Odehrál se v sezóně 1998/99 pod vedením Jaroslava Stejskala. Družstvo se znovu přihlásilo do okresního přeboru a svoji první sezónu po návratu skončilo na devátém, o rok později již na šestém místě. Od roku 2000 se víceckého fotbalového „potěru“ ujali trenéři Ondřej Čapek a Zdeněk Klepetko a výsledky družstva se začaly výrazně zlepšovat. Již sezóna 2000/2001 přinesla excelentní druhé místo v soutěži a vynikající výsledky trvaly ještě velkou část dalšího desetiletí. K jeho nejlepšímu obdobím patřily tři po sobě následující sezóny, přičemž první – 2006/2007 – jim v soutěži „II.-A minifotbal 4+1“ přinesla třetí místo v okrese. Ze sezóny 2007/2008 nakonec vícecti mladí fotbalisté vyšli jako vítězové se skóre 140:19. O rok později to bylo velmi pěkné druhé místo s pouhými dvěma prohranými zápasy. A sezóna 2009/2010 znovu skončila triumfálně – opět první místo tabulky. O dobré výsledky hráčů se zasloužila zejména trenérská dvojice ve složení Ondřej Čapek a Dušan Kraibich. V období kolem roku 2004 žáky trénovali také Josef Nermuť a Miloš Adam. Byť následující dva roky již výsledky měnícího se týmu směřovaly do dolní poloviny tabulky, mohla by existence žáků být do budoucna nadějí i pro obrození mužského fotbalu v obci.

Zatím poslední desetiletí víceckého fotbalu mělo bohužel velmi sestupnou tendenci. Po první sezóně v okresním přeboru 2001/2002, kterou zakončili na 11. místě, ukončil trenérskou činnost Pavel Musílek. Ročník 2002/2003 bylo mužstvo bez trenéra. Na léta 2003–2005 se k trénování vrátil Jiří Tůma, asistenta mu dělal Jiří Málek. V období 2005–2007 působil Jiří Málek jako trenér hlavní a asistentem mu byl Václav Kocourek. Od roku 2007 mužstvo vedou, Miloš Hejdk a většinou stále hrající, Václav Kocourek a Miroslav Nedbal.

Fotbalový rok 2002 zde také poznamenala tragická událost – smrtelný kolaps na zdejším hřišti. Odehrál se v neděli 7. dubna v průběhu zápasu mezi Vískou a Starým Ranskem. V jeho druhé polovině poslal trenér hostujícího Ranska do hry teprve

jednadvacetiletého hráče Ondřeje Valacha, který se po několika minutách hry zhroutil. Na hřiště ihned přispěchala zdravotní sestra, která sledovala zápas jako přítelkyně jednoho z víseckých hráčů. Zahájila oživování, to ale bohužel nevedlo k úspěchu. Přivolaná záchranka dorazila z osm kilometrů vzdálené Chotěboře za neuvěřitelných 25 minut! Její lékařka pak ještě půlhodiny pokračovala v oživování. Opět marně, takže výsledkem bylo pouze konstatování smrti mladého fotbalisty.

V sezónách 2002/2003 a 2003/2004 se ještě dařilo udržet v přeboru (13. a 9. místo), ale v sezóně 2004/2005 následoval pád na poslední 14. pozici v tabulce. Víska sestoupila do III. třídy a i v ní následující sezóny obsazovala spíše spodní příčky tabulky (2005/2006 – 9., 2006/2007 – 11., 2007/2008 – 7., 2008/2009 – 12. a 2009/2010 11. místo). Shodou okolností předposlední sezóna před 50. výročím založení víseckého fotbalu skončila dosud nejhorším výsledkem v historii zdejšího fotbalu. Víska sestoupila až na dno tabulky III. třídy a jako 14. se musela „poroučet“ do „pralesní ligy“ – IV. třídy. V ní odehrálo mužstvo zatím poslední sezónu své existence 2011/12. Ukončilo ji na velmi neuspokojivém předposledním 11. místě.

Tato smutná skutečnost má bezpochyby více příčin. Po úspěších v devadesátých letech se pravděpodobně tzv. „usnulo na vavřínech“. Do úspěšného mužstva z počátku tisíciletí se nepodařilo zapracovat dostatečný počet mladších hráčů, kteří by dnes mužstvo táhli. Hráči, kteří k tomu měli předpoklady, mužstvo během posledních let opustili. Přístup mnohých současných hráčů k tréninkům a někdy i k zápasům není dobrý. Ovšem zarážející je v posledním období také nezájem většiny starších členů z generace úspěšných fotbalistů let minulých věnovat se trenérské a organizační činnosti. Pokud se přístup všech zúčastněných nezmění, jen těžko se podaří místní fotbal vrátit na úroveň, na kterou jsme byli v minulých letech zvyklí. Svůj vliv určitě sehrálo také založení fotbalových oddílů v okolních obcích.

Pozitivní skutečnost pro zájemce fotbalu představovalo v roce 2001 zprovoznění internetových stránek na <http://www.sokol-viska.webzdarma.cz>. Zasloužil se o ně hráč zdejšího mužstva Martin Švec. Postupně na ně bylo dodáno mnoho informací o historii Sokola ve

Žáci 2006 – stojící: Ondřej Čapek (trenér), Radek Hýbl, Martin Hýbl, Jan Štastný, František Paclík, Matouš Kraibich, Zdeněk Koreček, Miloš Adam (asistent); klečící: Tomáš Koreček, František Uchytíl, Miroslav Mejstský, Filip Čapek; ležící: Václav Málek.

Muži 2007 – horní řada zleva: Dušan Kraibich, Karel Březina, Ladislav Pátek, Jiří Šlechta, Stanislav Šimon, Ondřej Fikar, Zbyněk Franci, Martin Švec, Václav Kocourek, Jiří Málek; dolní řada zleva: Radek Křivský, Aleš Křivský, Ladislav Houfek, Miloš Hejduk, Jaromír Pospíšil, Michal Houdek, Miroslav Nedbal, Ondřej Čapek, Richard Grund. Ležící: Jiří Pátek

Visce a fotbalového oddílu TJ Sokol Viska. A protože nyní platí pořekadlo, kdo není na „síti, jako by nebyl“, můžeme tvrdit, že vísecký Sokol zprovozněním svého webu vstoupil do 21. století a získal jím informační zdroj na dobré úrovni.

Přes politické změny na přelomu 80. a 90. let u nás i ve znovusjednoceném Německu pokračovalo i partnerství TJ Sokol Viska a spřátelené německé jednoty. Ta se z Traktoru Gerdshagen přejmenovala na SV 90 Lohmen. V prvních letech po roce 1989 se návštěvy omezovaly na příjezdy německých přátel. Pro jejich české protějšky se Německo po zavedení západoněmecké marky v bývalé NDR a prudkém poklesu kurzu našeho koruny stalo příliš drahou zemí. První výprava z Lohmenu k nám zavítala v roce 1991. O rok později přijeli němečtí partneři znovu, tentokrát již v početnější, čtrnáctičlenné delegaci, která pro zdejší fotbalisty přivezla sadu dresů v našich národních barvách. Zprvu byli ubytováni v hotelu v Chotěboři.

První návštěva našich sportovců v Německu po roce 1989 se uskutečnila v létě roku 1997. Čítala 20 členů a přátel Sokola či jejich rodinných příslušníků a vyvolala dobrý ohlas na německé straně. Jako důkaz by mohl sloužit i článek s názvem „Přátelé byli na návštěvě“, který poté vyšel v německém regionálním tisku. Návštěva proběhla i jako součást oslav čtvrtstoletí vzájemného partnerství.

Od roku 1997 se střídání příjezdů lohmenických fotbalistů do Vísky a víseckých do Německa stalo pravidlem. Organizaci na obou stranách převzali členové mladších generací. Na straně TJ Sokol Viska to byl Radek Křivský, na straně německé pak Thomas Küßner. Je skvělé, že tato výjimečná a inspirativní tradice vzájemné výměny pokračuje dodnes. Organizace takovýchto výprav je velmi náročná. Především v posledních letech, kdy jsou němečtí přátelé ubytováni již ve Visce u současného starosty obce Ondřeje Čapka. Pro představu toho, jak takový pobyt Lohmenických ve Visce probíhá, ocitujme obecní kroniku, zápis z roku 2006. Ten uvádí k návštěvě následující: „... začala ve čtvrtek společným posezením zdejších sokolů a německých přátel v Pohostinství U Fajmanů, které se protáhlo dlouho do nočních hodin a účastníci ho označili za velmi bujaré. V pátek se němečtí partneři vypravili do havlíčkobrodského pivovaru Rebel na prohlídku provozu a oběd v pivovarské restauraci. Poté následoval v odpoledních hodinách mezinárodní fotbalový zápas Viska–Lohmen na zdejším fotbalovém hřišti, který skončil vítězstvím místních. Rebelem den začal a Rebelem musel také skončit.“ Večer se konalo opět posezení ve vísecké hospůdce. „Začalo slavnostní večeří a poté přešlo v bezuzdnou konzumaci našeho národního ná-

poje. V sobotu byl kromě účasti na zmíněném Memoriálu pro Lohmenské připraven i výlet s koupáním na sečské přehradě. Vzájemné česko-německé družení pak zakončila diskotéka v budově sokolovny za účasti asi 60 místních i přespolních. Hostům z Německa se zdejší pobyt velmi líbil, jak o tom svědčí článek uveřejněný na jejich internetových stránkách pod názvem „Malá cestovní zpráva, aneb rychle do hospody“.

Také při cestách členů a sympatizantů zdejší jednoty do Německa bývá pro naši výpravu připraven velmi pěkný program. Příkladem může být výprava v roce 2009. Opět pro získání přesnější představy o náplni návštěvy lze ocitovat zdejší půlročník Vísecké listy z prosince 2009. O návštěvě je v nich uvedeno následující: „Lohmenští přátelé pro naši výpravu připravili velmi pěkný čtyřdenní program. Během prvního dne jsme zvládli prohlídku vesnice a koupání v místním jezeře. Poté následovalo zhlédnutí přátelského utkání oddílu lohmenických žen doplněných ženami víseckými s mužstvem „staré gardy“ Lohmenu a večer pak posezení s grilováním. Další den nás čekal celodenní výlet k moři, během kterého, kromě koupání, nechyběla ani projížďka na člunech a návštěva lodního muzea. Večer následovalo opět fotbalové utkání s posezením. Třetí den naší návštěvy byl věnován celodennímu fotbalovému turnaji, kde Víska skončila jako sedmá z 12 účastníků. Poté následovala taneční zábava. Následující neděle byla dnem posledním, a čekalo nás proto už jen rozloučení s hostiteli a cesta domů.“

V roce 2013 oslaví partnerství obou organizací 40 let svého trvání. Podle organizátorů se během nich na vzájemných návštěvách vystřídal již okolo 500 účastníků. Nezbyvá než doufat, že cenná tradice vzájemné výměny vydrží i v dalším období.

Vísecký Sokol v posledních dvaceti dvou letech ale nežil pouze fotbalem, byť ten měl lví podíl na všech jeho aktivitách. Členové Sokola se snažili vytvořit i podmínky pro cvičení dětí. Velkou zásluhu na tom měl především Josef Málek, který se velmi obětavě a s velkým nasazením snažil zachovat zdejší tradici žákovského „Sokola“. Díky němu organizace po velkou část tohoto období zdejšími dětem možnost cvičení nabízela. Především ve cvičení dívek mu pomáhaly i cvičitelky – Michaela Davidová, Martina Kraibichová, Markéta Kubátová a Ludmila Málková. Především díky Josefu Málkovi se mnozí zdejší žáci a žákyně mohli účastnit i mnoha soutěží v okrese, čímž také pomohli reprezentovat zdejší obec. Bohužel děti s postupem času ve Vísce ubývalo a klesal i jejich zájem o tyto formy sportovního využití. V posledním roce bylo cvičení žáků a žákyň obnoveno pod vedením Tomáše Křivského.

Na návštěvě u přátel z SV 90 Lomen (SRN) 2007

Podařilo se také udržet tradici účasti na všesokolských sletech. Ještě v roce 1990 doznívala ve Vísce spartakiádní éra. Na spartakiádu zde již v předcházejícím roce začali navčičovat muži i ženy. V návčiku pokračovali i po listopadu 1989. Na počátku léta 1990 tak cvičilo celkem devět mužů a čtyři ženy pod hlavičkou TJ Sokol Víska na strahovském stadionu. O čtyři roky později se konal po téměř půlstoletí všesokolský slet. Víska na něm reprezentovalo pět místních žen. Cvičily spolu s ženami ze Ždírcce nad Doubravou skladbu asociace Sportu pro všechny. Během návčiku se utvořilo silné jádro žen ve složení Jitka Březinová, Marie Březinová, Marie Čapková a Ludmila Málková. Žádná z nich pak nechyběla ani na dalších třech sletech v letech 2000, 2006, 2012, byť cvičily pod hlavičkou novoveského Sokola. Je jisté velmi pěkné, že díky nim je již téměř stoletá tradice vísecké účasti na sletech zachována.

Zdejší tělovýchovná jednota samozřejmě v posledním dvacetiletí věnovala svoji péči i budově sokolovny a přilehlému sportovnímu areálu. Bohužel velkorysé plány na přestavbu z doby druhé poloviny osmdesátých let zůstaly prozatím nere realizované a především v prvních letech převažovala spíše nutná údržba budovy, o kterou se oběť staral zejména Pavel Leffler. Velmi k tomu přispěly i nejasnosti ohledně vlastnictví objektu. Ten spadl zpočátku pod odbor tehdejšího okresního úřadu v Havlíčkově Brodě. V roce 1996 na něj ale uplatnila restituční nárok paní Gila Ilan z Izraele, jako potomek původních majitelů židovské rodiny Hermanovy. Nad existencí TJ Sokol a fotbalového oddílu se začal vznášet velký otazník. Bez zázemí, které prostory budovy poskytují, by další chod organizace byl jen stěží představitelný. Samotná TJ Sokol samozřejmě neměla finance na případné odkoupení budovy. Podobně na tom tehdy byla i obec Víska. Tu čekala náročná plynořfikace a s ní i poměrně zásadní zadlužení obecního majetku. Představitelé obce a jednoty se tedy pustili do velmi náročného a především dlouhotrvajícího jednání. Jeho cílem bylo dosáhnout toho, aby objekt zůstal ve vlastnictví obce a restituentka za něj získala náhradu od tehdejšího Fondu národního majetku. Případ se dostal pod rozhodovací pravomoc krajského soudu v Hradci Králové.

Soud sice dopadl v neprospěch restituentky, ale kauza bohužel trvala i poté. Státní orgány nejenže odmítly jednotě, coby žadateli, budovu vydat, ale navíc zazněl

požadavek na doplacení nájmu 40 let nazpět. V té chvíli přišla na pomoc obec a sama žádala o vydání. Celou záležitost měl na starosti její tehdejší zastupitel a později starosta Ondřej Čapek. Jednání probíhala s Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových a vlekla se několik let. Vícekrát se zdálo, že obci bude vyhověno, ale poté se z nevysvětlitelných důvodů vše dostalo opět na začátek. Záležitost se podařilo dotáhnout do úspěšného konce až poté, co se do věci v roce 2004 podařilo zapojit i senátora zdejšího obvodu Petra Pitharta. Jehož pomoc v této záležitosti byla zásadní. Oslovil ho plán obce a skutečnost, že pro její představitele bylo získání budovy i „srdeční“ záležitostí a výrazem odpovědnosti k předcházejícím generacím, které budovu zvelebovaly. Rozuzlení nakonec přišlo až v roce 2008, kdy po dvanácti letech snažení byla budova převedena do majetku obce Víska, která jí dále poskytuje TJ Sokol Víska k její činnosti. Práce několika generací vícekých sokolů se tak obci podařilo zachovat ve zdejších vlastnictví.

Přestože restituční spory blokovaly důležité investice do budovy, přikročili místní sokolové v roce 2004 k rozsáhlé generální rekonstrukci sociálních zařízení. Investice celkem pohltila přes 120 000 Kč, obecní úřad přispěl téměř 80 000 Kč na materiál, zbytek financí získala jednota z dotací Kraje Vysočina. Nové sprchy a toalety podstatně vylepšily standard budovy. V letech 2006–2011 pak postupně došlo k úpravě prostoru před budovou. Namísto keří porostlého prostoru zde vznikl zděný taras, který slouží k posezení před budovou. Obec i díky dotacím Kraje Vysočina provedla rekonstrukci hřiště na míčové hry, které slouží i jako tenisový kurt. Přibyla k němu i tenisová stěna a přístavek využívaný jako sklad. Pro sekání plochy hřiště byla zakoupena traktorová sekačka a pro dobrou kvalitu trávníku zavlažovací zařízení. Pro něj obec zřídila jako skladiště malý dřevěný domek. Plocha sportovního areálu dostala nové oplocení a jeho nový nátěr v modré a bílé barvě – tedy v barvách místního fotbalového klubu. Diváci získali nové lavičky a ze silnice k hřišti také nové kovové schodiště.

Žáci 2012 – zadní řada zleva: Korynt Jakub, Lacko Nikolas, Dobrovolný Miroslav, Lacko Alexandr, Černoهورský Lukáš, Novák Jakub, Čapek Ondřej (trenér); přední řada: Musílek Roman, Marek Michal, Lacko Antonio, Pilař Josef, Vodička Matiaš, Křivský Aleš, Špitálník David, Chalupa Rostislav; ležící: Čapek Filip

V celém období po roce 1989 trval zásadní podíl místní tělovýchovné jednoty na společenském životě ve Vísce. Organizace představovala zdaleka nejmasovější spolek v obci a její podíl na společenském dění tomu odpovídal. Sokol, tak jako v předcházejících obdobích, pořádal tradiční ples, taneční zábavy, silvestrovská rozloučení se starým rokem nebo vepřové hody. V roce 2009, po 26 let trvajícím přestávce, se zdejší členům a příznivcům jednoty podařilo zorganizovat maškarní průvod. Ke krásné obnovené tradici se pak sokolové vrátili o dva roky později. Mnozí členové se aktivně podílejí i na dalších společenských aktivitách, pracují v obecním zastupitelstvu a jsou činní i v dalších spolcích v obci. TJ Sokol Víska se samozřejmě svým fotbalovým oddílem, ale i dalšími aktivitami podílí na prezentaci zdejší malé obce. Suma sumárum, Víska bez Sokola by nebyla tou Vískou, jak ji znají její obyvatelé a přátelé z širokého okolí. Nezbyvá než zdejší jubilantce – TJ Sokol Víska i jejímu fotbalovému oddílu popřát, aby v duchu staré sokolské písně „lví silou, vzletem sokolím“ úspěšně kráčela do dalších desetiletí své existence.

Vzpomínání pamětníků víseckého sokola a fotbalu

Vážení přátelé,

je mi potěšením, že mohu i já přispět několika větami do tohoto almanachu, který se vydává k padesátému výročí založení fotbalového oddílu TJ Sokol Víska.

V tomto fotbalovém klubu jsem strávil téměř celou svoji fotbalovou kariéru. Od žáků až po tým mužů jsem „odkopal“ v dresu Vísky mnoho zápasů. Když se ohlédnu za svoji fotbalovou kariérou, tak musím přiznat, že to tady ve Víscce bylo vždy skvělé. Byla tu výborná parta, která držela pohromadě nejen na hřišti, ale i při společenských akcích, kterých bylo také bezpočet. Velmi si vážím toho, že jsem v tomto přátelském a kamarádském prostředí strávil díky kopané přes dvacet let svého života. Díky vedení klubu a mým spoluhráčům jsem se zde vždy cítil velice dobře a mohl si užívat vynikající atmosféru v kabině, na hřišti či mimo něj.

Je důležité, že díky odhodlání a nadšení mnoha lidí se daří oddíl držet na dobré úrovni a zajistit tím možnost sportovního vyžití, ale i pobavení nejen pro místní obyvatele. Velice rád bych poděkoval představitelům obce a sponzorům, kteří se rovněž na činnosti zdejšího oddílu podílejí a snaží se stále udržovat a podporovat sportovní aktivity. Věřím, že vísecký fotbal a jeho slavná tradice budou úspěšně pokračovat i nadále.

Přeji oddílu TJ Sokol Víska do budoucna jen to dobré.

Ing. Tomáš Škaryd

Radní Kraje Vysočina pro oblast kultury a cestovního ruchu

Muži, polovina 90. let - stojící: Milan Hořínek, Luboš Sedláček, Petr Sadílek, Radek Němec, Petr Němec, Aleš Krepela, Tomáš Škaryd, Radek Křivský, Karel Březina, Dan Suchánek; klečící: František Plutnar, Jan Stehno, Jaromír Pešek, Miloš Hejduk, Zbyněk Franci, Jiří Málek, Adéla Vosičková (později Málková), Miroslav Záruba

Milí přátelé,

srdečně blahopřejeme k vašemu 50. výročí. Pro mě a všechny přátele z Německa je obzvlášť velká pocta, že smíme tuto událost společně s vámi oslavit. Skutečnost, že ani koloběh času nepoznamenal naše věrné přátelství, nás naplňuje hrдостí a vděčností.

Pro mě osobně začalo přátelství na začátku 90. let tak jako pro mnohé ostatní. Kurt Schwinkendorf mě pozval na jednu cestu do Vísky v Čechách. O Víscce jsem vlastně věděl pouze to, že leží nedaleko Prahy, že v ní můžeme hrát fotbal a že SV 90 Lohmen tam již dlouho jezdí. V těchto „prvních“ letech jsme spali v jednom hotelu v Chotěboři. My, mladí, jsme tam byli ubytováni většinou bez dozoru a tomu odpovídaje se také slavilo. Odposlouchávali jsme svatební páry a vypili tajně našemu Svenu Schwinkendorfovi broskvovici. (Vina padla na někoho jiného, kterému Kurt potom zakázal s námi přijet opět do Vísky).

Byla také „Stará Garda“, Lohmeňáci, kteří do Vísky jezdili již mnoho let. Byli to například rodiny Strübbing a Peters, Armin Tabbert, Odo Bendlin a další. Vyprávěli vždycky úžasné historky. Například o střílení na hliněné holuby a přenocování ve vinných sudech. Nebo o nutnosti odhození spodního prádla do víseckého potoka poté, co bylo majitelem zevnitř znečištěno po požití příliš velkého množství studeného piva.

Od té doby jsme my „nováčci“ dost hodně zažili a můžeme sami hodiny vyprávět. Ale vždy, když někdo nějakou historku vypráví, nezapomene nikdy zmínit výjimečnou pohostinnost „Čechů“. Vždy jsme byli a stále jsme překvapeni, jak velkorysí a srdeční naši hostitelé jsou. A to je myslím také jeden z důvodů, proč naše přátelství stále trvá.

Od té doby jsem byl ve Víscce mnohokrát. Přenocovali jsme u rodiny Krivských, Košťálových, v několika hotelích, nebo osobně u „šéfa“ Ondřeje a jeho milé paní, kteří se o nás srdečně starali. Viděli jsme mnoho. Historické město Kutná Hora, pivovar Rebel, pálenici a sklárnu. Zažili jsme spoustu napínavých, někdy náročných, ale vždy krásných turnajů a přátelských zápasů. Vesele jsme s přáteli oslavovali.

A vždy jsme si s sebou domů přiváželi pocit, že jsme zažili něco zcela mimořádného – něco, co se dá slovy jenom těžko popsat. Je to pocit z přivítání. Pociť z návštěvy u dobrosrdečných, nesobeckých přátel. Zažili jsme bezstarostnost, která přináší klid duši.

A za to bych vám chtěl velmi srdečně poděkovat. Děkujeme vám, že jsme byli vždy přivítáni. Přejeme vám, aby se vám vaše soudržnost zachovala a šla společně skrz dobré i špatné časy. Přejeme vám úspěchy ve sportu, v obci i v soukromém životě. A přejeme vám dalších 50 let „TJ Sokol Víska“.

Osobně si přeji, abych ještě mohl po opravdu dlouhé cesty přijet do vaší báječné hospody, tam pít nádherně chlazený lahodný Rebel a sejit se s pár přáteli.

Thomas Kűbner a všichni přátelé z SV 90 Lohmen

Moje osobní zážitky ve Víscce a Nové Vsi

Kurt Swinkendorf, SV 90 Lohmen, SRN

Od roku 1973 trvá přátelství mezi SV 90 Lohmen a českým mužstvem ze Sokola Víska, které vzniklo zásluhou tehdejšího předsedy LPG Gerdshagen Güntra Shumanna a Jaroslava Fajmana z Vísky. V tomto čase jsem poznal mnoho lidí z Vísky a z Nové Vsi. Patří mezi ně i můj přítel Ludvík Čermák a jeho rodina. Od té doby se často navštěvujeme také soukromě. Jednou v Lohmenu, jednou v Nové Vsi. Ludvíkovi také děkuji, že jsem mohl tento rok uspořádat v Nové Vsi výstavu mých obrazů. Těším se vždy znovu na návštěvu Vísky a Nové Vsi. Především na dobré české pivo a na milé lidi, které všude potkávám. Doufám, že přátelství se Sokolem Víska potrvá ještě mnoho let.

Vzpomínám

Marie Ďoubalová, rozená Kajínková

Já, celoživotní členka Sokola se upřímně raduji, že jsem se dožila oslav 150. výročí založení tělocvičné jednoty Sokol. Je mně téměř 85 let, ale vzpomínky na milovaný Sokol ožívají.

Vrátím se do školních let, to jsme cvičili v sále u Fajmanů a naším cvičitelem byl pan Karel Nevole. Cvičila jsem velmi ráda a kázeň byla tehdy samozřejmostí. Jen mě trochu rmoutilo, že jsem v řadě byla vždy poslední. Prostě jsem byla malá. Pan Nevole byl sokol tělem i duší, nás děti měl rád a my jeho. Vzpomínám, jak pro nás připravil výlet na Spálavu (kopeček v Železných horách). V neděli ráno jsme vyšli. Trasu si již nepamatuji. Na Spálavu jsme došli v pořádku a domů také. A těch sokolských písní co jsme cestou nazpívali. Pro nás děti to byl výlet zábavný, ale také poučný. Náš cvičitel v nás rozvíjel lásku ke cvičení, k přírodě, kamarádství a další charakterové hodnoty, které jako správný sokol měl.

Po skončení druhé světové války, to mně již bylo 17 let, přišla doba charakteristická velkým elánem mladých lidí, kteří se snažili být u všeho. Opět se začalo cvičit. Pro národ sokolů se chystal velký svátek. Příprava prvního poválečného Všesokolského sletu v roce 1948. Bylo to hodně práce, starostí a času, ale velmi jsem se na slet do Prahy těšila. Vždyť to měl být můj první slet a to jsem ještě netušila, že i poslední. Nacvičovala jsem prostná s dorostenkami a odjela s nimi na slet do Prahy. Tenkrát bylo cvičení na sletu rozděleno. Jeden týden žactvo a dorost a druhý ženy, muži a ostatní složky. V Praze jsem byla poprvé a hned dva týdny. Cvičení dorostu byla vlastně moje generálka. Orientace na Strahově a velká zodpovědnost. Vždy být přesně na správném místě. Nastaly zkoušky nacvičených skladeb, nástupy na stadion, na seřadiště. Obědy z vojenských várník, chvíle odpočinku, vše se během týdne střídalo. Ale výsledek byl úžasný. Jedenáctý Všesokolský slet byl slavnostně zahájen, když na cvičební plochu stadionu nastupovaly dorostenky, aby vzápětí vytvářely úchvatné obrazy pohybu a barev. Hledala jsem očima, kde je těch mých osm. Byla jsem v té chvíli až moc šťastná, že zde měly své místo. Aplaus z tribun a jásot mládež, na to se nedá zapomenout.

Když vzpomenu moji přípravu na slet, nebyl to jen nácvik prostných, ale také obstarání cvičebních krojů. Látku na sukni a ostatní doplňky jsme objednali hromadně a bylo to v pořádku dodáno. Halenku mně vyšívala paní Kalvodová.

Na Strahově probíhalo vše tak, jak jsem to již zažila s dorostenkami. Ženy ale cvičilo více, tedy nácviky skladeb a nástupy také trvaly déle. Třeba na seřadišti jsme čekaly tři hodiny. Pokud jsme měly volno, mohly jsme sledovat z členské tribuny zkoušky ostatních cvičenců. V hlavních sletových dnech bychom se, pokud jsme odcvičily, na tribuny těžko dostaly. Cvičit na sletu byl pro mě velký zážitek. Těšila jsem se i do průvodu sokolstva Prahou, ale ten se omezil jen na krojované členstvo a my ostatní ve cvičících úborech jsme bohužel do průvodu již nemohli (bylo to nařízeno z vyšších míst).

Za rok po sletu jsem se provdala. Manžel byl také sokol a cvičitel. Stále jsem cvičila a získala Tyršův odznak zdatnosti.

Umrtím manžela nastal v mém životě velký obrat. Mé záliby ustoupily povinností zabezpečit naše dva syny, nastoupit do zaměstnání a zajistit vhodné bydlení. Sokolu jsem ale zůstala věrna celý život. Nikdy jsem už necvičila na spartakiádách ani všesokolských sletech. Všechna vystoupení cvičenců jsem sledovala v televizi a plakala štěstím. Díky té síle nadšenců Sokola a vlastenectví, které vytváří takové velkolepé dílo.

Dá-li mi Bůh zdraví, budu v televizní obrazovce prožívat slavnostní jubilejní XV. Všesokolský slet konaný v červenci 2012 v Praze. Těším se na jednotlivá vystoupení cvičenců a vím, že budu zase plakat – štěstím.

Moje vzpomínky na Sokol ve Vísce

Jiřina Fajmanová, rozená Klepetková, Víska

Nejdříve musím vzpomenout na tatínka, který nám vyprávěl, že se začínalo cvičit v Malči. Za nějaký čas se Víska osamostatnila a cvičilo se ve Vísce v sále „U Fajmanů“. Cvičili muži, ženy, žáci a žákyně. Hoši hráli fotbal na malém hřišti za lávkou „U Filipových“. Když nás obsadilo Německo, Sokol byl zrušen, cvičit se nesmělo. Po válce se cvičení obnovilo.

Cvičil nás hlavně pan Tvrdík, zaměstnanec ve mlýně, a Jaroslav Fajman. Za náradí na cvičení jsme měli: bradla, hrazdu, koně, kozu, můstek, žíněnku, kladinu, velké švihadlo a míče. Cvičení začínalo povelom cvičitele „Pozor!“ a nástup do řady. Následovala prostná cvičení, náradí a hry. Cvičení končilo pochodem kolem sálu a zpíváním hlavně sokolských písní. Hoši opět hráli fotbal.

Pan Tvrdík s paní poštmistrovou z Malče nás naučili českou a moravskou besedu, kterou jsme také tancovali v Předboři, Chotěboři a Oudoleni. Také se pořádali různé zábavy.

Když se Sokol konečně dopracoval budovy uprostřed vsi, přemístil se Sokol tam. Dalo to velkou námahu úřední a pracovní, aby se tam dalo cvičit. Je to velká škoda, že se tam dnes necvičí. Svěpomocí se vybuďovalo krásné hřiště uprostřed vsi, kde se hraje fotbal, a pořádají různé akce.

Víska se vždy účastnila sokolských sletů a později spartakiád. Na sletu v r. 1948 jsem cvičila za Prahu, neboť jsem tam byla v tu dobu zaměstnaná. Na nějaký čas místo sletů byly „spartakiády“. Cvičili muži i ženy. Do Prahy se jelo na týden, ubytování bylo ve školách. Na Strahově nejdříve byly postaveny dřevěné šatny, kde jsme se připravovali na zkoušky a nástupy. Postupem doby tam byly vystavěny vysokoškolské koleje, kde jsme se připravovali na hlavní dva dny vystoupení. Byla to velmi dobře připravená akce, ale nebyl to jen Sokol, ale různé další organizace.

Naposledy jsem se byla podívat spolu s manželem a sestrou na sletu v roce 2000. Byl to opravdu jen sokolský slet na malém stadionu. Vzpomínali jsme, jak jsme tam několikrát cvičili, ale na velkém stadionu, který nás překvapil, jak je ve špatném stavu. Ráda na vystoupení na Strahově vzpomínám.

Tím končím moje stručné vzpomínky a přeji Sokolu Víska, ať se mu daří v jeho práci.

Spartakiáda 1965 - horní řada Květa Filipová, Vlasta Čapková, Milada Piskačová, Marta Horvorková, Marie Neubauerová, střední řada Drahomíra Leflerová, Jiřina Fajmanová, Marie Březinová (horní), spodní řada Ludmila Štěpánková, Milada Čapková, Marcela Moravcová a Vlasta Kalvodová

Co dal Sokol mně?

František Žák, Pardubice

Myslím, že založení Sokola byl vskutku dobrý nápad. Když taková organizace vydrží stopadesát let, přežije dvě světové války a několik politických režimů, je to už co říct. O významu Sokola se v těchto dnech píše na každém rohu, a tak jsem si v rámci tohoto příspěvku položil otázku: „ Co dal Sokol mně?“

Přátelé, odpověď je jednoznačná. Mnoho. Myslím, že mě aktivita sokolská začala významně ovlivňovat snad už od pěti let, kdy jsem začal vnímat, že se ve Víscce stále něco děje. Vzápětí pak sokolská cvičení v sále u Fajmanů – gymnastické prvky, cvičení na nářadí, pochod se zpěvem, veřejná sokolská vystoupení, dětské dny, různé soutěže v čemkoliv, nácviky hromadných vystoupení (Slovenské tělovýchovné slavnosti, spartakiáda), ...

Věřte mi, já se vždycky na ten „sokol“ u Fajmanů tak moc těšil. Když hustě přšelo, nebo byl velký mráz, byl to šok. Bude „sokol“ či ne?

Abych překvapil cvičitele, trénoval jsem jako divý. Stojky na zahradě, shyby na třešni, přednosy na brance. A co jsem se načekal, abych poprvé zvedl nad hlavu dvacetipětikilogramovou činku.

Nemohu se nezmínit o lidech, které jsem jako dítě obdivoval, byli pro mne prvními sportovními vzory, a kterých jsem si později stále velmi vážil. V běžeckých disciplínách mě udivoval svými výkony Franta Šimon, ve volejbale jsem fandil Pavlu Musílkovi a Frantovi Machovi by jeho robinzonády záviděl i pan Plánička.

Často se mi vrací i nádherná cesta na východní Slovensko v rámci Slovenských tělovýchovných slavností, hromadné vystoupení podepřené samozřejmě poctivým nácvikem skladby a následné výlety po kraji (Tatry, Domica, ...).

Ale byly i smutné zážitky. V květnu, někdy na začátku padesátých let, se měl běžet tuším Běh vítězství, pro mě to bylo asi tak od Fajmanů ke mlýnu a zpátky. Trénoval jsem usilovně celý duben a v neděli ráno – hrůza, tragédie, slzy, ... Napadlo dvacet centimetrů sněhu a bylo po závodech.

To všechno je v mých vzpomínkách moc krásná historie a já za vše víseckému Sokolu děkuji. Velmi bych si přál, aby se Víscce dařilo a vždy se našli poctiví lidé ochotní pro Sokol pracovat, zvláště pak na úrovni základní tělesné výchovy a v těch nejmladších kategoriích. Sokol Víska pro mne zůstává stále nezapomenutelným pojmem.

Vísecké sokolky na sletech

Jitka Březinová za „vísecké stálíce“

Sokolské slety, spartakiády a opět sokolské slety. Cvičení, která se z mého pohledu liší jenom názvem. Základ vidím stejný. Je o pohybu a lásce ke cvičení.

Ten, kdo alespoň jednou zažil tu krásnou atmosféru na velkém hřišti, zacvičil si, jak nejlépe uměl, ví, jaká je to nádhara. Tradice účasti na těchto cvičeních v posledních 30 letech začala pro vísecké ženy Spartakiádou 1985. Na ní ovšem Víska byla zastopována jen jednou cvičenkou Marií Březinovou z čp. 69. Cvičila tehdy s ženami z Nové Vsi.

V roce 1990, kdy se konalo poslední cvičení s názvem spartakiáda, cvičily již čtyři ženy z Vísky, a to společně s ženami z Nové Vsi. Vedla je paní Věra Čápková. Cvičilo se na Strahově na Stadionu Evžena Rošického. Skladba měla název Tmavomodrý svět podle hudebního doprovodu – stejnojmenné písně Jaroslava Ježka.

Roku 1994 mělo cvičení už zase svůj původní název XII. Všesokolský slet. Tehdy ženy z Vísky a Nové Vsi cvičily společně se Žďircem, Vilémovem a Uhelnou Příbramí. Skladba pod názvem „Žena 1994“ se cvičila pod hlavičkou Asociace sportu pro všechny. Cvičilo se na Strahově, který byl již v tuto dobu bohužel ve velmi špatném stavu. Z Vísky se nácviku účastnily Jitka Březinová, Marie Březinová, Vendula Čápková, Jitka Čápková a Lída Málková.

Cvičení žen na sokolských sletech se stalo ve Víse tradicí. Naše sestava se po šesti letech opět těšila, že vyrazí znovu do Prahy. Psal se rok 2000, konal se XIII. Všesokolský slet a nácviku se ujala paní Jana Boháčová z Nové Vsi. Skladbu „Praporce“ jsme nacvičily společně – ženy z Vísky, z Nové Vsi a z Klouzov. Slet se konal opět na Stadionu Evžena Rošického. Sletové soustředění však neznamená jenom cvičení, zažily jsme na něm hodně legrace a přivezly si domů mnoho nezapomenutelných zážitků. Jsme skvělá parta, která si dobře rozumí, a i když každý slet necvičíme ve stejném složení, užíváme si každý den v Praze naplno. O humorné zážitky není nouze. Například při cvičení skladby Praporce jsme měly přiléhavý tmavomodrý gymnastický dres s výstřihem v barvách trikolory a modrou sukni. Jednou během nácviku jsme, oblečené v dresu, ale již bez sukně, spěchaly z plochy na plochu. Při rychlém běhu narazila jedna vísecká cvičenka do řetězu, který byl natažen od sloupu ke sloupu. Náraz byl tak silný, že se jí na stehně objevila obrovská modřina. Hlavní cvičení se mělo teprve konat. Modřina byla obrovská a nešla ničím zamaskovat. Když došlo k hlavnímu programu na ploše, ani televizní obrazovka nedokázala skrýt „slavnou fialovou modřinu“. Dodnes je cvičenka pyšná, že byla vidět v televizi a modřinu vem prý čert!

Přišel rok 2006 a my jsme věděly, že chceme opět cvičit. Opět se nás ujala Jana Boháčová, bez které bychom naše cvičení nikdy neuskutečnily. Cvičily jsme skladbu „Zpěv naděje“ s hudbou na motivy lidových písní. Účastnily se opět vísecké ženy s ženami z Nové Vsi a z Klouzov. Cvičení bylo moc pěkné a o veselé příhody nebyla nouze. Jednou jsme celá skupina žen procházela při nácviku kolem starších žáků. Jeden nám chtěl ve skupince uvolnit cestu a pronesl směrem na svého kolegu, který nám průchod blokoval: „Vole uhní, jdou sestry!“ Kdo by to nevěděl, tak všichni cvičenci se na sletech oslovují bratři a sestry. Toto oslovení vzniklo již v samých počátcích Sokola. Spojení našeho tradičního oslovení s jadrným slovem „vole“ bylo více než úsměvné.

Mezi XIII. a XIV. sokolským sletem napsala velká milovnice cvičení a propagátorka a organizátorka sletů Jarina Žitná skladbu ke 150. výročí založení Sokola. S touto mimosletovou skladbou jsme cvičily v Liberci, Brně a Českých Budějovicích.

Šest let uteklo jako voda a na co jsme se tolik těšily, je tu zase. Je tu rok 2012 a naše sestava „víseckých sester“ opět nacvičuje pod vedením Jany Boháčové. Jsme šťastné, že můžeme znovu nastoupit na plochu a pokusit se zacvičit, jak nejlépe umíme. Sešly jsme se v osvědčené sestavě – Víska, Nová Ves, Klouzovy – a navíc naše řady v letošním roce

posílila i Uhelná Příbram. Do naší základní čtveřice přibýly Martina Kraibichová a Jana Hýblová (rozená Březinová). Cvičíme skladbu „Česká suita“. Nejspíš je na nás trochu vidět, že stárneme. Projevilo se to během předseletových cvičení v Poděbradech, kdy nás opět pobavila veselá příhoda. Když jsme ve městě vystoupily z vlaku, už na nás čekala zástupkyně poděbradského Sokola. Obrátila se na nás slovy: „Vy jste ta věrná garda? Můžete se svést autobusem ke hřišti.“ Vzhledem k tomu, že Věrná garda je označení pro skupinu nejstarších cvičenců a cvičenek většinou ve věku nad 70 let, toto označení nám až zas takovou radost neudělalo. „Ne, ne, my jsme stále ženy“, prohlásila vzdorovitě jedna z nás a vesele jsme šlapaly na hřiště kilometr pěšky.

Asi je na nás vidět, že roky přibývají. My se ale cvičení nevzdáme a budeme se těšit na další slety. Ten letošní jubilejní XV. si chceme užít a zacvičit si co nejvíce. Od roku 1990 patříme mezi „stálice“, které nikdy nevynechaly. Tak doufáme, že nám to vydrží. A věříme, že na dalších sokolských sletech se k nám přidají i mladší ženy, kterých ve Vísce naštěstí máme dostatek.

Ženy na sletech 2000 a 2012

Vzpomínání...

František Šimon

V souvislosti s výročím 50 let fotbalu ve Vísce, bych se chtěl na požádání výboru Sokola zmínit o téměř již zapomenutém období první organizované a registrované fotbalové soutěže, jejímž účastníkem byl jen na krátkou dobu tří let i Sokol Víska.

V roce 1949 založila nově zřízená Strojní traktorová stanice (STS) v Malči hokejový oddíl. Zakoupila vybavení, zřídila kluziště s osvětlením v zámeckém parku a přihlásila se do okresního přeboru Chotěbořska s názvem Dynamo Maleč. Díky iniciativě vedení STS a výborů sokolských jednot ve Vísce a v Malči byl o rok později založen fotbalový oddíl s názvem TJ Sokol Maleč-Víska. Byl přihlášen do fotbalové soutěže (přeboru) bývalého okresu Chotěboř. V něm v té době hrálo osm mužstev z Chotěboře, Ždírcе, Křížové, Rozsochatce, vojáků z Bílku a střídavě dalších.

Tato soutěž – přebor okresu Chotěboř – byla organizována v souladu s pravidly amatérského sportu, hráčskými registracemi a delegovanými rozhodčími, kteří se však často nedostavili. Výsledky zápasů a tabulky byly okresním výborem Sokola pravidelně zveřejňovány ve Zpravodaji (malá část se zachovala v archívu naší TJ).

Kádr našeho mužstva tvořilo cca 16–20 hráčů převážně z Visky, dále z Malče a v malém počtu z okolních vesnic. Hráčské vybavení pořizovala převážně STS, která zajišťovala i dopravu hráčů a diváků nákladním autem. Paradoxem bylo, že jsme neměli vlastní hřiště a domácí zápasy dle rozlosování jsme odehráli na pronajatém hřišti v Chotěboři na Letné, případně na hřišti soupeře.

Cizí hřiště, sporadické tréninky i časté střídání hráčů byly příčinou, že jsme rozhodně nebojovali o přední umístění v tabulce přeboru. Tyto nedostatky byly nahrazovány obětavostí, bojovností a opravdovým kamarádstvím. Mimo soutěžní zápasy (sezóna byla krátká), jsme pořádali v letních měsících s posíleným mužstvem zájezdy i mimo okres (do Prachovic, Kraskova, Heřmanic, Tupadel, Ronova nad Doubravou, ...), kde víc než o výsledky šlo o zábavu a dobrou pohodu.

Účinkování v přeboru okresu Chotěboř trvalo však pouze necelé tři roky. Činnost oddílu kopané Maleč-Víska (Dynamo Maleč) byla ukončena v roce 1953, kdy řada z nás hráčů odešla na vojnu. Tak skončila krátká etapa prvního organizovaného fotbalu ve Vísce a v Malči, ale vzpomínky na ni zůstávají.

Po osmi letech bylo ve Vísce vybudováno nové hřiště, založen fotbalový oddíl a začala se od roku 1962 psát nová historie kopané v naší obci. Z bývalého oddílu Sokol Maleč-Víska jsme se někteří z nás, v té době (1962) již třicátníci, stali spoluzakladateli a hráči nově vytvořeného mužstva. K němu patřili Jarda Fajman, Slávek Kalvoda, Joža Košťál, Venda Hlaváček, Jindra Němec, Jarek Sedláček, Mírek Šumpich. Byli to nejen spoluhráči, ale i výborní kamarádi. Všichni jsme se spolu s řadou mladých hráčů, trenérů a funkcionářů snažili položit základy nového fotbalového oddílu a oživení sportovní činnosti ve Vísce.

Bohužel musím s lítostí konstatovat, že z kamarádů, jejichž jména jsem uvedl, zůstal jsem ve svých osmdesáti letech poslední ze staré gardy let padesátých a šedesátých, který se dožil letošního výročí kopané ve Vísce.

Na závěr mého vzpomínání bych chtěl poděkovat všem hráčům, trenérům i funkcionářům Sokola Víska za práci, kterou věnovali oddílu kopané, ale i činnosti celé tělovýchovné jednoty Sokol v uplynulých letech. Přeji hodně sportovních úspěchů, dobré pohody i osobního štěstí všem – do další padesátky.

Vzpomínky na začátky víseckého fotbalu

Luděk Čermák, Nová Ves u Chotěboře

Byl jsem požádán, abych napsal nějaké své vzpomínky ze začátků víseckého fotbalu. Je to padesát let, takže si toho již moc nepamatuji. Víím, že mě Jarda Fajman oslovil o prázdninách v roce 1962 před konzumem v Nové Vsi, jestli bych nechtěl hrát fotbal. Pokoušel jsem se v té době ve škole v Jihlavě o jiné sporty, ale fotbal jsem od dob měšťanky nehrál. Závodně jsem běhal. Moc se mi tehdy nechtělo, ale nakonec jsem to šel zkusit. Trenér Pavel Musílek mě postavil do obrany. Mým hlavním úkolem byly odkopy od branky, to mně šlo dobře. Odkop letěl až za obránce soupeře a naši rychlí útočníci, zvláště Pepa Žák a Vašek Kadleček, z toho dávali góly.

Vzpomínám, jak za brankou při trénincích stáli netrpělivě tehdy jedenáctileté pozdější hvězdy víseckého fotbalu Pepa Mudruňka a Karel Březina. Já jsem Vísce ani její obyvatele do té doby neznal, ale pak jsem tam trávil hodně volného času a poznal hodně přátel. I když jsem později už fotbal pravidelně nehrál, protože přišli lepší kluci, dělal jsem jistého náhradníka a do Visky se stále vracel.

Na dva nejkrásnější zážitky s víseckou partou vzpomínám nejraději. Byl to první zájezd do Klein Upalu v roce 1973 a pak na spartakiádu v Praze v roce 1975. V obou případech bylo tolik zážitků a hlavně srandy, na to se nedá zapomenout. V Praze jsme trávili večery v parku, tenkrát Julia Fučíka, ale protože kapely tam hrály jen do půlnoci a nám se nechtělo spát, dali jsme dohromady kapelu z našich a ostatních, kdo měl s sebou nástroj. Hráli jsme tedy od půlnoci a já na ty muzikanty vybíral. Měli jsme velký úspěch.

Těch zážitků s víseckým fotbalem a s lidmi kolem něj je moc, a tak jsem rád, že mě tehdy Jar-
da Fajman přemluvil.

Přeji víseckému fotb-
alu, Vísece a všem kamará-
dům, ať se daří.

19. VIII. 1963
K vyřazení: 1-15
16-19

SOUPIŠ PŘIHLÁSEK - ZMĚN K REGISTRACI

Místní územní jednotka: Sokol Víska okres: Brod u Sv. Václava

Příhlásky a registraci vyplíte do soupisu a zastavte vpravo v tabulce v pořadí: 1-15

Přijetí	Jméno (křestní)	Data narození	Pro seznamy ÚV ČSTV
1	Bobák	Viktor Mařaš 6.5.46	4104 -
2	Čapek	Břetislav Víska 26.1.40	0269 -
3	Čermák	Ludvík Nová Ves 2.2.44	4093 d
4	Fajman	Jaroslav Víska 5.9.1926	0272 U
5	Hláváček	Václav Kalaš 12.9.37	0931 d
6	Kalvoda	Stanislav Víska 26.6.28	0276 d U
7	Kadleček	Václav U. Pšimpr 12.2.11	0235 d
8	Klopetko	Karel Víska 16.10.43	4095 -
9	Kolmšperký	Jiří Víska 27.7.26	0282 U
10	Koštal	Josef Víska 23.3.30	4096 U
11	Musílek	Pavel Víska 28.6.38	0291 d
12	Němec	Jindřich Kalaš 25.6.32	4097 d
13	Nováky	Petr Víska 24.3.43	4098 d
14	Rajchrt	Jan Jáchym 17.10.46	4099 -
15	Sedláček	Jaroslav Víska 16.2.34	0301 U
16	Šimon	František Víska 19.11.32	0304 U
17	Šumpich	Miroslav Víska 22.10.34	4100 U
18	Wma	František Víska 20.12.45	4101 -
19	Žitka	Josef Dubeč a Praha 16.8.25	4102 -
20	Žák	Ladislav Víska 27.8.31	4103 -
21	Žák	Josef Víska 3.10.45	0309 d
22	ČSTV potvrzuje a ověřuje pravidelnost členství v sezóně 1963/64		
23	Nová Ves dne 16.6.1963		
24			
25			

Fotbal přihlášen a člen proveden

Dotace

Patří vstoupných pro závedy

Odesláno dne

Ředitel a vedoucí příslušný ÚV (místní oddíl)

Ředitel ÚV ČSTV

50-191-1954

Můj život s víceckým fotbalem

Karel Březina, Viska

Pamatuji si, jak jsem jako malý kluk spolu s ostatními dětmi běhal po návsi, kde se pásly husy a hrabaly slepice a my klepali ze stromů chrousty. Byla to v té době neupravená část obce, ale my jsme tam prožívali svá dětská dobrodružství. Když mi bylo 11 let, získali naši fotbalisté na mistrovství světa v Chile stříbrné medaile, když prohráli až ve finále s Brazílií. Po tomto úspěchu se parta místních sportovních nadšenců rozhodla vybudovat z místní návsi fotbalové hřiště a zahájit tak fotbalovou tradici Sokola Viska. Hlavními aktéry byli Pavel Musílek, Jaroslav Fajman, František Šimon a Jiří Košumberský. Já, kterému nebyl pohyb cizí, jsem tomu se zaujetím přihlížel a těšil se, až se i já budu moci zúčastnit fotbalových tréninků a zápasů. Protože v té době nebylo žákovské ani dorostenecké mužstvo, mé první kroky na fotbalovém hřišti ve Visce byly zápasy svobodní – ženatí o velikonočních svátcích. Tam mě a mého kamaráda Josefa Mudruňku nechtěli ještě coby školáky nechat hrát za svobodné, protože někteří hráči ženatých měli kopačky s kovovou výplní, a tak měli strach, aby nám nezlámali nohy. Mně a Josefa přesto fotbal bavil tolik, že jsme trénovali a ještě před nástupem na vojnu jsme se dostali do fotbalového mužstva Sokola Viska. Pamatuji se, že jsme já a Josef Mudruňka chodili hrát fotbálek do naší nově vybudované tělocvičny, kde jsme jeden proti jednomu vydrželi hrát třeba hodinu. Když jsme ještě před vojnu začali tedy hrát za mužstvo Vísky, splnil se nám tím velký sen. Pamatuji se, že hodinu před zápasem jsme již byli na hřišti, které jsme lajnovali a pak jsme dávali sítě a trénovali jsme střely na bránu. Prostě jsme fotbalem žili. Toto bohužel v této době většine mladých hráčů chybí.

V době, kdy jsme se s Josefem dostali do kádru mužstva a začali pravidelně hrát, museli jsme oba nastoupit na vojnu. Já jsem měl štěstí, že můj velitel v Semtíně, kde jsem dva roky sloužil, byl zároveň předsedou fotbalu v Srchu u Pardubic. Když zjistil, že hraji fotbal, nabídl mi, že mohu kopat za Sokol Srch. Takže jsem mohl celé dva roky vojny fotbal hrát. Přitom jsem ještě třikrát týdně sám běhal. Po návratu z vojny jsem na tom byl fyzicky dobře a začal jsem se prosazovat v mužstvu Sokola Viska. V té době zrovna hrálo okresní přebor. Stejně na tom byl i můj kamarád Josef Mudruňka. Jsem rád, že i díky nám dosáhl fotbalový oddíl nejlepších úspěchů ve své historii a to postupem do I.B třídy.

V té době jsme měli úzký kádr 15 až 16 hráčů, ale byla to velice dobrá parta kvalitních fotbalistů. Měli jsme zodpovědnost jeden k druhému a neúčast na tréninku či zápase byla jenom tehdy, když byl některý z nás nemocen. Hlavním tahounem mužstva byl v té době hrající trenér Pavel Musílek, který fotbalem žil a který již bohužel není mezi námi. Své úspěchy i neúspěchy jsme chodili zapíjet do hospůdky u Fajmanů, kde jsme se cítili dobře a kde se také tvořila ta pravá fotbalová parta. Bohužel pan Jaroslav Fajman a Jirka Košumberský, se kterými jsme prožili hodně pěkných zážitků spjatých s víceckým fotbalem, již také nejsou mezi námi. Mám radost, že jsem se dožil i toho, že jsem mohl nastoupit v zápase Sokola Viska i se svým synem Romanem. Po sestupu z I.B třídy jsme hráli okresní přebor nebo III. třídu okresu.

Fotbal jsem aktivně hrál asi do svých 45 let. Převzal jsem po panu Fajmanovi funkci předsedy oddílu, kterou jsem vykonával patnáct roků. V době, kdy jsem ještě hrál, se podařilo panu Jiřímu Tůmovi dát dohromady partu žáků, kterým se poctivě mnoho let věnoval. S nimi pak postoupil až do krajské soutěže a oni pak vyhrávali i na hřištích mnohem slavnějších a větších oddílů, jako byly Pardubice a Chrudim. Sokol Viska se tak díky nim proslavil nejen v okrese, ale i v pardubickém kraji. Jirka Tůma je po Pavlu Musílkovi další velká postava víceckého fotbalového oddílu. Za to mu patří velký dík. Mezi tři nejlepší trenéry padesátileté historie našeho víceckého fotbalu patří i Luboš Pospíšil, který tuto partu převzal po Jirkovi Tůmovi. Byl vlastně již trenérem dorostu, neboť kluci již za žáky hrát nemohli. Jako dorostenci znovu vybojovali postup do krajské soutěže. Hodně z nich vzpomíná na soustředění, které jim Luboš zorganizoval a kde jim vařila jeho manželka.

Tam se také upevňovaly kladné vztahy mezi hráči a vytvářela se tak velmi dobrá parta. Na společné zážitky, které tam prožili, se nezapomíná. A tato parta, vychovaná Jirkou Tůmou a po něm podporovaná Lubošem Pospíšilem udržela vísecký fotbal na velmi dobré úrovni celých 20 roků. Bohužel, v posledních deseti letech jde úroveň víseckého fotbalu dolů. Důvodů je hned několik. Jedním z nich je to, že v okolních vsích začaly také vznikat fotbalové oddíly a není kde brát kvalitní hráče. Další důvod je, že mladí kluci již nemají takový zájem o kopanou, protože mají jiné možnosti, jak využít volný čas. Proto také v mnoha menších oddílech zanikají žákovská a dorostenecká družstva. Těžko se shánějí i funkcionáři a trenéři. Přesto věřím tomu, že Sokol Víska bude dál pokračovat ve své fotbalové činnosti a co se týče fotbalových výsledků, zažije opět lepší časy.

Poděkování patří obecnímu zastupitelstvu v čele se starostou Ondřejem Čapkem za vybudování velmi pěkného sportovního areálu. Je třeba, aby ho mladí co nejvíce využívali a aby tak vyrostla nová generace fotbalistů, kteří budou dělat Sokolu Víska čest. I když jsem loni, po 15 letech, skončil jako předseda, stále s fotbalem ve Vísce žiji a přeji mu hodně úspěchů v dalších letech.

Muži, konec 70. let – horní řada zleva: Jiří Košumberský, Jaroslav Musílek, František Marek, Málek, Josef Kruml, Jan Stehno, Stanislav Šimon, Jaroslav Fajman, Pavel Musílek; dolní řada zleva: Jiří Pešek, Karel Březina, Josef Mudruňka ml., Karel Dvořák, Petr Bříza, Mila Beneš, Miroslav Čejka

Trenérem žáků ve Víscé

Jiří Tůma, Nová Ves u Chotěboře, dříve Nový Dvůr

Velice rád vzpomínám na léta 1980 až 1989 strávená v TJ Sokol Víska. Za zdejší oddíl žáků začal hrát můj nejstarší syn Radek, kterého jsem do Vísky vozil, a tak jsem se dostal k trénování. Společně jsme s trenérem Jiřím Hejdukem z Malče vedli žákovský oddíl tři roky. Po jeho odchodu k družstvu mužů jsem vedl žáky sám.

Když na tu dobu vzpomínám teď, s odstupem času, byla to velice krásná doba vzájemného poznávání (žáci × trenér). Mezi mnou a chlapci se nastolila atmosféra vzájemné důvěry. Byla to také doba plná dřiny, ale i humoru. Pěstovala se zodpovědnost za hru celého mužstva. Chlapci přistupovali ke každému tréninku i k utkání velmi zodpovědně, vše podřizovali společnému zájmu, a to co nejlépe hrát a vyhrát!

Byla to také hvězdná éra postupu do krajské soutěže (sezóna 1984-85). Rok před postupem do kraje sice žáci okresní přebor vyhráli, ale o tom, kdo postoupí, rozhodl vzájemný zápas se Ždírcem, který skončil pro nás neúspěšně, a to 0:1. Jeden gól tak rozhodl o postupu jicím. Velice si vážím chlapců za to, že nerezignovali, nezahořkli, ale dělali vše pro to, aby v příštím roce postoupili a hlavně, aby jejich postup nic neohrozilo! Následně se hráli 18 vítězných zápasů, bez prohry a bez remízy. Jejich sen se zaslouženě splnil!

S postupem do krajské soutěže se vynořily různé problémy. Muselo se vytvořit ještě mužstvo mladších žáků (do té doby byl pouze jeden žákovský oddíl), proto jsem začal opět objíždět blízké i vzdálenější vesnice (Maleč, Novou Ves, Bezděkov, Libici nad Doubravou, Čechovice a další) a vybíral jsem ty nejlepší hráče. Také se musela zajistit doprava na zápasy v kraji. Oddíly mladších a starších žáků pak tvořilo celkem 30 hráčů, na které jsem zůstal sám.

Velký můj dík patří Václavu Vávrovi z Pardubic, který mi velmi ochotně pomáhal s chlapci v době každého utkání po celou dobu našeho působení v krajské soutěži. Díky pochopení Ing. Františka Šimona se také vyřešila doprava. S chlapci jsme tuto velkou pomoc a vstřícnost ocenili tím, že jsme chodili do JZD na brigády.

Rád se zmiňuji i o humorných situacích během některých zápasů v krajské soutěži. Například na Rudé Hvězdě v Pardubicích si žáci vyslechli, že jsou vesničtí burani a že si přijeli pro nakládačku. Podceňování se ale nevyplácí! Jaké bylo asi jejich překvapení, když Jára Pešek dal v 16 vteřině gól a celý zápas tak rozhodl v náš prospěch (1:0).

V příštím roce se opět v Pardubicích podařil husarský kousek Petru Štěpánkovi, který vyrovnal přímo rohovým kopem a zápas následně skončil nerozhodně. V Dašicích smutného Petra Čermáka, který zavinil penaltu, svérázně utěšoval brankář Zbyněk Francel slovy: „Ty vole, já to chytnu!“ A chytil!

Mezi chlapci se traduje legrační příhoda z doby, kdy se hrál okresní přebor a bylo někdy dost problematické sehnat auta. Do mého trabantu se „narovnálo“ asi 10 žáků a celou cestu vládla dobrá nálada, která se odrazila i v úspěšném utkání.

A ještě něco mne „dostalo“ a velice emotivně na mě zapůsobilo setkání (náhodné) po letech s mnoha mými odchovanci při Bago turnaji ve Víscé asi před čtyřmi roky. Ačkoli jsem již měl vážné zdravotní potíže, chlapci mě radostně obklopili a vzpomínali jsme na krásné a úsměvné fotbalové zážitky žákovských let. Myslím, že to byla ta nejkrásnější tečka za mojí trenérskou činností. Byl jsem velice spokojený. Zjistil jsem, že i po letech vzájemné sympatie trvají. Díky, hoší!

V roce 1987 byla moje činnost oceněna bronzovou medailí a v letošním roce mi velikou radost způsobila „Cena předsedy 2011 OFS Havlíčkův Brod“. Víím, že za tuto cenu děkuji současnému fotbalovému výboru TJ Sokol Víska, který mne navrhl. Díky, nesmírně si tohoto vážím. U příležitosti 50. výročí víceckého fotbalu přeji upřímně: „Ať se stále daří!“

Trenérem dorostu a dospělých ve Vísce

Luboš Pospíšil, Havlíčkův Brod, dříve Nová Ves u Chotěboře

Od roku 1975 jsem ve volném čase navštěvoval Vísku a fandil místním fotbalistům. V roce 1985 jsem byl požádán p. Ladislavem Horákem, zdali bych se nechtěl podílet na pomoci trenérovi mládeže p. Tůmovi, s čímž jsem souhlasil. Chlapci vedení p. Tůmou byli velice dobře připraveni a trénování a za svoje dobré výkony v soutěžích byli i někteří vybráni do „okresních výběrů“. Po odchodu p. Tůmy do Chotěboře došlo ke střídání trenérů i u žáků. V té době jsem převzal družstvo dorostenců a zároveň jsem si přivedl Františka Plutnara jako svého pomocného trenéra, který se ukázal jako fotbalový nadšenec, ale i člověk do party. Byl velmi spolehlivý.

Mužstvu dorostenců se dařilo v okresním přeboru natolik, že se podařilo postoupit do Krajské soutěže, což byl v té době velký úspěch. Mužstvo žilo nejenom fotbalem, ale i dalšími akcemi například soustředěními Opatov, Krkonoše atd. Účinkování v krajské soutěži, které trvalo několik let, bylo velice úspěšné. Soupeři, jako Světlá n. S., Hlinsko, Skuteč, Třeboň, Chrudim, Pardubice atd., to byli třešnický na dortu při účasti v této soutěži.

Vzpomínka na účast v soutěži o pohár Bohemie ve Světlé n. S., které se zúčastnila ligová mužstva – Slávia Praha, Vršovice 1870, Světlá n. S., Žďár n. S., Třebíč, Pardubice atd., kde jsme skončili třetí, patří k dalším úspěchům tohoto dorosteneckého mužstva. Tady však došlo také k problémům – nepodařilo se propojovat generaci dorostenců s A mužstvem, což se ale stává i v jiných klubech.

Trenér A mužstva pan Musílek odešel a já toto mužstvo přebíral. Zde jsem skončil v roce 1995. Mrzí mě, že se nenašel někdo z rovněž úspěšného A mužstva starší generace, kdo by se do funkcionářství a vedení fotbalu zapojil, aby následně nedošlo ke snížení úrovně fotbalu ve Vísce. Já ale věřím, že se vše v dobré obrátí a Víska se zařadí mezi mužstva, kam vždy patřila a patřit zase bude. To jí ze srdce přeji.

Úmyslně jsem se vyhnul jmenování jak funkcionářů, tak i hráčů. Jejich jména ještě zazní v dalších příspěvcích. Dvě jména však přesto zmíním, a to pana Jaroslava Fajmana jako předsedu organizace, za jehož vedení existoval řád a pořádek, a následně pana Josefa Málka, jemuž děkuji za málo viditelnou a nevděčnou práci a neuvěřitelnou spolehlivost. Děkuji touto cestou i dalším činovníkům.

Za sebe děkuji Vísce, že mně umožnila prožít řadu krásných let po boku hráčů a všech, kteří se kolem tohoto sportu pohybovali a pro fotbal pracovali.

*Ve Vísce Vám kdysi mladých kluků byla parta
fotbal krásný hrála skoro jako pražská Sparta
málo soupeřů se bála*

*Nejdříve seno doma usušili, brambory na políčku
posbírali, med vytočili a již za hodinku na hřišti
fotbalovou radost rozdávali.*

*Protože se časy ale mění a posvícení také stále není,
Přeji Vísce fotbalové, ať se současné neúspěchy
konečně už v úspěch změní.*

Vzpomínky na vísecký fotbal

Jiří Málek, Nová Ves u Chotěboře

Do Vísky za tzv. velkým fotbalem jsem začal chodit, a to doslova, někdy v roce 1978, tedy ve svých šesti letech. Bydleli jsme v Bezejlově a vzhledem k mému věku, bylo mi tehdy šest let, mě rodiče nechtěli pouštět na kole (jestli už jsem na něm vůbec uměl jezdit), a tak jsem chodil buď po silnici, nebo podél řeky pěšky.

První setkání s míčem na hřišti bylo spíš náhodné, aniž by v tom byl nějaký um či úmysl. Na hřišti se nás snažili ukočírovat Jirka Hejduk, Pepík Žák a hlavně, pro nás ten nejhlavnější, Jirka Tůma. Chodil jsem rád na každý trénink i zápas a sledoval, co dokážou starší kluci s balónem. Svůj opravdu první zápas jsem odehrál až v roce 1981 v Přibyslavi. Hrál jsem poločas a už ani nevím, jestli jsem si vůbec kopnul do míče, ale možná, že jo, jelikož jsme prohráli 5:0, tak je možné, že jsem taky nějaký balón ze sítě vylovil. Už ten druhý zápas jsem hrál celý a to proto, že nás bylo jenom devět, kteří dorazili na konci listopadu v chumelenici. Prohráli jsme 8:0 doma s H. Borovou. Ne že bych si všechno pamatoval, ale od začátku jsem si začal zapisovat zápasy, výsledky, později i branky, sestavy, vyloučení atd. V roce 1982 jsem se pomalu zapracoval do základní jedenáctky. Hrál jsem s číslem „2“ pravého beka.

Tehdy se začala pomalu rýsovat éra hráčů, kteří později začali sbírat pro Vísku úspěchy. Byli to Roman a Petr Sadičkovi, Honza a Zbyněk Franclovi, Jarda Pešek, Radek Němec, Josef Nermuť, Miloš Hejduk, Pavel Kolář, Radek Tůma, Jirka Hejduk, Milan Halama, Tomáš Škaryd, Petr Štěpánek, Míra Záruba a mnozí další. Pan Tůma, který fotbalem žil, nás naučil všemu, co jsme potřebovali a dokázal nás pro něj nadchnout. Nezapomenu na chvíle, kdy jsme chodili 3× týdně trénovat a přes prázdniny i dvoufázově, a když jsem přijel v pátek do Nového Dvora, seděl jsem u něho na okně a rozebírali jsme taktiku na zápas. Jeho pokyny jako: „Chrudim má na levém křídle rychlýho štirka, ty na něj budeš hrát osobku, a když náhodou projde, tak ho rozumně sundáš,“ byly vyhlášené.

To už bylo v době, kdy jsme v roce 1985 postoupili do krajské soutěže. Nezapomenutelné jsou i zážitky z okresu, kde jsme zápasy objížděli společně s dorostem. Třeba ve Šmolovech jsme odehráli a při zápase dorostu jsme si šli hrát na stoh z otýpek. Celý jsme ho rozházeli a potom i s dorostenci ho museli srovnat. Ti si to potom v čele s Radkem Vondrou a Milanem Markem s námi vyřídili. Jindy jsem zase odjel s rodiči v pátek k babičce do Křemence. Rodiče ráno odjeli s tím, že si mě vyzvednou v neděli. Babička neměla vůbec pochopení, že v devět musím čekat na odbočce na Libici na autobus, kterým nás pan Poula vozil na zápasy. Tak jsem jí nic nevyšvětloval, sebral se a za padesát minut doběhl domů, kde mi otec dvě vrazil a stejně jsem na zápas se Sobiňovem nešel. Už velkým zážitkem pro nás byly zápasy na hřištích v Chrudimí, Pardubicích a jinde, kde kvalita trávníku byla trošku na jiné úrovni než ve Víscce. Ovšem s kvalitou fotbalu to nemělo nic společného. Většinou mužstev jsme se vyrovnali a mnohé i předčili.

Žákovský kádr vychovaný Jirkou Tůmou plynule přešel do dorostu, kde pod vedením Luboše Pospíšila a Franty Plutnara po dvou sezónách exceloval a postoupil znovu do krajské soutěže. Zatím co Jiří Tůma z nás udělal fotbalisty, Luboš ve fotbale pokračoval a navíc z nás udělal dobrou partu. Na soustředění v areálu Zlatomlýn u Opatova, kde jsme byli od roku 1988 čtyřikrát, dodnes stále vzpomínáme. Luboš s manželkou Jarkou a Frantou Plutnarem si vzali „na triko“ asi dvacet bláznivých adolescentů ve věku od třinácti do osmnácti let a připravili nám nádherné týdny plné sporu a zábavy. Jarka pro nás připravovala 6× denně jídlo a dovedete si představit, kolik toho takový fotbalisti dokážou sníst. Jen tak pro porovnání, každý z nás za týden zaplatil „100“ korun. Směšné co? Pohoda ze všech těchto akcí se přenášela i na hřiště, vždyť jsme dokonce bojovali i o postup do krajského přeboru. Vzpomínám rád na naše úlety, kdy jsme jezdili na zápasy v kvádrech, kopačky a věci jsme měli ve futrálech na housle a hráli se žlutými tkaničkami (které se sice trhaly, ale vypadaly výborně), všichni hráli v čelence (dlouhé vlasy byli samozřejmostí), tímto vším jsme byli

známí. Dodnes obdivuji Luboše, že měl k nám tolik důvěry, že nám věřil a tyto akce pro nás připravoval. Sám silně pochybuji, že já osobně bych byl schopný toto podniknout pro partu mladých výrostků.

V mém fotbalovém životě přišla éra, kdy jsem jako bek nesbíral přesné trefy, ale spíše žluté i červené karty, které mě provázely celou dobu na hřišti.

Stejně tak jako do dorostu, tak i do mužstva dospělých naše parta přešla pohromadě. Vysokoškoláci hned a my méně chytří až po absolvování základní vojenské služby. Starší hráče jsme hodně rychle vystrkali ze sestavy. Postup ze III. třídy do okresního přeboru s námi slavil v roce 1993 už jenom veterán Honza Stehno. V té době nás znovu vedli Luboš s Frantou. Několik let jsme hráli špiči okresu. Potom, po odchodech Petra Sadílka, Radka Němce, Tomáše Škaryda, Romana Sadílka, Honzy Francla a Jaromíra Peška do Chotěboře, se začal kádr oslabovat. Přestěhováním ukončil trenérskou činnost i Luboš Pospíšil. S nedostatkem hráčů jsme se doplácali až k sestupu do III. třídy.

A to už jsem skoro v současnosti posledních patnácti let. Radost z fotbalu mně přinesla doba, kdy jsme znovu oslovili k trénování legendárního Pavla Musílka alias „Zagala“, jehož autorita přinesla výsledky. V týmu vyrostly další individuality, které zažily ještě krajskou soutěž, ať v žácích nebo v dorostu (Ondra Čapek, Venda Kocourek, Mírek Nedbal, Aleš a Radek Křivskovi, Martin Švec, Vašek Nikrmaier, Zdeněk Klepetko, Petr Němec, z Horního Bradla přišel Dušan Kraibich a z Chotěboře Láďa Houfek). Po třech sezónách jsme v roce 2001 slavili opět postup do okresního přeboru. Moje maličkost se na vlastní přání, kdy jsem léta hrával s desítkou stopera, přesunula do útoku vedle Romana Sadílka. Konečně mně bylo dopřáno rozvlítnit síť i vícekrát než jednou za sezónu, jak tomu bylo na postu beka.

Současnost už tak růžová sice není, ale po sestupech do III. třídy a později i do tzv. „pralesa“ se dá říct, že teď už se dá jenom stoupat. Na závěr bych chtěl říct, že jsem do Visky vždycky rád chodil, chodím a chodit budu a to nejen kvůli fotbalu, ale už jenom proto, že hrozně rád potkávám ty lidi, ty kamarády, co tam stojí pod lipami a s pivem a klobásou nadávají, jak to hrajem a jak sudí, jako vždy, špatně píská. Jako to kdysi dělala stará paní Štěpánková, když jsme byli ještě žáčci, a nebo Juraj Kalvoda při každém domácím zápase.

Dorost 1990 – horní řada: Jan Ďoubal, Miloš Hejduk, Miroslav Nedbal, Míla Koreček, trenér Luboš Pospíšil, Václav Nikrmaier, Jaromír Pešek, Jiří Kuneta; dolní řada: trenér František Plutnar, Miroslav Záruba, Radek Němec, Roman Sadílek, Petr Štěpánek, Milan Halama, Jiří Málek

Fotbal – Viska – já!

Josef Málek, Viska 63

Nevím, zda mi přísluší psát o fotbale ve Visce, když jsem se osobně neúčastnil žádného fotbalového utkání v dresu Sokola Viska, které by rozhodovalo o postupu, sestupu, nebo jen o pořadí v tabulce. Visecký dres jsem si ale přesto na jedno utkání oblékl, i když samotný zápas pro mě nedopadl zrovna nejlépe. Bývalo totiž tradicí na Velikonoční pondělí hrát prestižní utkání ženatí proti svobodným. A tak jsem jednou podlehl přemlouvání vedoucího mužstva ženatých a oblékl se do modrobílého pruhovaného dresu. Po zhlédnutí několika utkání v předchozích letech jsem věděl, že se jedná o tvrdou bitvu, v níž zejména svobodní, kteří předtím obešli s pomlázkou celou ves, byli vždy řádně stimulováni alkoholem. Dostal jsem důvěru hrát v obraně, a tak moje snaha, abych nezklamal, byla nezměrná. Při jednom hlavičkovém souboji mě vzal statný mladík loktem do žeber a já na chvíli nemoohl ani popadnout dech. Zápas jsem i přes bolest dohrál, ale nevím již, kdo zvítězil, ani jaké bylo skóre. K doktorovi jsem raději nešel, avšak každé nadechnutí bylo po tři týdny velmi bolestivé. Brzy nato byla tato prestižní utkání pro značný počet úrazů zrušena.

Další bolestivé setkání s fotbalem jsem prožil při mnohaletém cvičení s dětmi, kde jsem působil jako cvičitel. Cvičilo se na náradí i bez něj, hrály se různé hry, ale na závěr každého cvičení nesměla chybět chvilka s fotbalem. Při menším počtu cvičenců, nebo když některé družstvo hodně prohrávalo, jsem nastoupil do brány, abych doplnil počet hráčů a pomohl vylepšit skóre prohrávajících. Během jednoho nevydařeného obranného zákroku jsem uklouzl, spadl a přišel si pravou nohu. Domů jsem ještě poměrně dobře došel, ale v noci a ráno bolest přitvrděla. Cesta nacpaným ranním autobusem a pak ještě kus pěšky k lékaři byla nekonečná. Rentgenový snímek ukázal našitpnutou kost v kotníku, a tak jsem poté odjel domů sanitkou jako pán s berlemi a nohou v sádře. Tu jsem měl celé čtyři týdny. K zážitkům s fotbalem mohu ještě do třetice přičíst rozbítý nos v dětství, když mě v brance trefil míč šněrováním do obličejce. Brance jsem sice zabránil, ale krev z nosu tekla proudem. Přesto všechno jsem na fotbal nezanevřel, neboť vím, že se stává, že člověk je prostě v nesprávnou dobu na nesprávném místě.

Do Sokola Viska jsem vstoupil v roce 1974, když byl prováděn nábor cvičenců na spartakiádu pro rok 1975. Protože jsem cvičil na všech předchozích spartakiádách a moc se mi v Praze líbilo, nenechal jsem si tuto možnost ujít. Na výroční schůzi TJ v lednu 1975 jsem byl zvolen jednatelem a zároveň vedoucím nácviku na spartakiádu mužů. Na mé námítky proti volbě nebral nikdo ohledy, a tak jsem se tedy ujal s veškerou vervou obou funkcí. Během nácviku se vytvořila velice dobrá parta zájemců o cvičení a dokonce v ní byli i fotbalisté. Na nácvik jednotlivých částí skladby se jezdilo do Havlíčkova Brodu, kde jsme ještě nacvičovali ve staré dřevěné sokolovně, která stála na místě horní části parkoviště u obchodního domu Alej. Úsilí vydávané při nácviku v naší nevytápěné tělocvičně bylo tak velké, že se z nás doslova kouřilo, i když teplota občas bývala i pod bodem mrazu. U přísných prověrek v Havlíčkově Brodě jsme byli nejpěšší, dostali jsme čestné uznání, i přes nízké limity výběru jsme všichni od nás jeli do Prahy na Strahov. Všem se tam líbilo a zůstaly nám nezapomenutelné zážitky. Pro mě osobně to byly nejkrásnější chvíle v životě, když nám tleskal zcela zaplněný, tehdy největší stadion na světě.

Nyní se opět vrátím k fotbalu, neboť ho mám rád a jen velice vážné důvody mně nedovolují zúčastnit se každého domácího zápasu v sezóně. I když jsem více času věnoval cvičení žactva (s manželkou jsme si udělali ve Skutči III. třídu cvičitelů), tak i v oddílu kopané na mě bylo práce dost. Jako jednatel jsem vyřizoval veškeré písemnosti, psal rozpisy služeb, hlídal vystavování registrací, účastnil se aktivů a seminářů, vykonával pořadatelskou službu a zastával funkci pomezního rozhodčího, zejména na hřištích soupeřů. Během svého, téměř 35letého působení, jsem poznal všechna hřiště a stadiony v okrese Havlíčkův Brod a několik v okolních okresech. Na některé mám zvláštní vzpomínky. V roce 1976 nebo 1977 jsme se v přípravě na jarní sezónu utkali v turnaji o PÚV (Pohár únorového

vítězství – poznámka editora) v Havlíčkově Brodě na škvárovém hřišti s mužstvem Slovanu Havlíčkův Brod. Bylo to koncem února nebo snad začátkem března, země byla umrzlá, na sluníčku tál čerstvě napadaný sníh, který na hřišti vytvořil velké a poměrně hluboké louže. Soupeř hrál o dvě nebo tři soutěže výš a byl nad naše síly. V poločase jsme prohrávali 6:0. Brankář František Marek byl celý promočený, a tak nastoupil náhradník – Josef Žák. Aby si brankáři neměli co vyčítat, dostal těch gólů také šest. Tak vysokou prohru jsem bohudík již nikdy nezažil. Ale svou kůži jsme neprodali lacino, neboť při jednom útoku přistál míč v největší louži a v souboji o něj pomohl náš obránce brodskému útočníkovi na zem tak úspěšně, že se v louži vykoupal úplně celý. Z vlasů mu kapala černá bahnitá voda i oči měl zalepené od špíny a tak, opíraje se o zábradlí, odešel do šatny, aby se umyl a převlékl. Cesta domů, díky této příhodě, nebyla ani tak smutná.

Z dalších nezvyklých událostí bych se zmínil o dvou utkáních v Habrech, kde se hrálo v neděli dopoledne. V jednom z nich náš brankář s úmyslem rychle rozehrát prudce vyhodil rukou míč. Ten následně trefil našeho obránce a od jeho zad se odrazil tak nešťastně, že skončil v naší síti, protože brankář byl v tu chvíli daleko od branky. Nakonec jsme po dobrém výkonu vyhráli 3:1. Při druhém utkání byla taková mlha, že jsem po zahájení hry neviděl od půlky hřiště ani na jednu branku. Jak na to viděl rozhodčí nevím, ale zápas se celý za mlhy odehrál. Když se pak hráči osprchovali, převlékli a vyšli ven, byla úplně modrá a jasná obloha bez mráčku.

Jako poslední úsměvnou vzpomínku bych uvedl příhodu ze zápasu v Lipnici. Náš obránce Jiří Málek blízko naší branky vhadzoval míč do hry a vybral si brankáře Zbyňka Francla. Ten vyběhl pro míč, ale v nejdůležitější chvíli uklouzl a míč se tak pomalu kutálel směrem k brance. Brankář se za ním ve snaze jej zastavit vydal po čtyřech, ale ani tímto neobvyklým způsobem jej nedohonil a míč se v klidu dokoulel až do branky. Je však nutno podotknout, že Jirka byl tak při chuti, že k prvnímu vlastnímu gólu přidal ještě dva, a tak zápas skončil nerozhodně 3:3 a k dnešnímu dni, pokud vím, nebyl zatím jeho hatrick překonán.

Vždy, když jsme se vraceli domů, a to i po prohře, jsem byl rád, že není nikdo vážněji zraněn. O boule, modřiny, bolavě nakopnuté svaly či nártý a další drobná zranění nebyla nouze. Ale to bohužel, k fotbalu patří. Nevyhnula se mi ani smutná povinnost, když jsem musel vjet autem na plochu hřiště v Lípě a ve Vísce a odvézt do nemocnice v Havlíčkově Brodě hráče se zlomenou nohou. V jednom případě hodně komplikovanou.

To je již vše, o co bych se chtěl ve svých vzpomínkách s vámi podělit a přispět trochu k letošním oslavám 50. výročí založení fotbalového oddílu. A úplně na závěr chci našim mladým nástupcům, hlavně fotbalistům, popřát, aby se jim práce i hra na hřišti dařila a dosáhli alespoň takových výsledků, jakých bylo dosaženo za prvních padesát let víceletého fotbalu.

Závěrečné slovo

Vážení čtenáři, přátelé, členové a příznivci TJ Sokol Víska,

mým úkolem je uzavřít práci, která je výsledkem několikaměsíčního snažení. Kladla si za cíl přispět k poznání minulosti zdejšího fotbalu, ale i celé sokolské jednoty. Snahou autorů bylo vytvořit z obrovského množství informací, které nám za svoji téměř stoletou historii místní Sokol zanechal, publikaci, která by postihla to nejdůležitější a také nejzajímavější z odkazu vísecké tělovýchovné jednoty a jejího fotbalového oddílu. Zda se to podařilo, musíte posoudit vy sami.

Možnosti sportovního využití jsou velmi důležitou součástí kvalitního života jednotlivců i každé obce. Víska měla v téměř celém posledním století svého vývoje to štěstí, že zde působila organizace, která tuto možnost nabízela a nabízí. Na činnosti TJ Sokol Víska a jejich předchůdců se podílely a podílejí desítky jednotlivců z Víscky, ale i okolních obcí, kteří ve svém volném čase bez nároku na odměnu v jednotě pracovali pro její zvelebení a rozvoj. Všem těmto lidem patří naše poděkování a náš respekt, který jsme jim touto formou chtěli vyjádřit.

Omlouváme se všem, kteří se zasloužili o rozvoj víseckého fotbalu a TJ Sokol Víska a kteří v této publikaci nejsou jmenováni či zde nejsou dostatečně vyzdvíženy jejich zásluhy. Pokud jsme se dopustili nějakých omylů, tak i tam prosíme za prominutí.

Osobně bych si přál, aby tato publikace měla také inspirativní charakter pro přístup všech zúčastněných – současných i bývalých hráčů a ostatních členů – v činnosti v TJ Sokol Víska do budoucna. Dílo našich předchůdců lze chápat také jako závazek snažit se dosahovat i nadále výsledků odpovídajících naší tradici. Bohužel, to se nám v posledních letech příliš nedaří, ovšem je jen na nás, zda se tento trend povede změnit.

Velmi rád bych na tomto místě poděkoval Janu Čapkovi, který na základě všech dostupných historických pramenů sestavil převážnou část textu o historii, a všem dalším autorům příspěvků. Své díky bych rád adresoval i všem dalším, kteří přispěli ke vzniku publikace po technické nebo korektorské stránce, zapůjčením fotografií či jen radou a dobrými náměty. Speciální poděkování zaslouží také všichni, kteří finančně přispěli na to, aby mohla být práce vytištěna a zrealizována.

Za výbor TJ Sokol Víska
Radek Krivský

Přehled umístění fotbalových družstev

ročník	muži	dorost	žáci	
1963 / 1964	III.třída 2			
1964 / 1965	III.třída 2			
1965 / 1966	III.třída 3			
1966 / 1967	III.třída 4			
1967 / 1968	III.třída 3			
1968 / 1969	III.třída 1 ↑			
1969 / 1970	OP 5		OP 7	
1970 / 1971	OP 9		OP 7	
1971 / 1972	OP 6		OP 10	
1972 / 1973	OP 1 ↑		OP 5	
1973 / 1974	I.B třída 14 ↓		OP 1	
1974 / 1975	OP 7	OP 1		
1975 / 1976	OP 11	OP 2		
1976 / 1977	OP 4	OP 2		
1977 / 1978	OP 7	OP 4		
1978 / 1979	OP 2	OP 3	OP 3	
1979 / 1980	OP 3	OP 4	OP 4	
1980 / 1981	OP 5	OP 6	OP 7	
1981 / 1982	OP 12	OP 12	OP 7	
1982 / 1983	OP 9	OP 6	OP 5	
1983 / 1984	OP 8	OP 6	OP 1	
1984 / 1985	OP 15 ↓	OP 4	OP 1 ↑	mladší žáci
1985 / 1986	III.třída 6	OP 4	KS 7	KS 9
1986 / 1987	III.třída 10	OP 1	KS 5	KS 9
1987 / 1988	III.třída 8	OP 2	KS 10 ↓	KS 10 ↓
1988 / 1989	III.třída 9	OP 1 ↑	OP 1	OP 5
1989 / 1990	III.třída 4	KS 7	OP 2	
1990 / 1991	III.třída 4	KS 2	OP 3	
1991 / 1992	III.třída 4	KS 13 ↓	OP 4	
1992 / 1993	III.třída 2 ↑	OP 4	OP 4	
1993 / 1994	OP 11	OP 5	OP 10	mužstvo "B"
1994 / 1995	OP 4		OP 6	IV.třída 2
1995 / 1996	OP 8		OP 8	IV.třída 8
1996 / 1997	OP 14			IV.třída 6
1997 / 1998	OP 15 ↓			IV.třída 8
1998 / 1999	III.třída 2		OP 9	
1999 / 2000	III.třída 3		OP 6	
2000 / 2001	III.třída 1 ↑		OP 2	
2001 / 2002	OP 11		OP ??	
2002 / 2003	OP 13		?? ??	
2003 / 2004	OP 9		?? ??	
2004 / 2005	OP 14 ↓		?? ??	
2005 / 2006	III.třída 9			mladší žáci
2006 / 2007	III.třída 11			I1A 3
2007 / 2008	III.třída 7			I1A 1
2008 / 2009	III.třída 12			I1A 2
2009 / 2010	III.třída 11			I1A 1
2010 / 2011	III.třída 14 ↓			I1A 6
2011 / 2012	IV.třída 11			I1A 9

Sponzoři

Děkujeme všem sponzorům, kteří pravidelně přispívají na činnost TJ Sokol Viska nebo se finančně podíleli na vydání tohoto almanachu.

KOREČEK

TELEKOMUNIKAČNÍ MATERIÁL

Areál Geofond, Železnohorská 450, 583 01 Chotěboř
tel./fax: 569 626 484, 569 621 612
www.korecek.cz, e-mail: bohac@korecek.cz

telekomunikační a zemní materiál
výstavba a servis telekomunikačních sítí
půjčovna stavební mechanizace
rekreační zařízení GEOFOND
pronájem nemovitostí
pořez dřeva, prodej řeziva
autodoprava, autopůjčovna
finanční služby

Do-Do
střecha svých snů
POKRYVAČI
DOBROVOLNÝ

Tel.: 739 143 213
739 173 860

Nová Ves u Chotěboře

Zhotovování a rekonstrukce střech.
Pokrývačství, tesařství, klempířství,
dřevěné podhledy.
Nátěry starých plechových střech.
E-mail: pokryvac.dodo@seznam.cz

JATKA
UDOLEŇ

Jiří PAPST *jednatelem firmy*

tel/fax: 569 642 170
mobil: 777 828 245
e-mail: papstj@seznam.cz
adresa: Oudoleň 96, 582 24 Oudoleň

PŘEMYSL ČAPEK
ZEMNÍ PRÁCE A TERÉNNÍ ÚPRAVY

Tel.: 776 030 607

Viska 14
583 01 Chotěboř
IČ: 74688499
DIČ: CZ7809212972
E-mail: pcapek14@seznam.cz

ZEDNICKÉ PRÁCE

Miloš Marek

■ dlažby ■ obklady ■ omítky
■ zateplování fasád ■ lité podlahy
■ veškeré stavební práce

Tel: 777 825 191 Viska 61

TESAŘSTVÍ
KLEMPÍŘSTVÍ
POKRYVAČSTVÍ

NEDBAL, VACEK

mob.: 602 222 374
e-mail: nedbalmiroslav@seznam.cz

mob.: 720 400 063
e-mail: voceh6@seznam.cz

ZEDNICTVÍ

Lukáš DAVID

fasády • rekonstrukce
pokládka dlažby • obklady

Viska 37, 583 01 Chotěboř
lucas.david@centrum.cz
tel.: 775 055 094

<p style="text-align: center;">Obec Víska</p> <p style="text-align: center;">www.obecviska.cz viskaou@seznam.cz</p>	<p>stavební výroba truhlářství kovovýroba autodoprava zemní práce</p> <p>Ladislav Škaryd - DREVOKOV Na Valech 1721, 583 01 Chotěboř tel: +420 569 624 222 http://www.drevokov.cz/</p>
<p style="text-align: center;">ZD Nová Ves-Víska provedení polních prací moderní technikou, nákladní doprava, oprava strojů a zařízení 582 73 Nová Ves tel. +420 607 873 529</p>	<p style="text-align: center;">Zemědělské družstvo Maleč 582 76 MALEČ 49 tel: 569 693 600 http://www.zdmalec.cz</p>
 <p style="text-align: right;">Luděk FIKAR</p> <p style="text-align: center;">ZEMNÍ PRÁCE</p> <p>Víska10 583 01 Chotěboř</p> <p style="text-align: right;">tel: 606 459 788</p>	 <p>Produkt Bohemia, s.r.o. Výkup a prodej medu</p> <p>Nová Ves u Chotěboře 187 tel.: 569 624 675; tel./fax: 569 621 675 www.productbohemia.cz info@productbohemia.cz</p>
<p style="text-align: center;">Vlasta Křivský kovoobrábění Víska 70, tel. 604 345 927</p>	<p>Měšťanský pivovar Havlíčkův Brod a. s. Dobrovského 2027, 580 01 Havlíčkův Brod</p>
<p style="text-align: center;">Pavčina Černá obchod se smíšeným zbožím Víska, tel. 774 089 630</p>	<p style="text-align: center;">Ondřej Čapek soukromý zemědělec a technické služby, traktorová doprava Víska 78, tel. 737 783 091</p>
<p style="text-align: center;">Jaroslav Kalvoda zednické práce Víska 80, tel. 775 226 594</p>	<p style="text-align: center;">Hostinec u Fajmanů ve Vísce Vás srdečně zve k příjemnému posezení tel. 605 310 335</p>
<p style="text-align: center;">Martin Král vodoinstalatérství Klouzovy 33, tel. 724 342 623</p>	<p style="text-align: center;">Pavčina Marková kadeřnictví Víska 61, tel. 774 246 684</p>
<p style="text-align: center;">Josef Košťál lesní práce, těžební činnost, přibližování dřeva Víska 76, tel. 775 302 028</p>	<p style="text-align: center;">Plemko s. r. o. ineminace kanců a býků a plemenářské služby Nemošice 29</p>
<p style="text-align: center;">SODO DUO, spol, s r. o., výroba sirupů a nealkoholických nápojů Nová Ves u Chotěboře 180, tel. 569 621 534</p>	<p style="text-align: center;">Václav Kocourek sádrokartony a plovoucí podlahy Maleč 22, tel. 608 539 451</p>

Prameny:

Cesta vysočiny. Havlíčkův Brod, 1968–2007.

Cesta vrchovinou, regionální týdeník. Havlíčkův Brod: CESTA VYSOČINY, vydavatelství, Mgr. L. Marek, 2007-2012.

Havlíčkobrodský deník (dříve Noviny Vysočiny). Praha: VLTAVA-LABE-PRESS, a.s., 2002-2012.

Kronika obce Víska, 1995–2008

Pamětní kniha obce Víska, (psána pro léta 1927–1939, zpětně dopisována do roku 1903).

Visecké listy. Víska: obec Víska, 2006–2011.

Zápisy ze schůzí Sokol Víska (pro léta 19257–1956).

Zápisy o schůzích TJ Sokol Víska (pro léta 1957–1961).

Zápisy o schůzích TJ Sokol Víska (pro léta 1964–1979).

Zápisy o schůzích TJ Sokol Víska (pro léta 1979–1994).

Knihla zápisů Sokol Víska (pro léta 1994–2010).

Zápisy ze schůzí výboru TJ Sokol Víska 2010–.

TJ Sokol Víska. [online]. [cit. 2012-07-18]. Dostupné z: <http://sokol-viska.webzdarma.cz>.

Literatura:

Kol. autorů. 700 let Malče: almanach. Maleč: MNV Maleč, 1977.

ČAPEK, Jan. Almanach 495 let obce Víska 2010, Víska: obec Víska, 2010.

ČAPEK, Jan. Sto let sboru dobrovolných hasičů obce Víska. Historie let 1907–2007, Víska 2007.

NOVOTNÝ, Jan. Sokol v životě národa: Slovo k historii. Praha: Melantrich, 1990.

SAK, Robert. Miroslav Tyrš: sokol, myslitel, výtvarný kritik. Praha: Vyšehrad, 2012. ISBN 978-807-4292-392.

ŠIMON, František. Almanach 490 let obce Víska, Víska: obec Víska, 2005.

WALDAUF, Jan. Sokol: malé dějiny velké myšlenky. 1. vyd. Luhačovice: Atelier IM, 2007, v. <1-3 >. ISBN 80859486721.

Almanach – 50 let fotbalu ve Víscce

Sestavil: Jan Čapek, Radek Křivský

Autoři textů: Jitka Březinová, Karel Březina, Jan Čapek, Luděk Čermák, Marie Ďoubalová, Jiřina Fajmanová, Thomas Kůšňer, Radek Křivský, Jiří Málek, Kurt Schwinkendorf, František Šimon, Tomáš Škaryd, Jiří Tůma, František Žák

Foto: fotoarchiv TJ Sokol Víska, rodina Čapkova, Marie Ďoubalová, Jiří Málek, Milan Nevole, Miloslav Vaněk

Grafické zpracování a sazba dokumentu: Miloslav Vaněk

Jazyková korektura: Iva Kovářová, Petra Kuřátková, Nina Nováková, Jana Petříková

Tisk: Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

Vydala: Tělovýchovná jednota Sokol Víska, 2012

<http://sokol-viska.webzdarma.cz>
sokol.viska@seznam.cz